

พระ ปรมา ภิเษการ

ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร วัฒนวิวัฒน์
๑๓ ม.ค. ๒๕๕๗

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๔๓ ธันวาคม ๒๕๕๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

หนังสือ “กว่าจะถึงอรหัตต์ ๑” ฉบับ “สุดยอด ๕๔ อรหัตต์” โดย ถนอมพุทธ

เป็นการรวบรวมเรียบเรียงประวัติของสุดยอดอรหัตต์ ที่เป็นภิกษุเถระมหาสาวก (๔๑ องค์) และภิกษุณีเถรี (๑๓ องค์) ซึ่งพระพุทธเจ้าองค์สมณโคดมทรงยกย่องสรรเสริญไว้ในตำแหน่งของเอตทัคคะ (ผู้มีความสามารถสุดยอดในด้านใดด้านหนึ่ง)

ราคา ๑๕๐ บาท ขนาด ๑๔.๕ x ๒๐.๕ เซนติเมตร กระดาษหนอมสายตา ๓๖๐ หน้า ปกสี

หาซื้อได้ที่ร้านนายอินทร์ ซีอีต ร้านหนังสือทั่วไป และธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖)

จัดจำหน่ายโดยบริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙

โทรสาร ๐-๒๔๔๙-๙๕๖๐-๓ Homepage : <http://www.naiin.com>

พระปรมาภิไธย

● วันพิเศษพลกษัตริย์	ไฉนไทย
รำลึกน้อมภวไฉน	ผ่านแล้ว
เทิดทูนอิศเรศไฉน	ศุภริยะ ยิ่งเทอด
คุณค่าฟ้าปกเกล้า	เลิศล้ำบารมี
● ไฉนมีเกียรติก้อง	ด้วยพระ
วิริยะกรุดมพระ	กว่าพร้อง
ปรมาภิไธย	ยิ่งวิเศษ สุดเลข
คือ“แบบคนจน”ต้อง	ทั้งยิ่งคำสวรรค์
● ทรงสรรค้ำอภัย	ขัดเจน
“ฮาวีส์อิสฮาวีแกน”	ยิ่งซึ้ง
เสริมพระอิเหนา	เปรี๊ยะปราศ
ปริศนาคุณพฤษภี	พุทธแท้ไฉนธรรม
● พระคำวิเศษนี้	ฮาวีชะ
ไฉนรู้สแต่ว่า	แค่ถ้อย
ราชขริยวัตร	ประชันกษัตริย์ พิสุจน์เทอด
ทรงกิจไว้ไม่น้อย	กว่าร้อยเกินพัน
● พระสรรพระสถูปให้	โลกระบือ
คำไฉนยิ่งนับคือ	ทัญชี่
เคยมีฉะนี้หรือ	ในโล
ที่ตรัสให้คนกล้า	มักน้อยมาจน
● ปกครองคนด้วยแบบ	ขาดทุน
ปรมัตถ์นี้คือบุญ	แน่แท้
ชำระกิเลสคุณ	ไฉนยิ่ง
โลกวัดมิได้แม่	ฉลาดด้วยปริศนา
● วาชนักว่าขึ้น	ปฤช
ทั้งขาดทุนทั้งจน	สุขได้
สละชีวิตชั่วร้าย	ฮาวีชะ
ประหลาดแน่แต่จริงใจ	เพราะแท้พุทธธรรม

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า น.ส.พ.เราคิดอะไร
(สไมย์ จำปาแพง ประพันธ์)

วันสำคัญที่สุดในรอบปี เวียนมาถึงอีกแล้ว
“๕ ธันวาคม มหาราช”

“วันพิเศษพลกทั้ง ไผ่ไทย
รำลึกน้อมภูวไนย ผ่านเฝ้า”

โลกเราทุกวันนี้มีหลายประเทศที่ยังมีกษัตริย์ แต่กษัตริย์ประเทศไหนที่ตราครุฑงานหนักเพื่อ ประชาชนเหมือนประเทศไทย ไม่มี พระเกียรติคุณ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแพร่กระจายไป ทั่วโลก

“ไทยมีกียรติก้อง ด้วยพระ
วิริยะกรุณมหะ กว่าพร้อม”

พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีเลิศของคน ไทยทุกคน ถ้าพวกเราต่างพากันเจริญรอยตาม บ้านเมืองจะเจริญไปกว่านี้มากมาย ท่านทั้งตรัส และทั้งทรงปฏิบัติให้เห็นเด่นชัด เรื่องหนึ่งเพิ่งเป็น ขาวเมื่อสองสามปีก่อน แต่ผมเองทราบมานานแล้ว

อาจารย์หมอลอก ธนะสิริ ครูพิเศษท่านหนึ่ง ของโรงเรียนผู้นำเล่าให้ผมฟังว่า ทันตแพทย์ประจำ พระองค์ท่านบอกว่า ท่านทรงประหยัดแม้กระทั่ง ยาสีฟัน เมื่อปีบยาสีฟันหมดหลอดแทนที่จะทรง ทั้ง กลับทรงเอาด้ามแปรงสีฟันรูดหลอดยาสีฟัน รูดแล้วรูดอีกจนเกลี้ยง ไม่มียาสีฟันเหลืออยู่เลย ทรงเป็นถึงกษัตริย์จะทรงซื้อยาสีฟันสักกี่ร้อย หลอดก็ได้ แต่นี่ทรงประหยัดแล้วประหยัดอีก

อาจมีสมาชิก “เราคิดอะไร” บางคนทำตาม บ้างแล้ว ถ้ายังไม่ได้ทำ ลองทำดู เราต้องใช้ยาสีฟัน ทุกเช้าเย็น เมื่อใช้หมดหลอดเราก็นึกว่าหมดแล้ว ที่ไหนได้ เมื่อเอาด้ามแปรงสีฟันมากดรีด จะออก มาอีก

เวลาพระองค์ท่านเสด็จไปที่ไหน เราจะได้ยิน พลกนิกรต่างพากันเปล่งเสียง “ทรงพระเจริญ” คำ นี้เป็นคำดีมาก แต่ควรลงมือปฏิบัติด้วย ถ้าพวกเราเอา แต่พูด ไม่ลงมือทำจะ “ทรงพระเจริญ” ไปได้อย่างไร

เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๓๐ พระบาท- สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จบึงมัทกะสัน ตอนนั้น ผมเป็นผู้ว่าฯ กทม. ผมและข้าราชการผู้ใหญ่ ของ กทม.แต่งชุดขาว เข้าถวายยืนถวายการต้อนรับ พระองค์ท่านตรัสแนะนำการพัฒนาบึงมัทกะสันให้ น้ำหายเน่าเหม็น ท่านตรัสชวนพวกเราให้ทำบุญ แหยัดเนื่องในปีครบ ๖๐ พรรษาของพระองค์ท่าน (ซึ่งท่านจะทรงตีพระทัยและ “ทรงพระเจริญ” อย่าง แท้จริงแน่นอน)

สมณะชาวอโศก โดยเฉพาะพ่อท่านสมณะ โภธิรักษ์ ยกพระราชดำรัสให้ฟังเสมอ ๆ ว่า พระองค์ท่านตรัสสอนให้กัลมัทกน้อย กล้ายากจน จะเห็นตามนัยปก “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ว่า

“เคยมีฉะนี้หรือ ในโลก
ที่ตรัสให้คนกล้า มัทกน้อยยากจน” ๓

▶ บ้านปานาดอย

จำลอง

▶ คิคคนละขี้

แวงรวม ขาวหินฟ้า

นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่หลายคนทุกจริตมโหฬาร ต้องถูกตืดตะรางอย่างนี้ นาน ๆ จะเกิดให้เห็นสักที

มาพื้นศีลธรรมนี้ให้มาก เมื่อพื้นศีลธรรมนี้ให้มากได้ พุทธธรรมเป็นของจริง ชัดเกลากจริง เกิดบุญจริง ทำให้คนเป็นอารีบุคคลได้จริง ประเทศไทยจะพื้นจริง ๆ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๓ เดือน ธันวาคม ๒๕๕๑

เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุ่เถรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุกนิยมน

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัณฑ์ ๖๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
- สำนักพิมพ์กัณฑ์
- ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
- ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
- บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- หรือ farinkwan@gmail.com

1 นัยปก : พระปรมาภิวัต	สไมย์ จำปาแพง
2 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4 คูนิดคิดหน้อย	บรรณาธิการ
5 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6 บ้านป่านาดอย	จำลอง
9 เปิดศุภกนิพนิม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
14 สีสันชีวิต(คณะปัจฉิม)	ทีม สมอ.
24 การ์ตูน	วิสูตร
26 คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
31 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฟ้าสาธ
34 บทความพิเศษ(อเมริกันนิยม??)	ทิมลวิทย์ ชูโต
39 เวทีความคิด	นายหนูนต์
40 ธรรมดาของโลกจะได้อะไรไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52 บทความพิเศษ (ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
ในทัศนะต่างประเทศ)	ทศพันธ์ นรทัศน์
56 หยั่งฟ้าทะเลดิน	ดังนั้น วิมุติตินิยม
60 ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
52 เรื่องสั้น(มรณัสสติ)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
70 เชื้ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
73 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
76 ชีวิตไร้สารพิษ	ลือเกวียน
79 แคคิดก็หนาว...วี	นายริง วินเทอร์
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สีสันชีวิต

14

**พ่อครูท่านอยู่กับพวกเราได้
แม้เราจะไปช้ายไปชวา
ท่านก็ไปกับเราได้
เจอพวกชวา พ่อครูก็ไปชวาได้
ท่านไปได้ทุกธง
ท่านจึงรวมพวกเราไว้ได้หมด**

ข่าวดัง - เด่นในสังคมไทยระยะนี้ น่าจะไม่
ฉาวเกินเรื่องตำรวจที่ พล.ต.ท.พงศ์พัฒน์ ฉายาพันธุ์
อดีต.ผบ.ช. ตำรวจสอบสวนกลางกับพวกตกเป็น
ผู้ต้องหาหลากหลายข้อหาซึ่งสมาชิก “เราคิดอะไร”
คงติดตามข่าวสารอยู่แล้ว

ประเด็นที่น่าคิดก็คือ ทำไมหนอตตำรวจจึง
กลับกลายเป็นผู้ร้ายไปได้?!

และก็เชื่อว่า เป็นตำรวจระดับชั้นผู้น้อย ไร้ฝีมือ
หรือไร้ชื่อเสียงหน้าตาในสังคมก็หาไม่

เป็นถึงระดับ “ผู้บัญชาการ”...กองบัญชาการ
ที่สำคัญเป็นที่รู้จักโด่งดังทั้งแผ่นดิน นั่นก็คือ
“กองบัญชาการสอบสวนกลาง” ซึ่งมีกองปราบ-
ปรามอยู่ในสังกัดใจละครับ

เป็น นรต.รุ่นที่ ๓๑ รุ่นเดียวกับ ผบ.ตร.
นั่นแหละครับ ต้องนับถือใจ ผบ.ตร.ว่าเด็ดขาดที่
จัดการเพื่อนร่วมรุ่นได้เด็ดขาดตามอำนาจหน้าที่
โดยไม่รีรอ

นักการเมืองควรจักยึดถือเป็นกรณีเยี่ยงอย่าง
บ้านเมืองของเราจะได้อยู่รอด ที่ผ่าน ๆ มานั้น
บ้านเมืองของเราอดวายเพราะนักการเมือง
ส่วนหนึ่งเห็นแก่ตัว เห็นแก่ญาติสนิทมิตรสหาย
ก่อนเห็นแก่ชาติครับ!

คิดถึงชีวิตราชการที่เริ่มเป็นนายตำรวจ
อบรมรุ่น ๑ รับพวกจบ น.บ./ร.บ.ไปฝึกอบรม
ที่ ร.ร.นายร้อยตำรวจ ๔ เดือนแล้วให้ออกมา
ประจำสถานีตำรวจนครบาล ฝึกงาน ๔ เดือน
ก่อนย้ายออกภูธรทั้ง ๑๐๐ คน

ตำรวจต้องทำหน้าที่ทั้งสืบสวนสอบสวนป้องกัน
ปราบปราม จึงต้องผ่านการฝึกอบรมสารพัดหลัก
สูตรการใช้อาวุธแบบหลักสูตรหน่วยปฏิบัติการ
พิเศษเข้มเช่นเดียวกับตำรวจตระเวนชายแดน

ครั้งหนึ่ง เมื่อถูกย้ายข้ามเขตจากชลบุรี ไป
เป็น สวส.สภ.อ.วังน้อย อยุธยา บางคนถือว่า
โชคดีเพราะ สภ.อ.วังน้อยในวงการตำรวจถือว่าเป็น

ชุมทองเพราะมีด่านประจำที่หน้าตลาดวังน้อย
ที่ระดับนายตำรวจจะต้องไปเข้าเวร และมีหน้าที่
ปฏิบัติการตามนโยบายหน่วยเหนือ ผมไปเข้าเวรแต่
ไม่อาจสนองนโยบายได้ อยู่ได้ ๔ เดือนจึงถูกย้ายไป
เป็น สวส.สภ.อ.อุทัย จังหวัดเดียวกันซึ่งไม่มีด่าน!

แต่...ท่าน พ.ต.อ.ราชศักดิ์ จันทรัตน์ ผกก.กาญจนบุรี
ต้องการตัวผม ขอคำสั่ง บชภ.๒ แต่งตั้งผม
ลับเปลี่ยนกับ สวส.สภ.อ.พนมทวน กาญจนบุรี
และผมก็ไปอยู่พนมทวนได้ ๔ เดือนก่อนจะได้
รับแต่งตั้งเป็น สว.สภ.อ.บ่อพลอย ที่อยู่ติดต่อกัน
ซึ่งกำลังจะยกฐานะเป็น สวญ.

อ.บ่อพลอย กำลังเป็นเมืองมีปัญหาอาชญากรรม
เพราะเริ่มเปิดบ่อพลอยและมีคนต่างถิ่นหลังไหล
เข้ามาชูดพลอยมากมาย พร้อมกันนั้นกลุ่มม็อบ
ลักวิ่งชิงปล้นก็ตามเข้ามาหากินด้วย เพื่อนร่วม
รุ่นผมเป็น สวญ.สภ.อ.เมืองกาญจนบุรี เป็นมือ
ปราบลือชื่อเป็นที่รู้จักในวงการก็แนะนำมือใหม่ไป
ทดลองงาน

ไปอยู่ได้ไม่ทันตระเวนทั่วท้องที่ ก็เจอดีจาก
ทองผาภูมิ ยกโขยงมาถล่มบ้านผู้ใหญ่บ้าน ปลิดชีพ
ผู้ใหญ่บ้านด้วยเอ็ม.๑๖ แล้วก็ล่าถอยไป เราได้
รับแจ้งเหตุก็ออกสกัดล่าด้วยเอ็ม.๑๖ เข้าไปใน
แนวป่าตามเส้นทางที่คิดว่าจะหลบหนี โชคดีที่
ทันกันในป่าละเมาะระยะยิง ๑๕ เมตร ตั้งโกไว้
ชุดละ ๓ นัด มือปืนหันมาปืนจะต่อสู้อยู่แต่ล่าถอย
ปืนเกี้ยวเครือไม้ เราหนีวโปก้อน ชุดเดียว
เท่านั้นเองเต็มอก ทрудคาที่ ไม่ต้องซ้ำให้เสีย
กระสุนปืน

ตำรวจต้องอยู่กับอาวุธปืนให้เหมือนกับเป็น
อวัยวะ นั่นคือให้คุ้นเคยชินกับเราทุกโอกาสที่จะ
ใช้สอยทำหน้าที่ตามโอกาสอันควร

นี่แหละชีวิตตำรวจที่แท้จริง! เกิด-ตาย ทุกลม
หายใจเข้า-ออกอยู่เคียงข้างกับตำรวจและชาวบ้าน
วันนี้ไม่มีแม่แต่เงิน “บ้านาญ” เพราะลาออก
จากราชการก่อน ๒๕ ปี แต่ก็อยู่เย็นเป็นสุขได้
ด้วยข้าววัดวันละมื้อตลอดมา. **๒**

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

จากคนเดินดิน

ดูหน้าการ์ตูนแล้วกลายเป็นว่าประชาชนเดินดินกินข้าวแกงดูอะไรบอกไปให้ผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จปฏิรูปประเทศไทยอยู่ขณะนี้ ตั้งใจคืนความสุขให้คนทั้งประเทศไทยตั้งความหวังไว้แต่ดูไปนานเท่าไรก็ยังไม่เห็นหัวแวงสักอย่าง ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อได้แล้วครับ จะว่าผมเป็นคนเหมือนในหน้าการ์ตูนผมก็ยอมรับครับ ก็มองที่พวกผมดีเพื่อก่อบ้างได้ไหมครับ

- ผู้อ่านหนังสือ“เราคิดอะไร”

☞ *ใจคิดจะให้ประเมินค่าการอ่าน“เราคิดอะไร”ไว้แค่นั้นหรือ ? ตอนนีเห็นความผันแปรบ้างหรือยังล่ะครับ ความผันแปรของสังคม การบ้านการเมืองนะ ไม่ใช่ธรรมชาติดินฟ้าอากาศที่ปรวนแปรหรอกนะขอรับ*

ใจพอ-พอใจ

ติดตามข่าวตำรวจใหญ่ก่ออาชญากรรมระดับชาติแล้ว รู้สึกหดหู่มากและเห็นสังขธรรมชัดยิ่งขึ้น เห็นเหล่านักการเมืองข้าราชการที่ยังหลงระเรีงฉ้อฉลทุจริตกันอยู่ ไม่คิดกลับใจก็รู้สึกว่าคุณพวกนี้ช่างหนาเกินขีดเกล้าเสียจริงหนอ

- สมาชิกสัญญาจร

☞ *ยิ่งใหญ่ด้วยลาภยศศักดิ์ปานใด ถ้าใจไร้ธรรมไร้คุณก็ไร้ค่าสิ้นด้วยประการทั้งปวงครับ หลอกหลวงผู้อื่นได้ชั่วครู่ขณะ แต่มีอาจลวงตนเองได้แม้ชั่วพริบตาเดียว*

เปรียบเทียบกับกรณีนายสุรรัตน์ มณีนพรัตน์สุดา พนักงานเก็บขยะ เขตสะพานสูง กทม. ที่ศาลพิพากษาปรับแต่ไม่มีเงินชำระและต้องถูกกักขังแทนค่าปรับ ๑๓๓,๔๐๐ บาท จำเลยยินดีถูกจำแทนค่าปรับ เพราะไม่มีเงินชำระ แต่ในที่สุดก็มีผู้เมตตาตามาชำระแทนให้โดยไม่เปิดเผยตัวตน และนอกจากนั้นยังมีผู้เอื้อเฟื้อเกื้อกูลอื่น ๆ อีก ซึ่งนายสุรรัตน์นำเงินบริจาคต่อ

ให้กองทุนยุติธรรมเพื่อช่วยเหลือประชาชนที่เดือดร้อนต่อไป โดย พ.ต.อ.ธนรัชต์ เศวตนันท์ อธิบดี เป็นผู้รับมอบ สิ่งนี้น่าชื่นชมและน่าจะยึดถือเป็นเยี่ยงอย่าง

จำนำข้าวยังไม่จบ

รอฟังตอนจบเรื่องจำนำข้าวว่าจะลงเอยอย่างไรที่แรกหวังว่าสิ้นปีนี้น่าจะเกม แต่แล้วก็เห็นท่าจะเกมไม่ลงเพราะเรื่องมันรุงรังเหลือหลาย ยังจะต้องยืดเยื้อต่อไปอีก ซึ่งคิดว่าหากพ้นจากอำนาจรัฐบาลพิเศษแบบนี้แล้วยากจะสะสางได้ รัฐบาลจากพรรคการเมืองนะหรืออย่าหวังว่าจะชุดคุยเรื่องอย่างนี้ออกมาแฉกันให้เจ็บตัวไม่เข้าเรื่องว่าแต่ว่ารัฐบาลนี้จะทานกำลังนักการเมืองปล้นชาติไหวหรือเปล่าเท่านั้นแหละ

- คนรุ่นเก่า

☞ *ก็รอดูนักการเมืองกับข้าราชการรุ่นใหม่ว่าจะเปิดหน้าออกมายื่นหยัดปกป้องแผ่นดินอย่างไรบ้าง หรือจะยอมให้พวกกาฝากเกาะเกี่ยวหยั่งรากหล่อเลี้ยงตนตลอดไป*

ไม่น่าเชื่อ

น.ส.พ.พาดหัวข่าวว่า ตร.ทุกระดับยศพัน “พงศ์พัฒน์” อ่านแล้วก็ตกใจ แต่ก็เป็นไปได้ เพียงแต่ว่าแต่ละชั้นยศนั้นจำนวนไม่มากคนนักเท่านั้นเอง เพราะเรื่องแบบนี้จะร่วมรู้เห็นกันได้สักกี่คน ฉะนั้นคนสารเลวถึงจะมีทุกชั้นยศ แต่ก็ไม่ไต่ถามมายนักหรอก จึงไม่น่าวิตกว่าจะเสื่อมเสียถึงส่วนรวมหากยังช่วยกันสะสางส่วนที่เหลือให้สะอาด

- ชาวบ้าน

☞ *เราจะมีค่าหรือไม่ก็อยู่ที่ตัวเราสร้างคุณค่าให้ตัวเอง มิใช่อยู่ที่คนอื่นสร้างให้ประเมินให้เรา*

☒ ussนาธิการ

นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่หลายคนทุจริตมโหฬาร
ต้องถูกติดตะรางอย่างนี้
นาน ๆ จะเกิดให้เห็นสักที

แม้จะอยู่กลางป่ากลางดอย ก็ต้องติดตาม
ความเป็นไปของบ้านเมือง ชาวใหญ่สุดส่งท้าย
เดือนพฤศจิกายน “รวบ พงศ์พัฒน์ พร้อมพวก
ยึดทรัพย์หมื่นล้าน ทั้งเงินสด - ทอง - พระ
เครื่อง” นายตำรวจใหญ่คือ พล.ต.ท.พงศ์พัฒน์
ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง, พล.ต.ต.โกวิทย์,
พล.ต.ต.บุญสิน และ พ.ต.อ.วุฒิชชาติ พร้อมตำรวจ
ชั้นนายสิบอีก ๔ คน และพลเรือน ๒ คน ถูกจับ

ขังคุก คดีทุจริตโดยรวมกันใช้อำนาจหน้าที่หาผล
ประโยชน์เป็นเงินมหาศาล และหมิ่นสถาบันเบื้องสูง

นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่หลายคนทุจริตมโหฬาร
ต้องถูกติดตะรางอย่างนี้ นาน ๆ จะเกิดให้เห็นสักที
ที่สำคัญก็คือหมิ่นสถาบันด้วย รายละเอียดของ
การหมิ่นสถาบันนั้นยังไม่ทราบ ที่แล้ว ๆ มาการ
“หมิ่น” นั้นรวมไปถึงการใส่ร้ายป้ายสีสถาบัน
กษัตริย์โดยใช้คำหยาบคายมาก หยาบชนิดที่ไม่

สามารถเอามาพูดต่อ ๆ ได้

หากปล่อยให้ให้มี **“การหมิ่น”** ไม่ใช่ทำลาย **ราชบัลลังก์** อย่างเดียว แต่เป็นการทำลาย **ชาติ** ด้วย **“เพื่อชาติและราชบัลลังก์มีอะไรมีย เป็นใจ เป็นกัน”** เป็นข้อความที่พวกเราชาว **พันธมิตร** ทำติดอกเสื้อ เพื่อให้ผู้คนตระหนักว่า **“ชาติและราชบัลลังก์”** นั้นสำคัญที่สุด

เนื่องในวัน **“๕ ธันวาคม มหาราช”** เวียนมาถึงหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต้องจับเพิ่ม ยังมีคนร้ายที่หมิ่นสถาบันลายนวลอีกจำนวนมาก ส่วนที่จับมาแล้วเริ่มดำเนินคดีแล้วต้องเร่งรัดคดีเอาตัวมาลงโทษอย่างหนักโดยเร็ว

ท่านสมาชิก **“เราคิดอะไร”** คงทราบดีว่าพวกเรา **“ชาวโคก”** เกาะกลุ่มทำงานร่วมกันมาช้านาน จึงมีความหลังเก่า ๆ มาระลึกกันเป็นระยะ ๆ ๑๖ ตุลาคม งานฉลองครบรอบ ๓๒ ปีของการบุกเบิกการเผยแพร่อาหารมังสวิรัติจัดที่หน้าสันตือโคก และวันที่ ๘ พฤศจิกายน ที่เพิ่งผ่านไปจัดงานฉลองครบรอบ ๓๐ ปีของการก่อตั้งชุมชนปฐมอโคกที่ปฐมอโคก

ผมพูดกับคนที่สนิท ๆ กันว่า ผมเป็นคน ส.ท.ร. ซึ่งย่อมาจาก **“เสียงจากทหารเรือ”** เป็นชื่อสถานีวิทยุของกองทัพเรือ ที่กลุ่มคนปากร้ายใช้ในความหมายว่า **“แสบไปหมดทุกเรื่อง”**

การบุกเบิกการเผยแพร่อาหารมังสวิรัตินี้ ผมก็ใช่ ตามที่เล่าไว้ใน **“เราคิดอะไร”** ฉบับที่แล้ว การบุกเบิกชุมชนปฐมอโคก ผมก็ใช่ อีก แล้วจะไม่จัดผมอยู่ในประเภท **“ส.ท.ร.”** ได้อย่างไร

สมัยก่อนไม่มีการถ่ายทอดวิทยุ ไม่มีการถ่ายทอดโทรทัศน์ ใครจะฟังเทศน์ต้องไปวัด เมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้วในวันเสาร์และวันอาทิตย์มีคนไปฟังเทศน์ที่พุทธสถาน **“สันตือโคก”** เนืองแน่น ผมกับฆราวาสกลุ่มเล็ก ๆ ๔-๕ คน ก็มาคิดกันว่า เราช่วยกันรวบรวมเงินไปซื้อที่ดินที่ห่างจาก **“สันตือโคก”** ไม่เกิน ๒๐ กิโลเมตร ถ้าวันเสาร์-อาทิตย์ไหนคนฟังเทศน์แน่นวัด เราจะได้นิมนต์พระชาวโคกไปเทศน์ที่นั่น หาเท่าไรก็หาไม่ได้เพราะราคาแพงมาก

เราเลยเอาใหม่ ที่ต่างจังหวัดก็ได้ แต่ต้องไม่ไกลกรุงเทพฯ นัก ซึ่งราคาจะถูกกว่ามากแล้ว ตั้งเป็นชุมชนชาวโคกเลย ดูที่ที่จังหวัดนครปฐม ไปเจอทุ่งนากว้าง ๆ มองเห็นพระปฐมเจดีย์ได้ชัดมาก และเคยมีพระชาวโคกไปปักกลดที่นั่นเป็นครั้งคราวอยู่แล้ว เหมาะเลย เพราะชุมชนต้องมีวัดเป็นศูนย์กลางจึงจะดี ประกอบกับมีผู้ใจบุญถวายที่ดินแปลงเล็ก ๆ ตรงนั้นให้สันตือโคกอยู่แล้ว

● เตรียมส้วมไว้ที่พื้นบ้าน

เราเริ่มสร้างบ้านตั้งชุมชนปี พ.ศ.๒๕๒๗ บ้านของผมเป็นบ้านหลังแรก ๆ ที่จริงควรเรียก **“กระท่อม”** มากกว่า สร้างตามพระไตรปิฎก คือต้องกว้างประมาณไม่เกิน ๗ คืบ ยาวไม่เกิน ๑๒ คืบ **วัดในร่มใน** คือ จากในเสาดันหนึ่งไปถึงในเสาดันหนึ่ง แม้ในพระไตรปิฎกจะกำหนดที่พักของพระ เราเป็นฆราวาสทำบ้าง พระไตรปิฎกไม่ว่าและผมเห็นว่าเวลาแก่มาก ๆ ลูกไปห้องส้วมลำบาก เลยสร้างส้วมไว้ที่พื้นบ้านด้วย

ตอนนั้นพวกเราชอบหลังคาจากมาก แต่ก็กำหนดว่าจะใช้หลังคากระเบื้องก็ได้ กระท่อม

ผมจึงใช้หลังคากระเบื้อง พร้อมกับบ้านญาติธรรม ๒-๓ หลังเท่านั้น นอกนั้นหลังคาจากหมุด เป็นชุมชนที่สวยมากตามธรรมชาติ ต่อมาเปลี่ยนเป็นหลังคากระเบื้องหมดจนถึงทุกวันนี้ เพราะจากผุ่ย

อยู่มาวันหนึ่งพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ไปที่กระท่อมผม ท่านถามว่าผมจะอยู่ได้หรือเพราะชาวบ้านจัดงานที่ไร เปิดเครื่องขยายเสียงดังแสบแก้วหู ตอนนั้นผมตั้งข้อติหมู่บ้านเราว่า “รำคาญแมลงวัน เหม็นกลิ่นขี้หมู หนวกหูเสียงเพลง”

พระจะโดยพ่อท่านหรือสมณะองค์อื่นไม่ทราบตั้งชื่อตรงนั้นว่า “**ปลุมอโคก**” เหมาะจะมากเพราะคำว่า “**ปลุม**” แปลว่าแรกหรือลำดับ ๑ เป็นชุมชนแรกของชาวอโคกจริง ๆ

ตอนที่เริ่มเป็นชุมชนก่อน พระท่านยังไม่ได้ตั้งเป็นพุทธสถาน เรากำหนดว่าชาวชุมชนปลุมอโคก ต้องกินมังสวิรัตเคร่งครัด , เลิกอบายมุขทั้งปวงโดยเด็ดขาด และถือศีล ๕ เป็นอย่างน้อย

เมื่อเป็นพุทธสถานก็เขยิบขึ้นเป็นการอยู่กันอย่าง **สาธารณโภคี**ด้วย

กลุ่มฆราวาส ๔ - ๕ คนที่คิดช่วยกันซื้อที่สร้างชุมชนนั้นล้มหายตายจากไปหมดแล้ว และผู้ที่สร้างบ้านเป็นหลังแรก ๆ ของชุมชนก็ไปที่ชอบที่ชอบกันเกือบหมด

เข้าชั้นผมขับรถเก่า ๆ ไปทำงานที่กระทรวงกลาโหม เย็นลงก็ขับกลับโดยฝากท้องไว้กับบ้าน **คุณป้าภิญญาญาติธรรมรุ่นบุกเบิก** ป้าภิญญาท่านทำตามชื่อบ้านของท่าน “**บ้านปัจฉัยสี**”

ปีต่อมา ผมลาออกจากการเป็นนายทหารไปสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ว่า ๆ กทม. ตอนนั้นผมเป็นพลตรีได้ ๔ วันเท่านั้น ต้องรีบลาออกเพราะมิฉะนั้นจะสมัครไม่ทัน

เป็นผู้ว่า ๆ กทม. ต้องอยู่ใน กทม. จะอยู่ต่างจังหวัดไม่ได้ หลายปีต่อมาตั้งโรงเรียนผู้นำอยู่ในกรุงเทพฯ ๙ ปี แล้วย้ายโรงเรียนผู้นำไปอยู่ไปอยู่ที่ “**บ้านปานาดอย**” กาญจนบุรีจนถึงบัดนี้

ตอนเริ่มสร้างชุมชนใหม่ ๆ แม้จะมีไฟฟ้าใช้แล้ว บ้านเราหลายหลังก็ใช้พลังแสงอาทิตย์ ซึ่งเป็นเวลาที่เริ่มมีการใช้พลังแสงอาทิตย์ใหม่ ๆ ในประเทศไทยเท่าไม่น้อย และผมก็ติดนิสัยที่เคยไปอยู่อเมริกา มา ผมเป็นคนกำหนดว่าต้องไม่เดินสายไฟฟ้าไปบนเสาให้รกรกรกตา ต้องฝังสายไฟฟ้าใต้ดินหมดเหมือนในอเมริกา แล้วก็กระโดดไปที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรีด้วย

ถ้าผมรู้ว่าหลายปีต่อมาไฟฟ้าจะขัดข้องสายที่วางใต้ดินจะเกิดการลัดวงจรเป็นครั้งคราวทำให้ไม่มีไฟฟ้าใช้ ผมก็จะไม่กำหนดอย่างนั้น เพราะพื้นดินเราอู่ม่น้ำ, ชุ่มชื้นง่าย ไม่เหมือนพื้นดินของอเมริกา

ปัจจุบันชุมชนปลุมอโคกเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย ใครอยากฟังธรรม ใครอยากซื้อข้าวของราคาถูกกว่าท้องตลาดไปได้เลย

นี่ถึงการบุกเบิกชุมชนปลุมอโคกที่รักก็ตั้งใจ **ครั้งหนึ่งผมเคยร่วมบุกเบิกชุมชนแรกของชาวอโคก**

ช

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ชู้โกง)

สภากายกรรม

<ul style="list-style-type: none"> ๑. ศาสนาบุญนิยม ๒. ชุมชนบุญนิยม ๓. การศึกษาบุญนิยม ๔. บริโภคบุญนิยม ๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม ๖. กสิกรรมบุญนิยม 	<ul style="list-style-type: none"> ๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม ๘. การเมืองบุญนิยม ๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม ๑๐. สื่อสารบุญนิยม ๑๑. สุขภาพบุญนิยม ๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ
---	---

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้พูดถึง“มูลสูตร”ข้อ ๒ ท่านตรัสว่า “การทำใจในใจ”(มนสิการ)นั้นเป็น“แดนเกิด (สัมภวะ)ของสัตว์ทางวิญญาณ

ผู้แสวงหา“แดนเกิด”(สัมภเวสี)ก็ต้องรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงให้ได้ ว่า“แดนเกิด”(สัมภวะ)ของสัตว์ ทางวิญญาณนี้อยู่ตรงไหน? อันเป็นที่เกิด ของ“สัตว์ทางวิญญาณ”(โอบปาติกะสัตว์)จริงๆ

“สัตว์ทางวิญญาณ”ซึ่งเป็น“สัตว์”ที่ไม่มี ร่าง(อสุระ) ไม่มี“รูป”ไม่มี“ภาพ”เป็นแห่งเป็น ก้อน เป็นเส้นเป็นสาย เป็นแสงเป็นสีให้ สัมผัสได้เหมือนอย่างดินอย่างน้ำ ไม่มีเย็น ร้อนอ่อนแข็งหวานเผ็ดเค็มมันให้สัมผัสได้ เหมือนอย่างไฟอย่างลมที่เป็นมหาภูตรูป ๔ ให้“เห็น”ได้เมื่อสัมผัส จึงเรียนรู้อันยากยิ่ง

ผู้สามารถมี“วิปัสสนาญาณ”รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในขณะที่“ผัสสะ ๓” คือ มี“ตา”กระทบ สัมผัส“รูป”แล้วเกิด“วิญญาณ” หรือมี“หู” กระทบสัมผัส“เสียง”แล้วเกิด“วิญญาณ” มี “จมูก”กระทบสัมผัส“กลิ่น”แล้วเกิด“วิญญาณ” มี“ลิ้น”กระทบสัมผัส“รส”แล้วเกิด“วิญญาณ” มี“กาย”กระทบสัมผัส“ทุกส่วนของภายนอก ของร่าง”แล้วเกิด“วิญญาณ”

พระพุทธเจ้าตรัสเรื่อง“ผัสสะ ๓”ที่เกิด “วิญญาณ”นี้ไว้ เป็นต้นว่า ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ หรือในเล่มอื่นๆอีก ก็ทรง ชี้เรื่อง“วิญญาณ”กันชัดๆ อย่างนี้

สังเกตให้ดีนะว่า “ความเป็น“วิญญาณ” ในศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้าทรงสอนเรา

ว่า “วิญญาณ”ที่จะเกิดให้เรา“เห็น”และศึกษา ได้ นั้น ต้องเป็น“วิญญาณ”ที่มี“กาย”กระทบ สัมผัส“ทุกส่วนของภายนอกของร่าง”แล้ว เกิด“วิญญาณ”

ไม่ใช่หลงผิดว่านอนอยู่กับ“วิญญาณ” ที่ล่องลอยอยู่ไหนก็ไม่รู้ ของคนที่ตายแล้ว หรือไปนั่งสมาธิ“เห็น”วิญญาณผี-วิญญาณ เทวดาอันเกิดอยู่ภายในภวังค์ ที่ไม่มี“กาย”

ซึ่งเป็น“วิญญาณ”ที่ไม่มีการกระทบ สัมผัส“ทุกส่วนของภายนอกของร่าง” แต่ไป หลงผิดว่า“วิญญาณ”นั้นเหมือนชาวเทวนิยม พากันเชื่อถือและศึกษาปฏิบัติกัน

เพราะ“เทวนิยม”เขาไม่มี“ทฤษฎี”(ทฤษฎี) ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป- นิพพาน”(ปรมัตถธรรม)แบบพุทธ ซึ่งเริ่มตั้งแต่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ”จากการ“สัมผัส” ของ“ปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕” เป็นต้น

แล้วก็จะเกิด“ภาวรูป ๒”ให้เรารู้จักได้ ศึกษา ก็นี่แหละคือ“วิญญาณ”ที่คนทุกคนเกิด มี“วิญญาณ”อย่างนี้ทั้งนั้น แต่เมื่อยังอวิชชา จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง เพราะไม่ได้ศึกษา หรือ ศึกษาไม่ลุ่มลึก

แม้แต่ชาวพุทธเองที่มีจักษุในเรื่อง “วิญญาณ” ก็หลงผิดกันอยู่เยอะ ในวงการ พุทธเกือบไม่เหลือที่ถูกแล้ว ไปหลงผิดเชื่อว่ ในความเป็น“วิญญาณ”เหมือนชาวเทวนิยม เขาเชื่อเขาเข้าใจกัน

พุทธนั้น“อเทวนิยม”นะ

“อเทวนิยม” มิใช่การปฏิเสธความมี
ความเป็น“เทวะ” หรือไม่เคารพนับถือ“เทวะ”
ทว่าเป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความเป็นเทวะ”
อย่างดียิ่ง สัมบูรณ์ทีเดียว และสามารถทำ
ความเป็น“เทวะ”ให้ตนเองได้อย่างเป็น“จิต
วิญญาณ”ที่สัมบูรณ์ด้วย“ตรีมูรติ”ได้จริง
เป็น“เทวะ”ที่“วิสุทธิ”ด้วยตนเองแท้

กล่าวคือ สามารถมี“วิชา”ที่รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“จิต”เป็น“วิญญาณ”ที่เป็น
“อาตมัน(อัตตา)”ได้แท้ ทำจิตให้วิสุทธิจาก
กิเลสสวะเป็นจิตที่มีวิสุทธิคุณ สัมบูรณ์-จิต
มีกรุณาธิคุณ-จิตมีปัญญาธิคุณได้สำเร็จ
จริง ครบ“วิชา ๘”จึงเป็นหนึ่งเดียวกับเทวะ
หรือพระเจ้าที่เป็นปรมาตมัน(ปรมาตถธรรม)

“ตรีมูรติ”นี้ มี“รูป ๓” คือ รูปพระพรหม
รูปพระวิษณุ รูปพระคเริะ และมี“นาม ๓”
คือ วิสุทธิคุณ กรุณาธิคุณ ปัญญาธิคุณ

เพียงแต่ว่า ผู้ที่บรรลุสูงสุดที่เรียกว่า
“อรหันต์” นั้นเมื่อมีจิตเป็น“เทวะ”บริสุทธิ์
สัมบูรณ์ด้วย“ตรีมูรติ”แล้ว รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ว่า“อาตมัน(อัตตา)คืออะไร อย่างไรแท้ๆ ก็
เพียงอาศัยจิตที่มี“พระคุณ ๓”นี้ยังชีวิตอยู่
ทำสิ่งที่มนุษย์พึงทำ เพื่อมนุษยชาติและ
โลก เป็น“พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-
โลกานุกัมปายะ”เท่านั้น ไม่ยึดมั่นถือมั่น
ว่า“อาตมัน”หรือ“อัตตา”ที่เป็น“อรหันตา”นี้
คือตน เป็นของตน ได้แท้จริง

แจ่มแจ้งชัดเจนยิ่งในสังขาร“ตนเป็น

ที่พึงของตน” และ“อนัตตาธรรม”จึงไม่สงสัย
ในความเป็นผู้บันดาลบันดาลของใคร ให้ใคร
จะได้หรือไม่ได้ เพราะรู้แจ้งรู้จริงใน“วิบาก”
ใน“กรรม”เป็นของของตน-ตนเป็นทายาทของ
กรรม-กรรมพาเกิดแท้ๆ-กรรมเป็นเผ่าพันธุ์-
กรรมเป็นที่พึ่งอันเกษม จึงจริงจริงใน“วิบาก”
เพราะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“วิบาก”ว่า
ในทุก“อตตภาพ”นั้นมี“วิบาก”นี้แล คือผู้
บันดาลบันดาลที่แท้จริง

ผู้ที่สามารถตัดกิเลสให้หมดแท้เด็ดขาด
สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปปริกขิณ) ก็คือผู้ตัด
“วัฏฏสงสาร”ได้เด็ดขาด ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีก
หากยังอยู่ในโลกต่อไปก็ทำแต่“กุศล”ต่อไป
ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว(สัพพปาปัสสอกรรมัง) ทำแต่
กุศลให้ถึงพร้อม(กุศลัสสุสัมปทา) เพราะได้“ทำ
จิตให้สะอาดผ่องใส”(สจิตตปริโยทปนัง)ได้สำเร็จ
สัมบูรณ์แท้แล้ว

เนื่องมาจากรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น
“วิญญาณ”ที่เป็น“เทวะ”ก็ดี เป็น“มาร”ก็ดี
เป็น“พรหม”หรือ“วิสุทธิเทพ”ก็ดี ได้อย่าง
สัมมาทิวาว่า “วิญญาณ” คือ“ธาตุรู้”ที่เกิด
ขึ้นให้เรา“เห็น” ให้เราศึกษาได้จริงขณะที่มี
รูปและนาม“ประชุมกัน”(กาย)เป็น“วิญญาณ”
ชัดจริงตามที่พระวจนะตรัสสอน..*เว้นจากเหตุ
ปัจจัยแล้ววิญญาณมิได้มี*

ซึ่งต่างจากชาวผู้ที่เชื่อว่า วิญญาณคือ
นามธรรมที่ล่องลอยอยู่ทั่วไป หรือวิญญาณ
คือ ภาวะหนึ่งที่อยู่จากร่างคนเมื่อตายลง

และจะไปตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ ก็ต่อเมื่อตาย
หมดลมหายใจ ถ้าปฏิบัติชั่ว“วิญญาณ”ก็ไป
ตกนรก ปฏิบัติดี“วิญญาณ”ก็ไปขึ้นสวรรค์
หรือถ้าปฏิบัติดีถึงขั้นนรกบุญก็ได้ไป
อยู่กับพระเจ้าหรือเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

ส่วนชาวพุทธที่มีจกมาทิฏฐิก็เข้าใจคล้าย
กัน ทว่ามีนัยะต่างกันเล็กน้อย คือ ปฏิบัติ
ชั่ว“วิญญาณ”ก็ไปตกนรก ถ้าหากปฏิบัติดี
“วิญญาณ”ก็ไปขึ้นสวรรค์ และถ้าปฏิบัติ
ทำสมาธิ(ตามแบบหลักตาเข้าวงศ์ ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘
ด้วยกาย นั่นแหละ)ถึงขั้น“อรหัตต์”ก็ไม่เกิดอีก

แต่เพราะยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”จึงยังไม่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”(ปรมาต
ธรรม) ในขณะที่มี“วิญญาณฐิติ”(วิญญาณเกิดอยู่-
ตั้งอยู่ในขณะมีสัมผัส ๓ หลัคๆต่าง) ก็ไม่สามารถ
รู้“รูป”ไม่สามารถรู้“นาม” ชนิดที่“กำหนดรู้”
(สัญญา)ความเป็น“กาย”ได้อย่างสัมมาทิฏฐิ

จึงไม่อาจจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”(โอปปาติกสัตว์) ที่ดำรง
ความเป็น“สัตว์”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
“สัตตาวาส ๙” อย่างรู้ยิ่งเห็นจริงปฏิบัติกัน
เกิดมรรคผลชัดเจนถึงขั้นถูกตรงตามสัมผัส
วิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”และรู้ด้วยปัญญาอันยิ่ง

จึง“กำจัด”(ปะทาน)ความเป็นสัตว์ไม่ได้
ตามลำดับจนกระทั่งสิ้นความเป็นสัตว์ทั้ง ๙
ได้บริบูรณ์ พัน“สังโยชน ๑๐”สำเร็จเป็น
สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ

เพราะถ้าผู้ใดยังเป็นชาวเทวนิยมอยู่ก็ดี

หรือเป็นชาวพุทธที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิก็ดี ก็
จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”แม้
ขั้นต้นคือ “สักกาย”(สังโยชนข้อ ๑)ได้ถูกต้อง

ดังนั้น เมื่อไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”
จะพิจารณา“กายในกาย”ก็ไม่ถูกสภาวะแล้ว
เพราะ“ความเห็น”(ทิฏฐิ)ในความเป็น“กาย”
หรือ“สักกาย”ยังไม่สัมมาทิฏฐิ จึงไม่สามารถ
ปฏิบัติเข้าสู่ปรมาตถ์อื่นใดต่อไปได้ ก็ไม่ต้อง
พูดไปถึงการกำหนดรู้(สัญญา)เวทนาในเวทนา-
จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันต่อเลย

เพราะเข้าใจ“ความแตกต่างของกาย”ที่
เป็นสัตว์ทางใจ(โอปปาติกสัตว์)ยังไม่สัมมาทิฏฐิ

จึงไม่อาจจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”(โอปปาติกสัตว์) ที่มี
“กาย”(องค์ประกอบของรูปและนาม)ในความเป็น
“สัตว์”ตามคำตรัสไว้ใน“สัตตาวาส ๙” ให้รู้
ยิ่งเห็นจริงและปฏิบัติให้เกิดมรรคผลได้ผล
ถึงขั้นถูกต้องตรงตาม“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย
กาย สำเร็จอริยาบถอยู่ ทั้งอัสวะของผู้นั้น
หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” จึงไม่
สำเร็จอรหัตต์ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

เพราะเมื่อ“ความเห็น”(ทิฏฐิ)ต่างกันแล้ว
ย่อม“เห็น”ความเป็น“กาย”ต่างกันแน่นอน

ดังนั้น ถ้าคนตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปต่างมี
“ความกำหนดหมาย”คือ“สัญญา”ต่างกัน
และแถมมี“ความเห็น”ในความเป็น“กาย”
คือ“องค์ประกอบของรูปและนาม”ก็ต่างกัน
อีก ตาม“สัตตาวาส ๙”หรือ“วิญญาณฐิติ ๗”

ข้อที่ ๑ ที่มีว่า “สัตว์พวกหนึ่งมีกายต่างกัน มีสัญญาต่างกัน เหมือนมนุษย์ เทวดาบางพวก และวินิปาติกสัตว์(ผี.มาร)บางพวก” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๘๘)

แต่ละคนก็จะ“เห็น”ความเป็น“กาย” (องค์ประชุมของรูปและนาม) ในขั้นที่เป็น“ปรมาตถธรรม”คือ “เห็น”สัตว์ทางใจหรือวิญญาณ(สัตว์โอปปาติกะ)ในสภาพของ“มนุษย์”(ความเป็นใจสูง) ก็ต่างกัน ในสภาพของ“เทวดา”(ความเป็นใจที่อยู่ในอารมณ์สุขหรือใจที่เจริญ)ก็ต่างกัน ในสภาพของ“วินิปาติกสัตว์”(สัตว์ทางใจหรือทางวิญญาณที่ตกต่ำในอบายภูมิทั้งหลาย) ก็ต่างกันไปตามสภาพ ความหลากหลายของ“ความเห็น”(ทิวฐิ) ของ“ความเชื่อ”(ศรัทธา)แต่ละคน ของตนๆ

จึง“เห็น”มนุษย์ “เห็น”เทวดา “เห็น”ผีหรือสัตว์นรก(วินิปาติก) แตกต่างกันไปสารพัด [ปุถุชนหรือผู้ยังอวิชชายังไม่สิ้นสิทธิ์“เห็น”พรหม]

เป็นต้นว่า แต่ละคนก็จะเข้าใจ“ความเป็น ‘องค์รวมหรือองค์ประชุม’ (กาย)แห่งจิตใจในสภาพของมนุษย์”ไปต่างๆ หลากหลายนับไม่ถ้วน

จะเข้าใจ“ความเป็น ‘องค์รวมหรือองค์ประชุม’ (กาย)แห่งจิตใจในสภาพของเทวดา”ไปต่างๆ หลากหลายนับไม่ถ้วน

จะเข้าใจ“ความเป็น ‘องค์รวมหรือองค์ประชุม’ (กาย)แห่งจิตใจในสภาพของวินิปาติกสัตว์(ผี.มาร)”ไปต่างๆ หลากหลายนับไม่ถ้วน

ต่างคนก็จะต่างเห็นไปตามความเห็น-

ตามความรู้-ตามความเข้าใจของแต่ละคน อาจจะไม่คล้ายกันมากบ้างน้อยบ้าง หรือไม่คล้ายกันเลย สารพัดหลากหลายที่แตกต่าง

ซึ่งใจหรือวิญญาณนี้แหละ บางคนเห็น “อย่างมีทรวดทรงมีร่างมีสรีระ” แต่บางคนเห็น “อย่างไม่มีทรวดทรงไม่มีร่างไม่มีสรีระ” คือเห็น “อย่างเป็นอาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”

ไม่ว่าใครทั้งนั้น คนทั่วไปที่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงว่า “ความเป็น ‘องค์รวมหรือองค์ประชุม’ (กาย)แห่งจิตใจในสภาพของมนุษย์ก็ดี ของเทวดาก็ดี ของวินิปาติกสัตว์ก็ดี” ก็จะแตกต่างกันไปตามสภาพนับไม่ถ้วน

นั่นคือ คนผู้ยัง“ไม่มีความรู้”(อวิชชา)ทั้งหลายทั้งปวง ก็จะ“เห็น”ความเป็น“สัตว์ทางวิญญาณ”(โอปปาติกะสัตว์) ไม่ว่าจะหมายถึง “ใจหรือวิญญาณในความเป็นมนุษย์”- “ใจหรือวิญญาณในความเป็นเทวดา”- “ใจหรือวิญญาณในความเป็นสัตว์อบายภูมิทั้งหลาย”ไปคนละแบบคนละอย่าง ต่างกันสารพัด

นี่คือ คนจะเห็น“กาย”(ของสัตว์ทางวิญญาณหรือทางใจ)ก็ต่างกัน โดยเฉพาะคนที่มิจฉาทิฐิ กับคนที่สัมมาทิฐิ นั้นแหละจะ“เห็น”ต่างกัน เพราะมี“กาย”ต่างกัน มี“สัญญา”ต่างกัน

ผู้“สัมมาทิฐิ”ก็ได้ความเป็น“กาย”(ของสัตว์ทางวิญญาณ : กายปฐุลาโก)อย่างหนึ่ง ส่วนผู้“มิจฉาทิฐิ” ก็จะได้“กาย”(ของสัตว์ทางวิญญาณ : กายปฐุลาโก)ต่างไปอีกอย่างหนึ่ง

● **เกาสัย โหมเสมอ**

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ชาวโศกปฏิบัติธรรมทวนกระแสสังคม
เพราะชัดเจนในเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
เขาขับเคลื่อนด้วยอึดตาตัวตนที่กล้าแกร่ง
เขากาภูมิ ทรนง และอหังการ
แต่มั่นคือ “กิเลสอึดตา” ตัวร้ายสุด
ที่เขาต้องเรียนรู้และขจัดออก
นี่คือโทษที่ท้าทาย
“พ่อครู” ผู้นำชาวโศกในนัยนี้จึงไม่ธรรมดาเลย
วันนี้มารู้จักพ่อครูผ่านมุมมองของทั้งสามปัจฉาสมณะ

คณะปัจฉาสมณะ

(สมณะผู้ติดตามพ่อครูสมณะโพธิรักษ์)

(คณะปัจฉาสมณะจัดรายการเพื่อแบ่งเบาภาระพ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ออกอากาศ ณ สถานีโทรทัศน์บุญนิยม วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๓)

คณะปัจฉาสมณะทำหน้าที่อยู่ใกล้ชิดดูแล
รับใช้งานการต่างๆของพ่อครู ทั้งหมด ๖ รูป

๑. สมณะเดินดิน ตึกขวีโร
๒. สมณะพิสุทธิ์ พิสุทธิ์
๓. สมณะชยะชยัน สรณโโย
๔. สมณะดินไท ธาณโโย
๕. สมณะหนักแน่น ชันติโพโล
๖. สมณะแสนดิน ภูมิพุทธโธ

สมณะเดินดิน ตึกขวีโร : นิมนต์ปัจฉาสมณะ
๓ รูปมาแล้วถึงหนึ่งพรรษาที่ผ่านมา มีธรรมะ
ประเด็นไหนที่ต้องทบทวนบ้าง จากการทำหน้าที่
สำคัญที่ได้รับมอบหมายมา

สมณะแสนดิน ภูมิพุทธโธ : พรรษานี้ อาตมา
เป็นอยู่ผาสุก เพราะเวลาไปไหนมาไหนก็ไปกับ
คณะปัจฉาฯ ที่คอยติดตามพ่อครู กันแต่หนักแน่น
ซึ่งเป็นผู้รับใช้ดูแลพ่อครูตั้งแต่ตอนนอน จัดสรร
ว่าจะใช้ผ้าห่มผืนไหน เปิดพัดลมหรือเปล้า เลื้อ
กันหนาวไหม หมวกไหม และท่านจะกางมุ้งไว้ก่อน
ท่านจะตื่นก่อน ดี ๒ ดี ๓ ลูกมาอุปัชฌ์ทำความ
สะอาดห้อง ถ้าอยู่ในเรือที่ราชอาณาจักรก็เช็ดเรือ
ถ้าไปลั่นตือโคกก็เช็ดอุปัชฌ์กันแต่ท่านทำเป็นกิจวัตร
และทำทุกอย่างให้พ่อครู

กันแต่เดินไทเป็นเลขาส่วนตัว คอยรับ
โทรศัพท์ตลอดเวลา และนัดแนะว่าคนไหนควร
เข้าพบพ่อครูเวลาไหน พ่อครูท่านไม่ใช่โทรศัพท์

กันแต่พิสุทธิ์ ท่านเป็นฝ่ายพระเครื่อง ถ้า
ระบบภาพ ระบบเสียงของพ่อครูเสียเมื่อไหร่ ถ้า
เป็นที่ลั่นตือโคกก็ต้องเรียกท่านทุกที

ส่วนอุปัชฌ์เดินดิน ท่านก็เป็นผู้ช่วยฝ่าย
บริหารงาน และเทศน์แทนพ่อครูในบางครั้ง
ทำให้แบ่งเบาภาระของพ่อครูได้เยอะ และท่านก็
ติดตามพ่อครูไปไหนมาไหนตลอด

รูปสุดท้ายกันแต่ชยะชยัน ท่านเป็นฝ่ายช่วย
ถอดเทป และอาตมาก็เป็นฝ่ายบันทึก เก็บธรรมะ
และข้อมูลของพ่อครู ซึ่งชีวิตท่านเรียกว่าเป็น
ธรรมะตลอดเวลา ถ้าไม่แสดงธรรมทางกายก็

ประวัติ สมณะแสนดิน ภูมิพุทธโธ

เดิมชื่อ นายสุทธิพงษ์ จิตวงคนันท์

เกิด ๑ พ.ค. ๒๕๒๑ ภูมิลำเนา อ.เมือง จ.น่าน

- เรียนประถม-มัธยม ที่ อ.เมือง จ.น่าน สอบโควต้า
เข้าเรียนที่คณะแพทยศาสตร์ มช. ปี ๒๕๓๙ รหัส
๓๙๐๗๑๓๔ ปีที่ ๑ เรียนวิชาทั่วไปสายวิทย์ที่ฝั่ง มช. ปี
๒-๔ ไปเรียนที่ฝั่งสวนดอก เชียงใหม่ ปีสองเรียน
ภาวะปกติของคน (รวมทั้งผ่าศพ) ปีสามเรียนภาวะผิด
ปกติของคน (โรค) ปีสี่ปฏิบัติงานกับคนไข้บนวอร์ด
ร.พ.สวนดอก ปีที่ห้าเรียนการสังการรักษารัจจริง ปีที่หก
จึงเรียนไปฝึกหัดรักษาตามวอร์ดต่าง ๆ รวมทั้งฝึก
ตามโรงพยาบาลนอกจังหวัดด้วย

- จบการศึกษา ปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต มหา
วิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อปี ๒๕๔๔

- ใช้ทุนที่ร.พ.ในจังหวัดหนองคาย (เลือกไป) อยู่ที่ร.พ.
จังหวัดหนองคาย ๖ เดือน ย้ายไปอยู่ที่ร.พ.สุวรรณคูหา

๖ เดือน ย้ายไปอยู่ที่ รพ.โซพิลย์ จ.หนองคาย อีก ๑ ปี

- หลังจากเรียนจบ ได้พบกับชาวอโศก เพราะหมอก
ก้อง (น.พ.กลวิชัย ภติยกุล) ที่เป็นญาติธรรม พาไป
เข้าคอร์สมหัทศจรรย์ที่ภูผาพ่าน้ำ ปี ๒๕๕๔ ได้พบท่าน
อ.๑ สมณะบินบน ถิรจิตโต สอนให้ถือศีลปฏิบัติธรรม
และหัดอ่านอารมณ์ตนเอง เริ่มกินมังสวิรัติจริงจัง

- จบงานฉลองหนาวาก็เดินทางไปใช้ทุนที่ จ.หนองคาย
และอาศัยไปตามงานต่าง ๆ งานปลูกเสกฯ พุทธา
งานอโศกรำลึก เป็นต้น ทำงานเป็นนายแพทย์อยู่ที่
หนองคายได้สองปี ถือศีลปฏิบัติธรรมไปด้วย คิดว่า
ถ้าทำงานนาน ๆ ไปก็จะมีตำแหน่งหน้าที่ผูกมัด ทำให้
มาวัดยาก ประกอบกับต้องการอยู่ใกล้กับหมู่มิตรดี
สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดีมากกว่าจึงลาออกหลัง
จากทำงานได้สองปี

- ลาออกมาทำงาน ร.พ.เอกชนโดยพักที่ตะวันฉาย ๒
เพื่ออยู่ใกล้ชิดวัดมากขึ้น และทำงานใช้ทุนไปด้วย
ทำงานร.พ.เอกชนประมาณ ๓ เดือน จึงลาออกมา
เป็นแพทย์อาสาการรักษาฟรีที่ชุมชนปทุมมอโคก ทำงานที่
คลินิกบุญญาภิบาล และหมอกฟ้าหนึ่งยังได้ออกทุน
ส่วนตัวช่วยใช้หนี้ราชการที่ต้องใช้ทุนในการเรียน
แพทย์ให้ด้วย จึงได้ออกมาอยู่ที่ปทุมมอโคกเต็มตัว และ
ทำงานการศึกษาบุญนิยมไปด้วย

- เป็นครูทำงานการศึกษาที่ปทุมมอโคกประมาณ ๒ ปี
จึงสมัครเป็นอารามิก ปะ นาค เณร ตามลำดับ หลัง
จากเป็นสามเณรได้ย้ายไปฝึกฝนที่ชุมชนภูผาพ่าน้ำ
และบวชเป็นสมณะเมื่อ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๒

วาจาเป็นธรรมชาติที่หมุนรอบเชิงซ้อนรวดเร็ว เปลี่ยนแปลงไว ซึ่งอาตมาก็ต้องพยายามหมั่น สมองให้ทันสมัยเสมอ พ่อครูมีวิธีการคิดพิจารณา เรื่องต่าง ๆ ที่เข้ามาเยอะเยอะ อาตมาอยู่กับท่าน ก็อยู่ผาสุก แต่ไม่ใช่สุขอย่างบำเรอ ต้องพยายาม สุขอย่างลดละกิเลส

งานหนักที่สุดของพ่อครู คือ งานเขียน หนังสือซึ่งใช้พลังงานมาก แต่การเทศน์ ๒ ชั่วโมง ของท่านเป็นเรื่องสบาย ๆ นอกจากนั้นท่านยังรับ งานเขียนให้หนังสือ “เราคิดอะไร” อีก ๔ คอลัมน์ คือ ปกหน้า ปกหลัง และในเล่มอีก ๒ คอลัมน์ คือ “คนจะมีธรรมได้อย่างไร” และ “เปิดโลกบุญนิยม” ๔ คอลัมน์นี้ท่านต้องเขียนทุกเดือน

ธรรมะที่อาตมาได้ตลอดพรรษา ก็ดูตัวอย่าง จากพ่อครูนี้แหละ ท่านทำงานหนักแต่ยังมีเวลา ออกกำลังกาย อาตมางานไม่มากเท่าท่าน แต่หา เวลาออกกำลังกายได้ยาก เวลาที่พ่อครูออก

กำลังกายแค่วันละชั่วโมง ก็มักมีพวกเราออกมา ออก กำลังตามกันเยอะ เป็นภาพที่ประทับใจ เดินตาม กันเป็นแถว แต่พอช่วงหลัง ๆ เอ๊ะ..หายไปไหน กันหมด อาตมาก็ได้ตัวอย่างจากพ่อครูที่มีงาน เยอะแต่ก็ไม่ทิ้งเรื่องออกกำลังกาย ท่านทำ สม่าเสมอ ไม่ได้ทำแบบวันสองวันเลิก ทำมาเป็น ลิป ๆ ปีแล้ว การออกกำลังกายมีทั้งปีนจักรยาน เดินเร็วและโยคะ สลับกันไป

อิทธิบาทที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าจะช่วยให้ มีอายุเกินกัปหรือเกินร้อยปีนั้น ท่านบอกว่าต้อง ทำให้เป็นตุจยาน ทำให้ตั้งมั่น คล่องแคล่ว ถ้าทำ แบบวันสองวันหยุดคงไปไม่ถึงอายุ ๑๒๐ / ๑๕๐ ปี แน่ อาตมาได้ดูคลิปปู่ดุษฎีอายุ ๑๐๓ ปี ที่ประเทศจีน ปู่ตื่นขึ้นมาก็ออกกำลังกาย ออกบนที่นอนก็มีอยู่ หลายท่า วิดพื้นได้หลายลิปที่ ปู่ดุษฎีออกกำลังกาย มาตั้งแต่อายุ ๒๐ แล้ว อาตมาจึงเชื่อมั่นว่าถ้าทำ ๘ อ.สม่าเสมอจะช่วยให้อายุยืนได้

เรื่องอาหารของพ่อครูไม่ต้องคิดอะไรมาก ฉันทตามที่แม่ครัวจัดให้ ฉันทแบบนี้ทุกวัน อยู่ที่ว่า แม่ครัวจะสม่าเสมอไหม และพวกเราจะติดตาม กินอย่างท่านได้แค่ไหน เราจะทำตามไหม? ถ้า เราอยากอายุยืนก็ต้องพยายามเจริญรอยตามท่าน อาหารค่อนข้างเน้นรสจืด ปรุงรสไม่จัด ฉันทอะไร ที่เผ็ดหนอยก็จะเอ...พ่อครูบอกว่า รู้แล้ว พวกคุณ นะลิ้นรับรสมันด้านชา เค็มขนาดนี้ยังไม่รู้ว่าเค็ม อีก หวานขนาดนี้ยังไม่รู้ว่าหวานจัด พ่อครูท่าน รับรสได้ไว ยิ่งจิตใสจิตสะอาดจะแยกรสอัสสาทะ ออกจากรสดั้งเดิมของอาหารได้มาก การที่คนจีน ชดน้ำซาร้อน ๆ ได้เหมือนไม่ร้อน หรือบางคนกิน

ประวัติ สมณะเดินดิน ดิกขวีโร

จบเตรียมอุดม สายวิทย์ที่ รร.อำนวยการศิลป์ พระนคร จากนั้นศึกษาต่อที่คณะเศรษฐศาสตร์ ม.ธรรม- ศาสตร์ ขณะศึกษาชั้นปีที่ ๓ ได้มีโอกาสศึกษาปฏิบัติธรรมกับพ่อครู จนรู้สึกว่ น่าจะตัดลึนใจพัก ธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์ไว้ก่อน มาศึกษาธรรมศาสตร์ของพระพุทธเจ้าน่าจะตรงกว่า จากวันนั้นมา จนถึงวันนี้ ๔๒ ปี ไม่เคยคิดแม้แต่แวบเดียวที่เห็นว่าตัดลึนใจผิด!

เค็มแล้วบอกว่ายังไม่เค็ม ต้องเติมซีอิ๊วอีกเพราะ
ประสาทด้านชา บวกกับจิตใจก็ชื่นชมกับรสนั้น
ด้วย มันก็พลอยไปด้วยกัน กินเค็มขึ้น ๆ เหมือน
รอให้ไตวายก่อน นี่เป็นอันตรายมาก

ปกติคนอายุมากจะไม่ไวเรื่องรับรส แต่ของ
พ่อครูตรงข้ามนามหัสจรรย์ แล้วก็ค้นพบอีกอย่าง
เวลาทำนฉันทอาหารประเภทผักเป็นใบๆ นี่เฉพาะ
ตัวนะ พ่อครูจะไอแบบ choke (หายใจขัด ทำให้
ล้าลึก) อาตมาสังเกตหลายที วันหนึ่งพ่อครูฉันท
ผักสลัดเป็นใบ ๆ บางทีมันอาจไปติดตรงคอ พ่อ
ครูก็ไอ ตอนหลังเขาก็เลยป้อนมาให้ ไม่ต้องติดคอ
อีก ก็ได้วิตามินเหมือนกันสำหรับคนที่เคี้ยวยาก
หน่อย

หมอ पनि ก็น่าคนกินมังสวิรัตินี่ ฟันสึกแทบทุกคน
ถ้าบ่นกินก็จะง่ายมากเลย แต่ถ้าใครเคี้ยวได้ก็เคี้ยว
ฟันกรามจะได้ออกกำลัง อาตมายืนยันว่าถ้าทำ
มันคงอย่างพ่อครู เราก็จะมีสิทธิ์อายุยืน แต่แม้ว่า
พ่อครูจะจัดสรรสมดุล จะตั้งมั่นในอิทธิบาท
ดูจายนพาทนะ คล่องแคล่วได้ตลอดเวลาก็ตาม
แต่เราต้องไม่ลืมมหัศจรรย์อันจ้งด้วย สรีระของ
พ่อครูก็มีการเปลี่ยนแปลง ในช่วงเข้าพรรษา
ตอนลัดตาหะไปประชุมที่สันตือโคก คินนั้น พ่อ
ครูมีอาการเจ็บที่หน้าอกด้านซ้าย ท่านตื่นขึ้นมา
ตอนประมาณตี ๑ หรือตี ๒ อาตมาจำไม่ได้ ซึ่งปี
'๕๖ ตอนชุมนุมท่านก็เป็นมาแล้วครั้งหนึ่ง และปี
นี้ก็เป็นอย่างนี้ยังไม่รู้สาเหตุแต่เป็นแบบเดียวหาย

พอกลับไปที่สันตือโคก คุณหมอโต (นาย
แพทย์ประธาน วาทีสารกกิจ) ซึ่งเป็นแพทย์ผู้
เชี่ยวชาญด้านโรคทางเดินหายใจ จบจากอเมริกัน

บอร์ต เคยทำงานที่อเมริกา แล้วมาแต่งงานกับ
บุตรสาวญาติธรรมได้นิมนต์พ่อครูไปตรวจสุขภาพ
ให้วิ่งสายพานตรวจหัวใจเพราะเจ็บหน้าอก จึง
ต้องหาสาเหตุ ปรากฏว่าไม่ใช่โรคหัวใจอาจเป็นที่
กล้ามเนื้อหน้าอก แต่ก็ตรวจพบว่าเส้นเลือดหัวใจ
มีหินปูนเกาะ มันไม่เกาะในเส้นเลือดแต่เกาะอยู่
ด้านนอก สาเหตุที่คุณหมอบอกว่าเหมือนไม้
กลายเป็นหินนั่นแหละ อายุมากขึ้นก็มีแคลเซียม
ไปสะสมให้กลายเป็นหินปูนได้ พอกลับจาก
โรงพยาบาล พ่อครูก็เอาภาพหัวใจที่สแกนเป็นภาพ
สามมิติออกมาให้พวกเราดูและว่า เอ้า...ใคร
อยากเห็นหัวใจอาตมาก็มาดู

หินปูนจะเกิดตามวัยและเกาะตามผนังเส้น
เลือดทั่วร่างกายของเรา ซึ่งทำให้เกิดบาดเจ็บได้
ตลอดเวลา จากหินปูนบ้าง น้ำตาลบ้าง แบททีเรีย
บ้าง กัดเซาะเสียดสี ทำให้เส้นเลือดมีรอยแผลเป็น
นาน ๆ เข้าจะมีหินปูนไปเกาะถ้ากินไขมันเข้าไปอีก

ประวัติ สมณะดินโท ธาณิโย

อายุ ๕๖ ปี มีบุตร ๑ คน

จบมัธยมศึกษา (ม.ศ.๕) จาก ร.ร.สวนกุหลาบวิทยาลัย ประกาศนียบัตรโรงเรียนป่าไม้ จังหวัดแพร่

จบปริญญาตรี วนศาสตร์บัณฑิต จากมหาวิทยาลัย GREGORIO ARANETA UNIVERSITY FOUNDATION ประเทศฟิลิปปินส์

รับราชการกรมป่าไม้ ๑๒ ปี ระหว่างรับราชการ ได้พบธรรมะก็เริ่มปฏิบัติเมื่อปี ๒๕๒๘ และได้พบว่า

มันก็เข้าไปเกาะเพิ่มอีกได้ เส้นเลือดหัวใจเป็นสาม เส้นเล็ก ๆ

พ่อครูก็ไม่ประมาท ยังคงออกกำลังสม่ำเสมอ ยังทำอิทธิบาทและรักษาระดับไปเรื่อย ๆ พวกอาตมาที่เป็นสมณะปัจฉิมก็มีหน้าที่ดูแล เช่น เวลาท่านเขียนหนังสือจนเลยเวลานั้น เวลานอน หรือเวลาเทศน์ พวกเราก็ช่วยกันเรียนพ่อครูว่า น่าจะพักได้แล้ว ที่จริงท่านจะกำหนดรู้เองได้แต่เปลืองพลังงาน พวกอาตมาก็พยายามที่จะกำหนดว่า ช่วงนี้ควรจะนิมนต์นอนพัก แต่ต้องทำใจเหมือนกันว่าท่านจะทำตามที่เรานิมนต์ไหม บางครั้งท่านก็นอนให้บ้าง แต่บางครั้งท่านก็ลุกยกานต่อ พวกเราก็ได้ฝึกทำใจอยู่ตลอดเวลา

ปัจฉิมสมณะที่อยู่ด้วยกันก็มีหลากหลายจริต ยิ่งพ่อครูมีแขกเยอะ ญาติโยมก็อยากเข้ามาพบ พวกอาตมาต้องเจอคนที่หลากหลายจริตเพิ่มขึ้น พรรชนานี้อาตมาจึงขอนำธรรมะซึ่งพ่อครูเขียนไว้ ถ้าเราจริตต่างกันมากจะอยู่อย่างไร มาให้พวกเราได้ทบทวน

“.....จริตแต่ละคนมันเป็นธรรมชาติ อย่างคุณก็ยังแก้จริตของคุณไม่ได้ มันก็เป็นอย่างนี้ แล้วคนนี้เขาไม่ชอบจริตคุณ มันก็ขัดกันตลอดเวลา ถ้าคุณแก้จริตได้ เขาก็ยอมรับใช้ไหม แต่ที่นี้เขาก็ต้องแก้ด้วยเพราะเขาก็เป็นนักปฏิบัติธรรม แต่เมื่อเขาไม่แก้ คุณก็ไม่แก้ ต่างคนต่างทำ มันก็ขัดเกลากันไปตามธรรมชาติเพราะจริตเปลี่ยนยากจริง ๆ แล้วไม่เป็นปัญหาอะไรที่เราต่างจริตกัน แต่จะปล่อยให้เป็นอย่างนี้ตลอดไปหรือต่างคนต่างอยู่

หรือเป็นแต่เพียงว่า ทำอย่างไรให้เราเข้ากันได้ โดยวิธีไหนก็แล้วแต่อย่าง คสช.ทำก็ทำเท่าที่จำนน ใครที่ยังมีกิเลสเขาก็กดขี่ไว้ แต่เขาต้องยอมศิโรราบ นี่ก็เป็นวิธีการหนึ่ง แต่การยอมโดยใจไม่มีอะไรนั่นคือพระอรหันต์ ซึ่งท่านจะไม่ขัดแย้งเลย แต่ถ้าไม่ใช่พระอรหันต์ก็ต้องขัดแย้ง ต้องกดขี่ใจตัวเอง กิเลสใครมีมากมีน้อยก็พากเพียรลดละ พระอนาคามีก็ยังมีมานะอยู่นะ ยังไม่หมดเหมือนกัน แต่จะมีวิธีอย่างไรให้ยอมรับกันได้ด้วยดี วิธีก็คือต้องพิจารณาใช้เท่าที่ น่าจะ คีตะ วาทิตะที่เหมาะสม คือกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม การแสดงออกของเราสำคัญที่สุด ต้องยอมให้เป็นอ่อนน้อมถ่อมตนเข้าไว้ ถ้ารอคนอื่นปรับมันยากมาก ปรับที่เราได้ง่ายกว่า....”

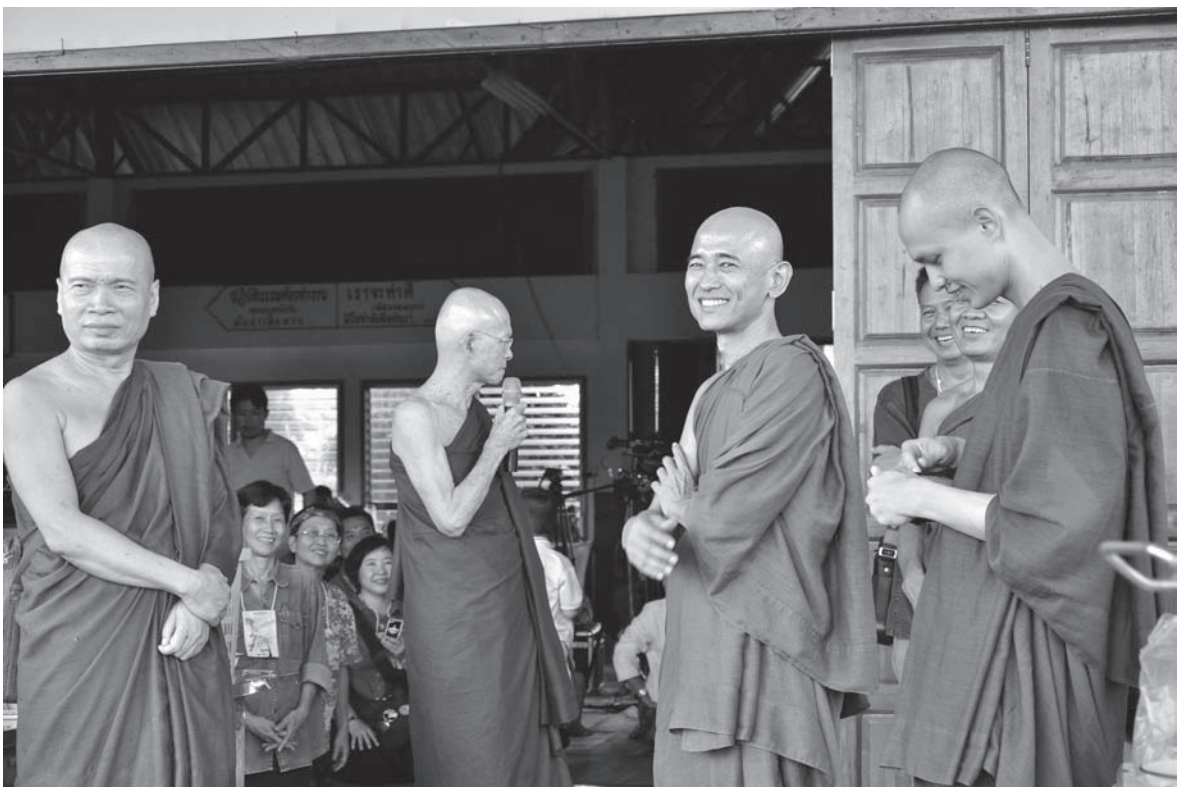
สมณะดิบนดิน ตักขวัโร : เราลองคิดถึงครอบครัวธรรมดามีลูก ๔- ๕ คน ต่างคนก็ต่างจริต คนนี้จะเอาอย่างนั้น คนนั้นจะเอาอย่างนี้ อาตมาเคยอยู่บ้านญาติ เขามีลูกชาย ๓ คน ทั้งชนทั้งดื้อจนแม่จะเป็นโรคประสาท แต่พ่อครูมีลูกเป็นร้อยเป็นพัน ร้อยพ่อพันแม่ที่มาอยู่ด้วยกัน จริง ๆ แล้วตามสำนักต่าง ๆ ส่วนใหญ่เขาจะมีคนจริตคล้าย ๆ กัน เช่น สอนโมกข์มีสายปัญญาอยู่รวมกัน สวยวัดป่าสายอาจารย์ชา อาจารย์มัน พวกแกนเจโตชอบสงบ ๆ ไม่ชอบฟุ้งซ่าน ไม่ชอบพูดเยอะ เขาก็ไปอยู่รวมกัน

แต่ชาวอโศกมีทุกคนที่มาอยู่รวมกัน ตั้งแต่พระอรหันต์จนถึงคนบ้า สายปัญญา สายเจโต

แม้จะตั้งใจทำงานในหน้าที่อย่างดีที่สุด ถึงขนาดยืนเฝ้าต้นไม้ในป่า รักษาทรัพยากรธรรมชาติ ฯลฯ แต่หากผลเมื่อไรก็อาจจะถูกขโมยไปได้..ต้นเหตุคือ ความต้องการ (demand) มีสูง เช่นดังที่เป็นข่าวอยู่ทุกวันนี้ที่ว่าคนจีนต้องการไม้พุงก็ให้ราคาสูง ๆ คนไทยก็ตอบสนอง (supply) ความต้องการของเขา ชาวบ้าน พ่อค้าก็ลักขโมย ข้าราชการ นักการเมืองก็ทุจริตเพราะอยากได้เงิน ฯลฯ

ขณะที่คำสอนและการปฏิบัติธรรมสามารถลดละความต้องการลงได้ ชีวิตก็เป็นอยู่สุขสบาย จึงลาออกจากราชการมาทำงานศาสนาตั้งแต่ปี ๒๕๓๓ ถึงปัจจุบัน

บวชมา ๒๐ พรรษา รับหน้าที่เป็น ๑ ในคณะปัจฉิมสมณะตั้งแต่ปี ๒๕๕๓

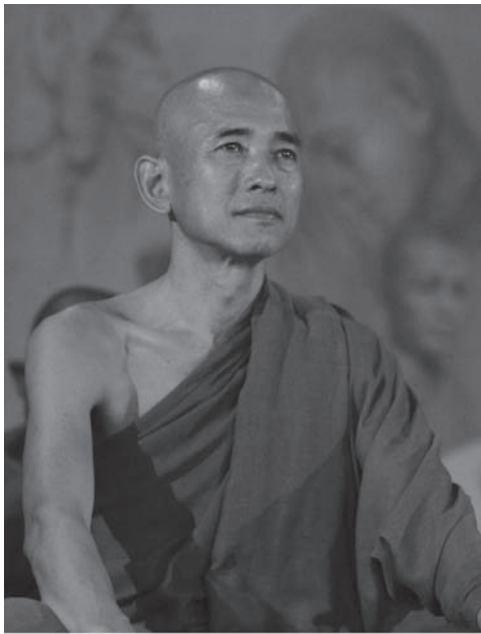
สายฟุ้งซ่าน สายถิ่นมิทระก็อยู่ที่นี้ รวมกันหมด แล้วลองคิดว่าพ่อที่มีลูกตั้งเยอะ มีทุกจริตทุกสายทุกประเภทมาอยู่รวมกัน ไม่มีลาภยศเงินทอง ข้าวของมาแจก มีแต่ให้ขัดเกลากัน พาทำงานหนัก ลองคิดดูซิว่าปัญหาจะมีมากแค่ไหน ในเมื่อจริตก็ต่างกัน เงินทองก็ไม่แบ่งให้ ดีไม่ดีทำงานแทบตายยังถูกว่ากล่าวอีกด้วย เพื่อให้ทุกคนเกิดความเจริญก้าวหน้า อาตมานึกนะ แค่นี้ตัวเราเองจะทำให้พ้นทุกข์ยังยากมาก ไม่รู้อีกกี่ชาติเราจึงจะทำตนให้พ้นทุกข์ได้ แล้วคิดถึงใจพ่อครูซิว่าต้องพาลูก ๆ ทุกคนไปด้วยกัน จะขนาดไหน?

จิตของโพธิสัตว์ไม่ว่าลูกจะเป็นสายปัญญา สายเจโต หรือลูกบ้าลูกบอกรีเอาหมดแหละ! อาตมาสังเกตว่าพวกคนบ้านี้ปัญญาเยอะมาก สอดคล้องกับโคลกของพ่อครูที่ว่า “เหตุผลคือความบ้า อึดาคือความจริง” ไปดูเถอะที่โรงพยาบาล มีคนบ้าเหตุผลเยอะ แต่เขาหยุดเหตุผลไม่ได้ เคยมีคนแบบนี้เข้ามาถามพ่อท่านเรื่องรูปมานะรูปมานะ ท่านก็ตั้งอกตั้งใจอธิบาย อาตมารู้สึกว้า โอ๊ยโฮ... พ่อครูไม่ปล่อยสักคนเลย ท่านมีจิตปรารถนาดี อยากช่วยมนุษยชาติทุกคน เราจะทำใจเมตตาอย่างนี้ได้ไหม ตอนอยู่สันตติโคก ท่านเทศน์ปกติก็เลย ๑๑ โมงอยู่แล้ว พอลงฉันที่ศาลา มีคนมา

ถามปัญหา ท่านก็อธิบายให้อีก ไม่รู้ท่านจะหาเวลาไหนมาฉัน จนครั้งหนึ่งลุงจำลอง ศรีเมือง ต้องโวยว่า เวลาพ่อครูฉัน ไม่ควรมีใครไปรบกวน

จะเห็นว่าจิตโพธิสัตว์คิดช่วยมนุษยชาติจริง ๆ อยากกอบกู้ทุกคน ไม่ว่าดีว่าร้ายซึ่งเป็นงานที่เรา ก็คิดไม่ออก แต่โพธิสัตว์เมื่อท่านพ้นทุกข์แล้วยังสู้ อุตส่าห์หวนกลับมาช่วยคนอื่นให้พ้นทุกข์ตามด้วย ซึ่งมันยากยิ่งกว่าทำตนเองหลายร้อยเท่า ทั้งพระโพธิสัตว์และพระพุทธเจ้าท่านใช้เมตตากรุณา ใช้อิทธิบาทมากมายมหาศาล มันไม่จ่ายหรือกออาตมาได้เห็นใกล้ชิดอย่างที่ท่านแสนดีนกล่าว **ปกติพ่อครูท่านเหมือนศาลฎีกา เวลาชาวอโศกมีคดีความที่สมณะและสิกขมาตุเอาไม่อยู่ ทางชุมชนก็เอาไม่อยู่ สุดท้ายก็ต้องขึ้นมาหาพ่อท่าน แต่ละเรื่องที่ยาก ๆ เข้ามาให้เคลียร์เลย ถ้าไม่มีอุเบกขา หรือไม่มีตัวปล่อยตัววางจริง ๆ อาตมาว่าไม่เครียดก็กรรมแตกนะแหละ**

ต้องถือว่าเป็นบุญที่เราได้เห็นได้มาร่วมบำเพ็ญบารมีกับท่าน เจริญรอยตามท่าน สิ่งที่เราได้เห็นในวันนี้ก็จะเป็นเรื่องเล่าขานให้ลูกหลานฟังต่อไป จะได้ว่าแต่ละคนได้มีส่วนร่วมใกล้ชิดอย่างไร เสียอย่างไร เกิดมาในชาตินี้อาตมาก็ไม่นึกว่าจะเป็นได้ขนาดนี้เหมือนกัน อยู่ได้ในที่ชุมนุม อยู่ได้

แม้โดนแก๊สน้ำตา ตอนบวชคิดว่าจะได้ไปอยู่ป่า เงียบ ๆ ไม่ต้องรบกวนด้วยผู้คน แต่ที่เจอตรงข้ามกับที่คิด ถ้าถามว่าอาตมารู้สึกอย่างไรที่ชีวิตไม่เป็นอย่างที่คิด มันเป็นการใช้ชีวิตที่คุ่มเกินกว่าที่คิดไว้ว่า ไม่น่าเชื่อว่าในชาตินี้จะทำอะไรมากมายอย่างนี้ ตลอดชีวิตของพ่อครู ถ้าเราได้บันทึกภาพไว้ ท่านแทบจะบอกสอนธรรมะอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะพูด จะเดิน แม้แต่เวลานั่งในเครื่องบิน ขึ้นมาบางทีเทวดามายบอก ปัจฉาริบบจัดหาเทพมาอัดกันแทบไม่ทัน เท่าที่บันทึกได้แค่หนึ่งในร้อยเท่านั้น ดีว่าท่านแสนดินมาช่วย ท่านเป็นมือพิมพ์สัมผัสพิมพ์เร็ว ท่านหนักแน่น ท่านก็ไวท่าน เปิดเครื่องไว้ก่อน พอพ่อครูขยับปากท่านก็อัดเสียงทันทีทุกคนช่วยกันเก็บภาพเก็บเสียงรวมทั้งท่านดินไท่ที่ช่วยกันเก็บข้อมูลประวัติศาสตร์นี้ให้ได้ศึกษากัน

สมณะดินไท่ ธาณินโย : ประสพการณ์จากการที่ได้อยู่ใกล้ชิดพ่อครู ครั้งหนึ่งมีผู้หญิงต้องการพบพ่อครูให้ได้ อาตมาถามว่าจะพบด้วยเรื่องอะไร เขาว่าสำคัญมาก เกี่ยวกับชาติบ้านเมืองถึงขั้นชาติอาจล่มสลายได้ เล่าให้อาตมาฟังได้ไหม เขาว่าไม่ได้ ๆ ๆ ต้องเล่าให้พ่อครูฟังเท่านั้น อาตมาดูท่าทางแล้วไม่ค่อยปกติ แต่จะทำอย่างไรไม่ให้เขา

ไปพบพ่อครู ก็หาเหตุผลต่าง ๆ นานา จนเขามีท่าทีโกรธมาก สุดท้ายเขาทำท่าวิ่งชนอาตมา จนต้องหลบ เขาก็วิ่งขึ้นไปนั่งในห้องทำงานของ พ่อครู แล้วพูด ๆ ๆ ๆ พ่อครูก็นั่งพยักหน้า ทำเสียงอืออือ ๆ..รับรู้ พอเขาพูดจบก็กราบแล้วลุกออกไป ตอนนั้นอาตมารู้สึกเครียดมาก ขณะที่พ่อครูเหมือนกับไม่ว่าอะไร ก็เอ็นดูเขา

บางคนมาถวายอาหารพิเศษอย่างดี มีวิตามินมากมาย อาตมาอยู่กับพ่อครูมานานก็จะรู้ว่าอาหารแบบไหนเหมาะกับท่าน ปกติอาหารที่จัดถวายก็พอดี จัดเต็มที่แล้ว ถ้ามีอะไรมาอีกส่วนใหญ่ก็จะกิน แต่บางทีพ่อครูก็อนุโลม เช่น ทูเรียน พวกเราไม่นิยมฉัน มันร้อน ผู้ถวายจะบอกว่าทูเรียนไร้สารพิษมาจากชุมพร อาตมาก็บอกพ่อครูใช้พลังงานเยอะ ถ้าฉันแล้วอาจจะไม่สบาย

บางครั้งมีผู้ถวายอาหารมาตั้งแต่ ๙ โมงกว่า พอได้เวลาก็จัดมาร้อน ๆ กะว่าท่านจะได้ฉันร้อน ๆ เพื่อสุขภาพ จะได้ย่อยดี บางคนก็แช่น้ำแข็งมา จะได้ฉันสด ๆ ใหม่ ๆ แต่ปรากฏว่ากว่าพ่อครูจะหยุดงานได้ฉัน จากอาหารร้อน ๆ ก็เย็นชืด ที่มันอุ่น ๆ นุ่ม ๆ แต่พอเย็นก็แข็งไปก็เวลาพ่อครูฉัน อาตมาก็ต้องฝึกทำใจ ช่วงหลังอาตมาวางใจได้มากขึ้น เพราะบางเรื่องเกินกำลังเรา ผัสสะขนาดนี้เรารับไม่ไหว แต่ท่านภูมิเหนือกว่าเรา ท่านจะรับได้

พรรษาที่ผ่านมา พ่อครูเร่งเขียนหนังสือ **“คำบุญคือบาป”** ท่านนอนตึกมากและตื่นเช้านอนสี่ทุ่มหรือสี่ทุ่มกว่า ตื่นตีสี่ ก่อนนี้จะตื่นต่อนหกโมง พวกอาตมาตื่นก่อนนอนที่หลัง จึงไม่ต้องสงสัยว่า ทำไมบางครั้งต้องมานั่งหลับหงกให้โยมดูบ้างงานพ่อครูมากจริง ๆ พวกเราก็เหนื่อยหน่อยเหมือนวิ่งผลัดลับเปลี่ยนกัน บางองค์อยู่ บางองค์มีธุระหรือต้องมาตักอาหารก่อนองค์อื่นก็ไปอยู่เป็นปัจฉา เราส่งไม้ต่อ ๆ กันได้อย่างรู้กาละนี้ พ่อครูท่านจะทำอะไร ถ้ายังไม่สร้งน้ำ อย่างเมื่อเช้าออกกำลังกาย ซึ่งปกติวิ่งแล้วเดินเร็ว ๆ เสร็จแล้วก็ไปสร้งน้ำ แต่เมื่อวานระหว่างที่เดิน พ่อครูคงคิด

เรื่องที่จะเขียนไปด้วย พอเดินเสร็จ พัก แล้วก็ไปเขียนต่อ กว่าจะสร้งน้ำก็ใกล้เที่ยง พอเตรียมฉันทันถึงได้ไปสร้งน้ำ อาตมาก็ต้องลุ่น ปัจจุบันขณะก็ต้องมีเทคนิค พ่อครูไม่ลูกชะที่ยังเขียนอยู่เรื่อย ๆ อาตมาก็ไปจัดโต๊ะ เป็นการส่งสัญญาอาหารส่งมานานแล้ว ก็ใช้วิธีนี้ค่อนข้างบ่อย ช่วงที่พ่อครูนอนดึก จะโอบอก โอบ่อยขึ้น แต่พรรษานี้โอบอกไม่มาก

พ่อครูรูปเดียวมีปัจฉาตั้งหลายรูป มันน่าจะเห็นอยู่น้อยแต่เพราะพวกเรายังมีกิเลสก็เห็นใจแหละมาก พรรษานี้มีคนมาอยู่มากขึ้น ปัญหาที่มีมากขึ้น จึงมีความขัดแย้งกันสูง เท่าที่สังเกต พ่อครูฟังทุกคน ค่อนข้างจะอนุโลมตามแต่ละฝ่าย พอมาเสนอเรื่องนี้ พ่อครูก็ว่าโอเค ๆ สนับสนุนเต็มที่ อาตมาก็คิด มันไม่ควรนะ ตามทฎฐิของเรา แต่อาศัยศรัทธาและเชื่อพ่อครู ก็พยายามทำใจดูก่อน แล้วแต่ท่านจะว่าอย่างไร แต่พออีกกลุ่มหนึ่งมา พ่อครูก็ว่า เอ้อ..ดี เอาเลย...อาตมาก็สงสัย ช่วงฉันอาหารก็เรียนถามพ่อครูตอบว่าเรื่องทฎฐิไม่เที่ยงหรอก อันนี้ก็ถูก อันนั้นก็ถูก ไม่ต้องชี้บอกว่าคุณคิดอย่างนั้นไม่ถูกจริง ๆ แล้วไม่มีอะไรผิดหรอก มันถูกทั้งนั้นแหละ เพราะเป็นเรื่องสมมติโลก ทฎฐิ ๖๒ ไปยึดอดีตอนาคต แต่ถ้าเป็นเรา เราก็จะตัดสิน เราจะเบรกว่าอย่างนี้ไม่ถูก เพราะเราคิดตามพ่อครูไม่ทันเลยพานให้เราหงุดหงิด สุดท้ายก็อย่างที่เรามานั่นแหละ พ่อครูจะอาศัยสอนในที่ประชุม มีโอกาสก็จะบอกจุดบกพร่อง ซึ่งอาตมาว่าจุดนี้สำคัญมากในพรรษาที่ผ่านมา ที่เราได้เห็นการศึกษาแบบเรียนรู้จากของจริง จากกิเลสต่าง ๆ ของเราที่มันโผล่ออกมา

สรุป ไม่ว่าจะก่อนเข้าพรรษาหรือออกพรรษาอยู่กับพ่อครู ชีวิตก็คงมีวิถีแบบนี้ แต่สิ่งที่ได้คิดคือการอยู่กับท่าน มีเรื่องที่เราให้ต้องเปลี่ยนแปลงเยอะมาก ทั้งการบริหาร การตัดสินใจเรื่องราวต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงสูงมาก รวมทั้งในใจเราด้วยที่ต้องปรับเปลี่ยนให้ทัน **“อภิมาทอนิจจัง”**

สมณะเดินดิน ตักขวิโร : เรื่องที่คนไม่ค่อยเข้าใจ การตัดสินใจของพ่อครู ก็เหมือนกับ เอา...ตอนนี้ไปซ้ายแล้ว พออีกกลุ่มหนึ่งมาก็ไปขวา เหมือนไม่อยู่กับร่องกับรอย ก็อาจจะเข้าใจอย่างนั้นได้ การตัดสินใจของพ่อครูในแต่ละครั้ง เนื่องจากไม่ได้เอาตัวเองเป็นตัวตั้ง จะสังเกตได้อย่างหนึ่งว่าคนฉลาดในโลกที่เป็นคนสติปัญญายอดเยี่ยม พุดจากรรมคมคาย เมื่อแสดงความคิดเห็นจะมีคนฟังมาก แต่ถ้าไปดูคนเก่ง ๆ เหล่านี้ในประเทศไทย ส่วนใหญ่แล้วโดดเดี่ยว คือ คนเก่งมาก ฉลาดมาก กลับไม่มีใครอยากอยู่ด้วย เพราะยังเก่งยิ่งฉลาดก็ยิ่งจะเอาอย่างที่ตัวเองคิด คนอื่นก็อยู่ด้วยไม่ไหว แต่สำหรับพ่อครูแล้ว พวกเราอยู่ได้ด้วยหมดเพราะว่าท่านจะพยายามประคองจิตวิญญาณของแต่ละคนเอาไว้

บางครั้งอาตมาก็รู้สึก ว่า คนนี้ป่วยควรพัก แต่เขาติดในการทำงาน (กัมมารมตา) หยุดไม่ได้ เขาขอพ่อครูว่าจะทำงานต่อ พ่อครูก็ว่า เออ...ทำไป ขอให้ประมาณก็แล้วกัน พอเขากลับไปอาตมาก็พูดเป็นเชิงแย้งว่า เอ...พ่อครูอนุญาตให้เขาทำงาน เขาก็ป่วยไม่หายชะที่ พ่อครูบอกว่า ผมไม่ได้ตอบตามใจผม ผมยึดหยุ่นตามตัวเขา... ซึ่งถ้าเป็นวิถีคิดของเราเรารู้ว่าเขาหยุดไม่ได้ เขาก็ป่วยอย่างนี้ตลอด ก็น่าจะให้เขาหยุดก่อน หายป่วยแล้วมาทำใหม่ พ่อครูบอกว่าไม่ได้ตอบตามที่อยากตอบ เพราะถึงอย่างไรเขาก็หยุดไม่ได้อยู่แล้ว ก็ต้องให้เขาทำงานไปแหละ ทำไปก็พักไปประมาณ

ตัวให้ตีนี้เป็นคำตอบของพ่อครูที่เราารู้สึกว่าไม่ตรงใจ ไม่ถูกใจ เพราะเอาตัวเราเป็นใหญ่ เป็นศูนย์กลาง คนเก่งคือคนที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง แต่พ่อครูทำตัวเหมือนคนไม่เก่ง พ่อครูเคยให้โคลกว่า **“ร้อยรู้ไม่สู้หนึ่งทำ”** คนเก่งบางคนเขาก็ต่อว่า รู้ตั้งร้อยอย่าง ทำไม่ทำอย่างเดียว ไม่ได้เรื่อง หรอก คนเก่งคนนี้เขาจึงทนอยู่กับพ่อครูไม่ได้ รู้ตั้งเยอะแยะแล้วทำอย่างเดียว โคลกอย่างนี้ใช้ได้ทีไหน มันต้องรู้ร้อยทำร้อย หรือทำซักร้อยก็ยังไม่ดี คนเก่งจะรู้สึกอย่างนั้นนะ

แต่เราอยู่กับพ่อครู จะรู้สึกว่าคุณานทำตัวเหมือนคนไม่เก่ง ลังเกตุบรรดาเจ้าสำนักเวลาพูดจะพูดแต่ธรรมะสูง ๆ เพื่อให้ผู้อื่นมองว่าตัวเองสูงส่ง ตัวเองรู้สึกซึ้ง พูดสูงแต่เวลาทำ ทำเดี่ยว ๆ ต่ำ ๆ เช่น ชดน้ำชากาแฟ แต่เวลาพูดเหมือนหมดตัวหมดตนเลย ก่อนที่พ่อครูจะมาเทศน์ปรมาจารย์ระดับอธิธรรมอย่างทุกวันนี้ ท่านก็เทศน์เรื่องอบายมุข เรื่องศีลห้า ก่อนเริ่มต้นประกาศศาสนา ท่านก็ทำความเข้าใจเรื่องความมกมาย ศิลลัทพตปรามาสซึ่งเป็นเรื่องที่พ่อครูท่านพ้นแล้ว ท่านจึงไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง แต่ท่านทำเพราะคนส่วนใหญ่ยังติดอบายมุข ยังไม่มีศีลธรรม ท่านก็เทศน์ให้ชาวพุทธตื่นรู้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เข้าใจยาก การตัดสินใจของพ่อครูแต่ละครั้งนอกจากใช้สัจปรสิธรรมแล้ว ยังต้องดูองค์ประกอบอื่นร่วม เช่น มี

คนแบบนี้ ทำความเข้าใจได้แค่นี้ ก็เอาอย่างนี้ไปก่อน แต่ถ้าเจอคนอีกแบบหนึ่ง ก็เอาอย่างนี้ไปก็แล้วกัน บางทีสองอย่างนั้นไปด้วยกันไม่ได้ ทำเอาร่างเหมือนกัน

ตอนที่อยู่ปฐมอโคก พวกเราส่วนหนึ่งจะไปทำนาที่ชัยภูมิกัน จึงนำเรื่องเข้าไปเสนอในที่ประชุม ๘ องค์การที่สันติอโคก พ่อครูก็บอก โอ...ดี..งานทำนาเป็นงานหนัก มีคนอยากทำก็ดีแล้ว... พอประชุมเสร็จ นั่งรถกลับมา อาตมาก็ถามพ่อครูว่า มันจะคุ้มหรือครับ เราอยู่นครปฐมแต่จะไปทำนาที่ชัยภูมิ พ่อครูก็ว่าทำนาเป็นงานหนัก ใครจะทำก็ให้ทำเถิด แต่พอไปประชุมกับกรรมการชุมชนปฐมอโคก ก็มีผู้คัดค้านเต็มที่ อยู่ปฐมาจะไปทำนาชัยภูมิได้อย่างไร มันไกล พ่อครูก็บอกว่ามันไม่ต้องไป

จริง ๆ แล้ว พ่อครูไม่ได้มีทฤษฎีว่าต้องย้ายต้องขวา แต่ดูตามเหตุปัจจัย องค์ประกอบ อยู่สันติอโคกไม่มีใครค้าน แต่คนปฐมอโคกส่วนใหญ่คิดถึงผลประโยชน์ของเขาที่ค้านเต็มที่ พ่อครูก็เห็นแก่ความสามัคคีของคนปฐมอโคก ก็บอกไม่ต้องไปท่านเคยให้โคลกว่า **พระอรหันต์คือผู้อยู่ในช่องว่างกลางอากาศ** ก็ชี้ว่าพ่อครูยืนได้ทุกจุด อยู่กับคนนี้ก็ไปกับคนนี้ อยู่กับเด็กก็ไปกับเด็ก อยู่กับคนเคร่งก็ไปกับคนเคร่ง อยู่กับคนหย่อนก็พร้อมที่จะอนุโลมตามคนหย่อน พ่อครูทำงานตามเหตุปัจจัย ตามองค์ประกอบอย่างนี้แหละ พวกเราจะยึดไม่ได้เลย ต้องดูว่าแต่ละขณะเวลา แต่ละเหตุปัจจัย พ่อครูทำโดยมิได้มีธงของท่าน ไม่ได้มีสิ่งที่จะต้องเป็นดั่งที่ใจฉันคิด อาตมาว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่รวมพวกเราไว้ได้หมด

เหตุที่พ่อครูท่านอยู่กับพวกเราได้ แม้เราจะไปซ้ายไปขวา ท่านก็ไปกับเราได้หมด เจอพวกขวา พ่อครูก็ไปขวาได้ ท่านไปได้ทุกขง ท่านจึงรวมพวกเราไว้ได้หมด อาตมาเล่าให้เห็นทิศทางว่าการเป็นเจ้าสำนักที่จะรวมคนได้หมดก็คือ คนที่ต้องมีหัวใจ ๆ ไม่ยึดมั่นความเห็นของตนเอง ให้เห็นว่าคุณคิดที่ดีที่สุดก็คือ ความคิดที่รวมคนไว้ได้มากที่สุด พอคนมารวมกันแล้ว ทำอะไรก็สำเร็จ

แต่คนเรามักไปยึดความคิดสุดยอดของตัวเองไว้ แล้วหลงว่าความคิดพิเศษสุดยอดนี้แหละจะทำให้ประสบความสำเร็จ แต่คือการยึดความคิดสุดยอดของเราคนเดียว พอเสนอสุดยอดของเรามันก็ไปทิ่มตำคนตั้งเยอะ เพราะสุดยอดของเรา แต่ไม่ได้สุดยอดของคนอื่นมารวมด้วย แต่พอครูเก็บความคิดสุดยอดของตัวเองเพื่อรวมของทุกๆคน มาอยู่รวมกันได้

พรรษานี้เราได้ฝึกปฏิบัติธรรมกันอย่างยิ่ง เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่ว่าสมณะหรือญาติโยมจะได้เรียนรู้กันว่าใครยึดมั่นถือมั่น ใครจะทุกข์ไม่ทุกข์ก็รู้กันตอนนั้น มีผู้นำเรื่องของผึ้งกับแมลงวันมาเล่าว่า นักวิทยาศาสตร์ทดลองจับผึ้งกับแมลงวันอย่างละ ๖ ตัวใส่ขวดแก้วใสอย่างละขวด แล้ววางขวดทั้งสองโดยเอาก้นขวดหันไปหาแสงสว่าง ทางหน้าต่าง ปรากฏว่าผึ้งทุกตัวพยายามบินออกทางก้นขวดที่มันเห็นแสงสว่าง จนกระทั่งตายอยู่ในขวด แต่แมลงวันมันบินหาทางออกอย่าง สะเปะสะปะ บินชนตรงไหนก็ย้ายไปเรื่อย จนไปชนปากขวดก็หลุดออกมาได้ ปรากฏว่าแมลงวันรอดแต่ผึ้งตายเรียบ นักวิทยาศาสตร์อธิบายว่า ประสพการณ์ของผึ้งทำให้มันมีตรรกะว่า ต้องพยายามบินออกไปสู่แสงสว่าง เมื่อแสงมาทางก้นขวด มันก็มุ่งไปทางนั้นตามประสพการณ์ชีวิตของมัน มันก็บินชนก้นขวดโดยไม่คิดเปลี่ยนทิศ จนมันตายหมด แต่แมลงวันไม่มีตรรกะอะไร มีแค่ว่าทางนี้ออกไม่ได้ ก็ออกทางอื่น ชนไปชนมา สุดท้ายมันก็พากันออกจนได้

อาตมารู้สึกว่า อุปมาของเรื่องนี้ใกล้เคียงกับ ทิฎฐิ ๖๒ ที่พ่อครูบอก บางคนชีวิตเขายึดอดีตยึดความรู้ ยึดความแน่ของตัวเอง อาตมาเคยฟัง พระอาคันตุกะที่อยู่กับเราแล้วอยู่ไม่ได้ ท่านขอออกไปอย่างน้อยใจว่าอุตสาห์เป็นญาติธรรมมาตั้งนาน เคยเป็นสมณะชาวอโศกหลายพรรษา และเป็นพระธรรมยุติตั้ง ๑๐ พรรษา ทำไมพวกเราไม่ให้ค่าท่าน นี่คือการยึดอดีตแล้วทุกข์ทรมาน

ส่วนคนที่ยึดอนาคตนั้น อาตมาว่าคล้าย ๆ คนที่จะลักมังกร ๗ หัว คนที่คิดเก่ง หัวดี เวลามองภาพอนาคตก็จะ โอ้โฮ...เห็นมังกร ๗ หัวอยู่แค่เอื้อม แต่พวกนี้ เชื้อเถอะ ถึงเวลาสักจริงจะได้แค่หนวดอย่างเดียวก๊พอ คือจินตนาการของคนเราจะคิดให้วิเศษอย่างไรก็ได้ อันตรายของคนคิดเก่ง พุดเก่ง คือ สามารถพูดได้อย่างสุดยอด คิดก็ได้อย่างสุดเยี่ยม แล้วก็จะเอาเป็นเอาตายกับความคิดว่าสุดยอดนั้นว่ามันใกล้สำเร็จแล้ว ต้องทำได้แน่นอน อาตมาสังเกตดูคนที่สำเร็จทางความคิด พวกนี้ไม่ค่อยได้ทบทวนว่า ที่ผ่านมามีชีวิตดนมี่แต่ภาพมายาของมังกร ๗ หัวเท่านั้น โปรเจ็คท์นี้ล้มไปแล้วก็คิดโปรเจ็คท์ใหม่อีก วิ่งไล่กวาดความคิดที่ใกล้จะสำเร็จตัวเองไปอย่างน่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า แค่ว่าฟังตามยังเมื่อย แต่คนคิด เขาคงอ่อยสุดยอด เขาไม่ล้าหrok เขาจริงจังกับความคิดของเขามาก

นี่ก็เป็นความทุกข์ของคนที่ยึดความสำคัญในอดีตของตัวเอง หรือยึดอนาคตอันรุ่งโรจน์ในความคิดของตนเอง อาตมาคิดว่าตัวอย่างนี้สะท้อนเรื่องแมลงวันที่ประสบความสำเร็จได้เพราะมันอยู่กับผัสสะในปัจจุบัน ทางนี้ไปไม่ได้ก็เปลี่ยนทางใหม่ ผัสสะนี้ไปไม่ได้ก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จนหาทางออกได้ ขณะที่เรามีความพยายามไปเรื่อย ๆ แมลงวันไม่มีตรรกะใดในชีวิต การปฏิบัติธรรมจึงต้องอยู่กับผัสสะปัจจุบันสำคัญที่สุด ๒

คำตรัสอันยิ่งใหญ่ของในหลวง

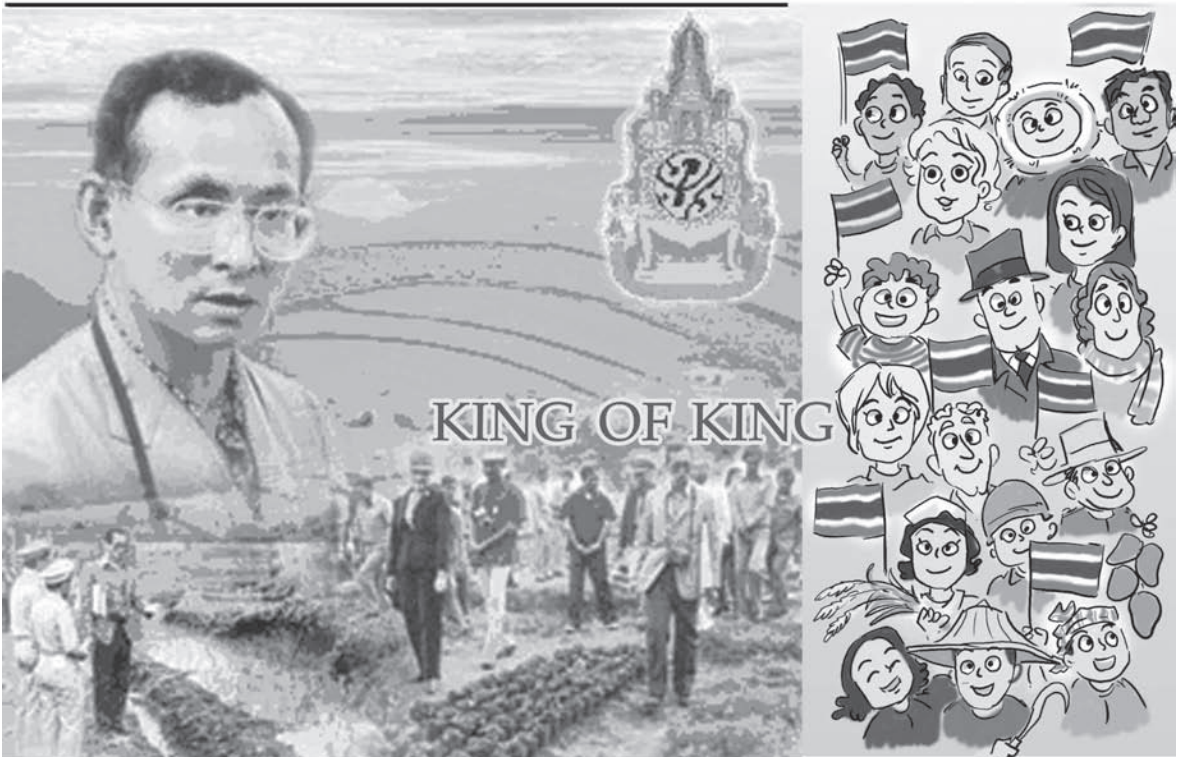

๒. เศรษฐกิจพอเพียง เป็นเสมือนรากฐานของชีวิต รากฐานความมั่นคงของแผ่นดิน

บ้านของพ่อที่รังสรรค์ชีวิตคนตา

๓. ถ้าเราจัดการบริหารที่เรียกว่าแบบคนจน ทำอย่างมีสามัคคี
นี้แหละคือเมตตาทั้งนั้น ก็จะอยู่ได้ตลอดไป

๔. การขาดทุนของเรา เป็นการได้กำไรของเรา (Our loss is our gain)

พระโพธิสัตว์คืออะไร?

เหตุใดในหลวงเป็นพระโพธิสัตว์???

“...มันจึงเป็นเรื่องน่าชวนหัวว่า สันติอโศกปฏิเสธมหาเถรสมาคม เพราะอ้างว่ามหาเถรสมาคมเป็นเผด็จการ แต่ตัวเองกลับสนับสนุนระบบอำนาจอันเป็นที่มาของระบบเผด็จการแบบมหาเถรสมาคม...”

จึงเป็นที่น่ากังขาว่า ทำไมสันติอโศกซึ่งมักอ้างศีลธรรมทางศาสนาต่อผู้ทางการเมือง แต่กลับไม่ได้เคารพหลักศีลธรรมแห่งประชาธิปไตย คือหลักเสรีภาพและความเสมอภาคเลย เพราะเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ซึ่งเคารพศีลธรรมประชาธิปไตยจะสนับสนุน หรือปกป้องโครงสร้างอำนาจที่ปิดกั้นเสรีภาพในการวิจารณ์ตรวจสอบ และเป็นโครงสร้างที่ดำรงสถานะของบุคคลที่ไม่เสมอภาคตามหลักประชาธิปไตย..” อ.สุรพล ทวีศักดิ์

สูตรปรมาณูของไอน์สไตน์สะท้อนให้เห็นว่า หากทำมวลสารให้แตกตัวได้เร็วได้เล็กเท่าไรก็ได้พลังงานมหาศาลเกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ การแตกตัวให้เล็กได้ระดับปรมาณูก็ถือว่าสุดยอดแล้ว แต่การสลายอืดต่าที่ยิ่งใหญ่ (อาตมัน, ปรมาตมัน) ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กลายเป็นสุญญตาหรือสุญญาณูย่อมมหัศจรรย์ สุดวิเศษยิ่งกว่า เป็นการแตกสลายตัวตนทางจิตวิญญาณที่ยากจะรู้ตัวได้ และแม้รู้แล้วก็ยากที่จะสลายให้หมดไปได้ ซึ่งจะมีก็แต่พระบรมศาสดาเอกของโลกเท่านั้นที่จะทรงพานำพาทำได้

แม้ไอน์สไตน์จะยิ่งใหญ่ แต่เขาก็สลายตัวตนให้เป็นคนจนและคนเล็กคนน้อยได้อย่างเลิศจอด เขากล่าวว่า “ความยากจนเป็นสิ่งที่สวยงามและเป็นสิ่งที่บันเทิงใจเสียนี้กระไร!” (หนังสือจากใจไอน์สไตน์) และถ้าเทียบกับความยิ่งใหญ่ของ “มหาตมะ คานธี” เขาก็ยิ่งสลายตัวตนให้ยิ่งจนยิ่งเล็กลงไปอีกจนเราได้เห็นภาพชีวิตที่ “ยิ่งเล็ก ยิ่งใหญ่ - ยิ่งจน ยิ่งเหลือเฟือ” ได้ชัดเจน ถึงกระนั้นก็อาจไม่แปลกสำหรับคนไทยเพราะคุ้นชินกับพระราชจริยาวัตรที่ทรงประณีต ประหยัดของในหลวงอยู่แล้ว

คำตรัสอันยิ่งใหญ่ที่ให้ “บริหารแบบคนจน” หรือคติพจน์ที่สำคัญ “ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการสลายตัวตนที่ยิ่งใหญ่เพื่อมวลมนุษยชาติ อันเป็นอุดมการณ์ของพระโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย ที่มาบำเพ็ญโพธิกิจเพื่อช่วยสรรพสัตว์ให้พ้นทุกข์จากวัฏสงสาร

น่าเสียดายที่คนไทย โดยเฉพาะผู้บริหารของไทยยังไม่สามารถนำสูตรที่ยิ่งใหญ่ของในหลวงมาขยายผลให้กว้างขวางออกไปได้ แม้ว่าจะเคยมีเลขาธิการสหประชาชาติขานรับความยิ่งใหญ่ให้แล้วก็ตาม ทำไม “ยิ่งเล็กจึงยิ่งใหญ่ และยิ่งจนจึงยิ่งเหลือเฟือ?” พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ได้ให้ อรรถาธิบายเมื่อ ๗ พ.ย. ๕๗ เอาไว้ว่า :

ถาม : พ่อท่านครับ ที่ว่าในหลวงเป็นพระโพธิสัตว์จริงไหมครับ?

พ่อท่าน : ไม่ได้พูดเล่น มันเป็นเรื่องจริง

...ต้องทำแบบ “คนจน”

เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรามีพอสมควร พออยู่ได้ แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก

เราไม่อยากจะประเทศก้าวหน้าอย่างมาก

เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก

ก็จะมีแต่ถอยหลัง

ประเทศเหล่านั้น ที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้า จะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว

แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่าแบบ “คนจน”

แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัญคดี

นี้แหละคือเมตตากัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป

คนที่ทำงานตามวิชาการ จะต้องดูตำรา

เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว

ในหน้าสุดท้ายนั้นเขาบอก “อนาคตยังมี”

แต่ไม่บอกว่าให้ทำอะไร

ก็ต้องปิดเล่มคือปิดตำรา ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร

ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่

เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง

แต่ถ้าเราใช้ตำราแบบ “คนจน” ใช้ความอะลุ่มอล่วยกัน

ตำรานั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า “เรื่อยๆ”

...มติหรือคติพจน์ที่ว่า ขาดทุนทำให้มีกำไรได้นั้น

ก็เป็นอันพิสูจน์แล้ว ขาดทุนเป็นการได้กำไรของเรา

หรือการขาดทุนของเราเป็นการได้กำไรของเรา

หรือเราขาดทุน เราได้กำไร (Our loss is our gain.)

เราจึงอธิบายว่า ในการกระทำใดๆ

ถ้าเรายอมลงทุนลงแรงไปก็เหมือนได้เสียเปล่า

แต่ในที่สุด เรากลับจะได้รับผลดีทั้งทางตรงทางอ้อม

(วันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔)

ถาม : แล้วผู้ที่ศรัทธาในหลวง เขาบอกว่าคุณประยุทธ์เป็นลูกพระโพธิสัตว์

พ่อท่าน : หัวเราะ อาตมาตอบไม่ได้หรอกว่า คุณประยุทธ์จะเป็นลูกพระโพธิสัตว์หรือเปล่า

คำว่าพระโพธิสัตว์มันไม่ได้หมายความตื้น ๆ หรือคุณ โพธิสัตว์นี่นะ ความหมายพื้น ๆ ที่สุดก็คือใจเห็นแก่ตัวน้อยลงจริง! แล้วเมื่อเห็นแก่ตัวน้อยลงก็ต้องมีสัดส่วน หรือว่ามีความจริงเป็น “สัมมา” ด้วย สัมมาคืออะไร? สัมมา...คือ “ไม่เห็นแก่ตัว - และต้องเห็นแก่ผู้อื่น!”

อย่างระบบที่เป็นฤทธิปฏิบัติโดยเขาไม่เห็นแก่ตัว คือ เขาไม่แก่งแย่งใคร เมื่อไม่แย่งก็ไม่เห็นแก่ตัวนะ ไม่แย่งจริงแต่ก็ไม่ช่วยใคร แต่โพธิสัตว์นั้น ไม่เห็นแก่ตัวแล้วช่วยคนอื่น พอเริ่มต้นเป็นโสดาบันก็เป็นโพธิสัตว์ เมื่อลดความเห็นแก่ตัวได้จึงเกิดส่วนเกิน เหลือกินเหลือใช้ในตนเองระดับหนึ่ง ส่วนเกินอันนั้น โสดาบันก็ได้ช่วยเหลือสังคม นี่คือเริ่มต้นเป็นพระโพธิสัตว์อันดับหนึ่ง

อันดับสองก็สกิทาคามี ก็ลดความเห็นแก่ตัวลงไปอีกและก็ช่วยผู้อื่นได้อีก โพธิสัตว์ระดับที่สามก็ลดความเห็นแก่ตัวลงไปอีกแล้วก็ช่วยผู้อื่นได้อีก ก็มีคุณสมบัติหรือคุณภาพที่มันทวีคุณสูงขึ้นตามลำดับตามสังขะที่เป็นจริง เพราะฉะนั้นสังขะจึงไปรอด ไม่ใช่มีแต่ความรู้แล้วก็มีความเห็นแก่ตัวเพิ่ม ความรู้มากยิ่งขึ้นเห็นแก่ตัวเพิ่ม นอกจากเห็นแก่ตัวเพิ่มแล้วไม่พอ ไม่ช่วยใครอีก มันก็เลยหนักกันใหญ่เลย

สังขะจึงขาดความเป็นโพธิสัตว์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นการศึกษาของพระพุทธเจ้าจึงเริ่มต้นที่โสดาบัน มิฉะนั้นจะไม่ได้ผลอะไรจากการศึกษา เมื่อไม่ได้ผลจากการศึกษา คนคนนี้ไม่เกิดประโยชน์ในโลก เข้าใจขึ้นใช่ไหม โพธิสัตว์ระดับ ๑ = โสดาบัน โพธิสัตว์ระดับ ๒ = สกิทาคามี โพธิสัตว์ระดับ ๓ = อนาคามี โพธิสัตว์ระดับ ๔ = อรหันต์ โพธิสัตว์ระดับ ๕ = อนุโพธิสัตว์ ระดับ ๖ = อนิยตโพธิสัตว์ ระดับ ๗ = นิยตโพธิสัตว์ โพธิสัตว์ระดับ ๘ = มหาโพธิสัตว์ **ระดับที่ ๙ = ก็คือสัมมาสัมพุทธะ**

ถาม : แปลว่าในหลวงอย่างน้อยก็เข้าสู่โสดาบัน

พ่อท่าน : แนนอน ถ้าไม่ใช่โพธิสัตว์ ท่านจะตรัสประชาคมต่อสังคมทั้งประเทศได้ไง! ท่านไม่ได้ตรัสกับสังคมกลุ่มเล็กนะว่า หลักการบริหารที่รัฐมนตรีเกาหลีมาถาม บริหารประเทศทำแบบไหน? คำตอบก็คือ... **“แบบคนจน!”** มีหรือในโลกที่จะบอกว่า บริหารประเทศแบบคนจน มีที่ไหน ท่านเป็นพระเจ้าแผ่นดินเป็นหัวหน้าประมุขของประเทศ และพระเจ้าแผ่นดินตรัสด้วย พูดออกมาแล้วต้องรับผิดชอบคำพูดของตนเองนะ มันไม่ใช่เรื่องเล่นนะ

ยิ่งท่านบอกว่า **“ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา!”** คนธรรมดาไม่มีญาณปัญญาแบบนี้มาพูดได้พูดไม่ได้หรอก และท่านตรัสต่อประชาคมจริง ๆ ไม่ใช่ตรัสเฉพาะส่วนตัว แบบแอบกระซิบบว่า..นี่อย่าไปบอกคนอื่นนะ อยู่ตรงนี้นะ ไม่ใช่!

ที่อาตมาต้องพูดถึงนี้ก็เพราะว่า พระเจ้าอยู่หัวท่านทรงงาน เอาแบบคนจน ท่านมาเสียสละ พระองค์เสียสละอย่างจริงจังเลย แต่คนเข้าใจท่านไม่ได้ ท่านอยู่ในฐานะพระเจ้าแผ่นดินท่านมีทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์มีคนศรัทธามีฐานะทางสังคมเป็นถึงพระประมุขของประเทศก็ต้องยกอะไรให้ท่านต่าง ๆ นานาสารพัด ซึ่งมันเป็นเรื่องของสังคมศาสตร์ด้วย เป็นทั้งรัฐศาสตร์ด้วย มันจะต้องเป็นเช่นนั้นในโลก

**ระวัง ! พวกเสมอภาคแบบไม่มีปัญหา
จะต้องไต่กัน ๕ นิ้ว เท่า ๆ กัน!**

แต่คนไม่เข้าใจ พวกที่สวดโตะ คุณต้องเสมอภาค คุณต้องมาจนเหมือนกัน คุณต้องมาเท่าเทียมกับประชาชน จะบ้าหรือเปลาก็ไม่รู้ จะต้องไม่ยกย่อง จะต้องเท่ากัน แล้วที่พ่อก็ดี แม่ก็ดี คุณต้องยกเทิดทูนใส่เศียรใส่เกล้าใช่ไหม? คุณจะต้องให้เท่ากันกับคุณหรือเปล่า? เอาแค่ฐานะพ่อกับแม่ของเรา เราก็ต้องยกท่านใส่เศียรใส่เกล้า เพราะท่านมีบุญคุณ และนี่ในหลวงก็ต้องมีบุญคุณท่านมีบุญคุณจริง ๆ ด้วย ในระดับพระเจ้าแผ่นดิน และท่านก็ทรงงานอย่างมีสิ่งที่เป็นประจักษ์ลึทธิ เห็นชัด ๆ ตลอดพระชนม์ชีพ ทั้ง ๘๗ พรรษาไปแล้ว พิสูจน์กันมาตั้ง โอ้โฮ..ป่วยเจ็บก็ไม่ได้หยุดได้หย่อน แต่คุณก็ยังสวดโตะจะต้องเสมอภาค เสมอภาค อ้ายประเภทเสมอภาคอันธพาล เสมอภาคอย่างไม่มีปัญหาอย่างไม่ว่าทุกอย่างต้องเท่ากัน

คุณว่านิ้วนี้มี ๕ นิ้วนี้เท่ากันไหม? เท่า! เท่า! เท่า! เพราะมี ๕ นิ้วเหมือนกันทุกคน นี่คือความซับซ้อน ๕ นิ้วเหมือนกัน เพราะฉะนั้นคนเสมอภาคเหมือนนิ้ว ๕ นิ้ว คุณต้องเหมือนกัน ใช่ ทุกคนมี ๕ นิ้วเหมือนกัน ยกเว้นนะ คนจะมี ๖ นิ้ว คนจะมี ๔ นิ้ว ไม่เกี่ยว เฉพาะคนไม่สามัญ คนสามัญเขามี ๕ นิ้วเท่ากัน

หน้าที่ของนิ้วโป้งก็นิ้วโป้ง หน้าที่ของนิ้วชี้ก็นิ้วชี้ หน้าที่ของนิ้วกลางก็นิ้วกลาง ท่านเป็นนิ้วโป้ง ท่านก็เป็นหน้าที่นิ้วโป้งสิ คุณจะให้นิ้วโป้งมาเท่ากับนิ้วก้อย จะบ้าหรือ! ลีลาอาตมามันดู ๆ หน่อย กระแทกก็กระแทกแรง ๆ หน่อย เพราะคนทุกวันนี้มันหนักที่ต้องให้มันสมกาละ เหตุปัจจัย

ท่านพยายามเผยแพร่ลัทธิธรรม แต่ว่าท่านก็ไม่มีเวลา เพราะท่านทรงงานมาก อาตมาก็รับลูกเอามาขยายความเพราะในหลวงท่านมีคุณธรรมเป็นโลกุตระของพระพุทธเจ้า ซึ่งอาตมาขอยืนยันว่า อาตมาดำเนินตามรอยของพระยุคลบาททรงแน่แท้ **“แบบคนจน”** ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา

ทำเศรษฐกิจเศรษฐกิจศาสตร์พอเพียง เพราะฉะนั้น อาตมาถึงเอามาแต่งปรมาภิวาทะอาเศียรวาทปีนี้ พ.ศ. นี้ เป็น พ.ศ. ๕๗

- ๑ พระสรรพระสถัญญ์ให้
 - คำใหญ่ยั้งนั้นคือ
 - เคยมีฉะนี้หรือ
 - ที่ตรัสให้คนกล้า
 - ๑ ปกครองคนด้วยแบบ
 - ปรมัตถ์นี้คือบุญ
 - ชำระกิเลสคุณ
 - โลกวัดมิได้แม่
 - ๑ วาทีนี้กว่าพัน
 - ทั้งขาดทุนทั้งจน
 - สละข้อศจรรยคน
 - ประหลาดแน่แต่จริงไซริ
 - ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ
 - ข้าพระพุทธเจ้า น.ส.พ.เราคิดอะโร
 - (สไมย์ จำปาแพง ประพันธ์)
- โลกระบือ
 - ทิวฎีฟ้า
 - ในโลกล
 - มักน้อยมาจน
 - ขาดทุน
 - แน่แท้
 - ใหญ่ยั้ง
 - ฉลาดตัวปริยญา
 - ปฤชชน
 - สุขได้
 - อาริยะ
 - เพราะแท้พุทธธรรม

๕ ธันวาคมนี้ก็ต้องมีคำอาเศียรวาทหรืออาเศียรพจน์นี้ เพื่อที่จะยืนยันยืนยันว่าสิ่งที่ในหลวงท่านดำรัส ทรงพระเจริญวัตรของพระองค์ ท่านทรงมาจริง ๆ แต่คนเข้าใจพระองค์ไม่ได้ มีโครงการตั้งสี่พันกว่าโครงการ แต่ว่ามันไม่ขยายไปสู่รัฐบาลไหน รัฐบาลไหน ๆ ก็ไม่ได้รับช่วงเอามาขยายผลให้สมบูรณ์แบบ

ถ้าสนใจพระราชดำรัส สนใจโครงการของในหลวงแล้วเอามาขยายผล ทำวิจัยกันให้ดี เอามาทำความเข้าใจกันให้ดี ขยายมาจริง ๆ ตามนั้น อาตมาว่างานบริหารบ้านเมืองนี้ประเทศไทยไปไกล โดยเฉพาะยังสร้างภูมิธรรม สร้างภูมิปัญญาให้มีความเข้าใจในลัทธิธรรมหรือในธรรมะลึกเข้าไป เป็นโลกุตระอย่างที่ในหลวงเราทรง

คำตรัสอันยิ่งใหญ่ของในหลวง

อย่างที่ท่านตรัสแบบคนจน หรือขาดทุนของเราคือกำไรของเรา หรือจะตรัสว่าเศรษฐกิจพอเพียงก็ตาม นั่นแหละทำให้มันสอดคล้องตาม

คอร์ปชั่นไม่มีวันแก้ได้ ถ้าไม่ฟื้นพุทธธรรม
ที่เป็นของจริง

สังฆธรรมนั้นให้ได้ ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมโลก ขอขยายความว่าเป็นประโยชน์ต่อสังคมโลกคืออะไรประโยชน์ต่อสังคมโลกก็คือ ง่าย ๆ ก่อนอื่นก็คือ เป็นประเทศที่ไม่มีพิษไม่มีภัยต่อสังคมโลก ต่อใคร ๆ ในโลก

ที่จะไม่เป็นพิษไม่เป็นภัยก็คือ ให้ประโยชน์แก่สังคมโลกอย่างที่พูดตอนต้น ให้ประโยชน์คืออะไร ประเทศไทยจะอุดมสมบูรณ์ ประเทศไทยจะมีผลผลิตที่เป็นของดี และก็จะให้แก่ประเทศอื่น ๆ เกือบทุกประเทศอื่น ๆ อยู่ช่วยเหลือประเทศอื่น ๆ หรือแม้ชายก็ขายราคาถูกไม่ฉวยโอกาส ขายราคาถูกมีน้ำใจ ซื่อสัตย์ให้แก่ผู้อื่น แบบชาตุนนี้แหละ!

สรุปง่าย ๆ ชาตุนให้แก่ประเทศอื่น ๆ ถือเป็นเศรษฐกิจของโลกมาเป็นมาตรฐานกลาง เมื่อคิดตามอัตราของเศรษฐกิจโลก ใครขายชาตุนราคาโลกประมาณราคาร้อย ใครขาย ๙๐ ๘๐ ๗๐ ๕๐ เท่าที่ใครจะมีเหตุปัจจัยพออยู่ได้ แต่ยืนยันว่าขายต่ำกว่าราคากลางของโลกอย่างนี้เป็นต้น หรือในเมืองไทยก็ขายต่ำกว่าราคาเศรษฐกิจ ราคากลางของประเทศ แล้วเราก็ขายต่ำกว่าราคาของประเทศให้ได้ หรือแจกฟรีได้ ด้วยความสุจริตใจด้วย

สละด้วยความสุจริตใจด้วย ไม่ต้องการลึงตอบแทน ไม่ได้สร้างอำนาจ ให้โดยไม่ไปสร้างอำนาจยิ่งใหญ่อะไร ให้ด้วยเมตตาเกื้อกูล ช่วยเหลือกันด้วยความจริงใจ นี่คือประโยชน์ที่ประเทศไทยจะมีแก่เขา แล้วประเทศไทยจะเป็นประเทศรวยไหม ไม่รวยแต่เหลือกินเหลือใช้แปลกไหม ประเทศที่ไม่รวยแต่เหลือกินเหลือใช้แจกจ่ายเกื้อกูลคนอยู่ได้ตลอดเวลา

เพราะมีสมรรถนะและขยัน นี่เป็นทรัพย์!

ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่มีทรัพย์ คนของไทยคือคนที่มีทรัพย์ คือความมีสมรรถนะ ความรู้และความขยัน ไม่ขี้เกียจทำ เมื่อยก็พัก ไม่เมื่อยก็เพียร สร้างสรรอยู่ทุกวัน ไม่สะสม ไม่เห็นแก่ได้ มีสาธารณโภคี เกื้อกูลแก่กัน แบ่งกินแบ่งใช้ทุกคนมักน้อยสันโดษ ไม่เปลืองไม่ฟลายุ ไม่หรูหราฟู่ฟ่าไม่เห่อ เข้าใจอบายความเสื่อม ยิ่งอบายมุขยิ่งไม่มีเลยในประเทศ

ถ้าประเทศไทยเข้าใจปรัชญาหลักและก็ทำ ทฤษฎีหลักของในหลวงก็ดี ของพระพุทธเจ้าก็ดี ของสังฆธรรมของศาสนาพุทธนี้แหละอย่าง เป็นปรมาตม์ อย่างเป็นลัมมาทิฎฐิ ถ้าถือว่าเมืองไทยเป็นเมืองพุทธที่มีพุทธศาสนิกชน ๙๕% นี้ พื้นสังฆธรรมโลกุตรธรรมขึ้นมาได้ เผยแพร่ความรู้

การศึกษาของไทยก็เปลี่ยนมาให้ เป็นเน้น **“ศีลเด่น- เป็นงาน - ชาญวิชา”** อย่างที่อาตมาพาทำ ขอภัยเถอะ พุดไปเหมือนกับยกตัวเองใหญ่ คือ ให้มีคุณธรรมทางพุทธธรรมให้ได้เป็นศีลธรรม ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ ให้เกิดจริงได้ ความรู้ทางโลกไม่ต้องกลัวว่าจะไม่ทันเขา มาพื้นศีลธรรมนี้ให้มาก เมื่อพื้นศีลธรรมนี้ให้มากได้ พุทธธรรมเป็นของจริง ชัดเกลากลาง เกิดบุญจริง ทำให้คนเป็น อาริยบุคคลได้จริง ประเทศไทยจะฟื้นจริง ๆ เลย

อย่างน้อยคอร์ปชั่นจะลดลง ชี้โก่งทุจริตจะลดลง การสร้างสรรจะมากขึ้น การแจกจ่ายเผื่อแผ่เกื้อกูล เศรษฐกิจแบบแพงทั้งแผ่นดินจะลงไปสู่เป็นเศรษฐกิจราคาของถูก คนต่างประเทศจะกรูกรือวกันเข้ามา มานิยมของถูก เราสร้างเท่าไรก็ขายหมด ไม่ต้องไปออกนอกประเทศ คนก็วิ่งมาซื้อเอง มันจะสบาย

ไม่ต้องไปโฆษณาชวนเชิญมาเที่ยว ไปเอาละเมิงละคร ไปเอาขี้หมูขี้หมามาเชิญชวนเที่ยวไม่เลย เอาสารัตถะที่เป็นสิ่งประเสริฐ เป็นสิ่งที่ดีงาม อาศัยเป็นเครื่องจูงนำให้เขามาเอา เราไม่มีไปขายต่างประเทศ คุณมาซื้อเองเถอะ เขาจะพากันวิ่งมาเองเพราะราคาถูก ของก็ดี ซื่อสัตย์ มีน้ำใจ

ประเทศไทยจะเป็นมหาอำนาจที่ไม่รวย ดังที่พระเจ้าอยู่หัวท่านตรัส เพราะเราได้เสียสละได้ให้ออกไป เราก็อไม่รวย เราก็อพอช่วยตัวเองได้ เราก็อมีพอใช้ของเรา โอ้อโหพระราษดาร์สทุกคำ ฟังแล้วสุดซึ่งสุดวิเศษ ที่รวยอย่างนั้น ที่ก้าวหน้าอย่างนั้น ยิ่งใหญ่อย่างนั้นมันถอยหลังเข้าคลอง และถอยหลังอย่างน่ากลัว **☞**

โชคที่มีพื้นฐานของธรรมะ ที่ช่วยให้เข้าใจโลกมากขึ้น
เพราะหากรู้มากแต่ความรู้นั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์
เพื่อลดละหน่ายคลายความเห็นแก่ตัว
ความรู้นั้นก็จะเป็นภัยที่ทำร้ายตนเอง ผู้อื่น และประเทศชาติได้

บนเส้นทางนักศึกษา (๔)... “ปัญหา มา ปัญญาเกิด”

ผ่านพ้นเทอมแรกของการศึกษาปริญญาโทไปอย่างต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ เมื่อนึกถึงช่วงเวลาที่ผ่านมาตลอดหลายเดือน แรกเริ่มด้วยความสนุกสนานเมื่อได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เจอผู้คนใหม่ เพื่อนใหม่ วิถีชีวิตที่แปลกใหม่ แล้วก็มาสู่กระบวนการเรียนรู้ การปรับตัว การทดลอง ทดสอบว่ากระแสของบุญนิยมนั้นจะสามารถอยู่ร่วมกับกระแสของโลกทุนนิยมได้หรือไม่? เพราะเราเป็นเพียงคนเล็ก ๆ คนหนึ่งที่คงไม่สามารถไปต้านทาน ขวางกระแสทุนนิยมที่เชี่ยวกรากได้ เพียงแต่พิสูจน์ทฤษฎี คำสอนของพระพุทธเจ้าของหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ดูสิ..ว่าความเป็นบุญนิยม ความเป็นอโศกนั้นจะสามารถอยู่ร่วมกับเขาได้มั๊ย และถ้าได้จะได้ขนาดไหน และต่อมาก็เริ่มมาเข้าสู่ช่วงความเหนื่อยล้าที่เริ่มมาเยือนให้เห็น

เป็นความเหนื่อยกับการเรียนที่ยากขึ้น ๆ

โดยเฉพาะความเหนื่อยทางใจที่ต้องต่อสู้กับกิเลส เพราะโลกในวัดกับโลกข้างนอกแตกต่างกันอย่างคนละขั้ว บางครั้งแม้รู้ว่ากำลังฝึกตัวเอง กำลังได้ชำระกิเลสเวลาที่ไม่ได้ตั้งใจ แต่กิเลสรักสบายก็เป่าหูให้รู้สึกเหนื่อยอ่อน จนบางครั้งเกิดคำถามบ่อยครั้งว่า มาทำอะไรที่นี่ ชีวิตได้ก่อกำเนิดแต่เดิมก็มีความสุข แสนสุขตามอัตภาพแล้ว มาดิ้นรนต่อสู้ให้เหนื่อยขึ้นไปทำไม?

แต่ทว่าจิตที่สำนึกดีก็ยังคงไม่หวั่นไหวที่จะตั้งใจทำตามเป้าหมายเดิมที่เลือกสู่เส้นทางการศึกษาปริญญาโท ความสุขและความสนุกกับการเรียนรู้ของฉันทันคงอยู่ เพียงแต่ว่าชีวิตการเรียนมันเริ่มหนักขึ้นเรื่อยๆ และอ่อนล้ากับการต่อสู้กิเลสที่อยู่ภายในตัวเราในบางหน

ในช่วงนี้ก็ยังมีการเรียนปริญญาตรีนิติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (มสธ.) อีกหลักสูตรหนึ่ง ที่เรียนควบคู่กันไปกับปริญญาโท โดยปกติการเรียนของ มสธ.คือการเรียนทางไกลผ่านสื่อการเรียนการสอน คือการอ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียนด้วยตัวเองและไปสอบวัดผลในปลายภาค หากแต่วิชานิติศาสตร์ค่อนข้างยากพอสมควรที่จะอ่านหนังสือและทำความเข้าใจด้วยตนเองเท่านั้น เพราะข้อสอบเป็นการเขียนแบบวินิจฉัยข้อกฎหมายแบบอัตรานัยกว่าครึ่งหนึ่ง จึงต้องเรียนเสริม และการฝึกอบรมควบคู่กันไปด้วย ช่วงนี้จึงเป็นจังหวะที่ฉันต้องไปเรียนเสริมและฝึกอบรม เพื่อที่จะเตรียมสอบในเดือนมกราคมนี้

เส้นทางนักศึกษาในเดือนนี้จึงเป็นการเรียน ป.ตรีและ ป.โท ควบคู่กัน แต่มีวิถีและเส้นทางการเรียนที่ต่างกัน หลายคนบอกว่าฉันเก่งที่เรียนเยอะ เรียนหลายอย่าง แต่ความจริงคือเพราะฉันไม่เก่งมากกว่า จึงต้องศึกษาหาความรู้หลายศาสตร์เพื่อช่วยให้เก่งขึ้น มีความรู้ความเข้าใจแตกฉานมากยิ่งขึ้น และโชคดีที่มีพื้นฐานของธรรมะ ที่จะช่วยให้เข้าใจโลกมากขึ้น เพราะหากรู้มากแต่ความรู้ันั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อลดละหน่ายคลายความเห็นแก่ตัว ความรู้ันั้นก็จะกลายเป็นภัยที่ทำร้ายตนเอง ผู้อื่น และประเทศชาติได้

วันที่ ๑๗ - ๑๘ พฤศจิกายนที่ผ่านมา ฉันได้ไปฝึกอบรมชุดวิชากฎหมายแพ่งและกฎหมายอาญาที่ มสธ. โดยอบรมตั้งแต่ ๐๙.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. และมีการสอบเก็บคะแนนในการอบรมด้วย

ฉันจำได้ว่าครึ่งชั่วโมงแรกที่เข้าห้องเรียนแทบอยากร้องไห้เพราะไม่รู้เรื่อง ไม่ได้ท่องกฎหมายมาก่อนสักมาตรา ไม่เข้าใจเนื้อหาที่อาจารย์สอน ตอบคำถามอาจารย์ก็ไม่ได้เพราะไม่ได้เตรียมตัว และไม่มีพื้นฐานของนิติศาสตร์มาก่อน หนังสือประกอบชุดวิชาก็ไม่ได้อ่านก่อนมาเรียน ซึ่งถือเป็นความผิดพลาดในการจัดสรรเวลาที่ยังไม่มีระเบียบวินัยเคร่งครัดเพียงพอ

จากการที่ได้ระลึกทบทวน ฉันก็ยอมรับใน

ข้อบกพร่องของตัวเองโดยคุณุณี และตั้งหลักที่จะสู้ใหม่ โดยพยายามตั้งใจมากขึ้น พยายามเรียนรู้ให้มากขึ้น

หลังจากครึ่งชั่วโมงที่ทบทวนตัวเองอยู่นั้น ความรู้สึกที่อยากจะร้องไห้ก็แปรเปลี่ยนมาเป็นความสุขและสนุกกับการเรียนกฎหมายมากขึ้น เพราะการเรียนวันนั้นทำให้ฉันได้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า ระลึกถึงพระธรรมทั้งวัน เพราะความพยายามที่จะตั้งใจเรียนและเข้าใจในบทเรียนอย่างลัด คัด ลั่นที่สุด เพื่อจะตามเพื่อนให้ทัน โดยพยายามเรียนรู้อย่างเชื่อมโยงและบูรณาการในสิ่งที่เราเข้าใจ และเข้ากับวิถีชีวิต ซึ่งหลังจากที่ได้ศึกษาวิชานิติศาสตร์ ก็ทำให้ฉันนึกถึงพระพุทธเจ้าว่า ท่านทรงเป็นยอดนักนิติศาสตร์ที่บัญญัติพระธรรมวินัยอย่างละเอียดลออและลึกซึ้งไว้มากมายเพื่อเป็นข้อปฏิบัติสำหรับนักบวชในพระพุทธศาสนา เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างผาสุก ซึ่งตามหลักของวิชากฎหมายนั้นก็จะมีรายละเอียดและพยายามแจกแจงข้อบัญญัติไว้มากมายเพื่อให้ครอบคลุมกับการนำไปบังคับใช้ได้จริงมากที่สุด หากแต่กฎหมายทางโลกยังไม่ละเอียดและลึกซึ้งเท่าหลักของพระพุทธเจ้า เพราะไม่ได้ตั้งอยู่บนการลดละกิเลสหรือลดละความเห็นแก่ตัว จึงมีช่องว่างที่จะนำไปใช้เพื่อเสริมกิเลสตัณหาของคนที่ยังหลงผิดหรือมีจิตปฏิวัติ

วันต่อมาสิ่งที่ฉันได้ประโยชน์อันดับแรก คือการเข้าใจในสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจ จากการใช้เวลาการเดินทางไปเรียน เพราะฉันเป็นคนกรุงเทพฯ ที่ไม่ชำนาญเส้นทาง ถ้าต้องเดินทางไปไหนมาไหนที่ไม่คุ้นชิน ก็จะต้องไปกับพี่ ๆ หรือมีคนพาไป เพราะฉันไร้ความสามารถในการจดจำเส้นทาง แต่ก็พยายามที่จะฝึกตัวเอง จึงเรียนรู้ที่จะเดินทางโดยพึ่งตัวเองแบบประหยัดที่สุดและคุ้มค่าที่สุด ฉันจึงสอบถามเส้นทางล่วงหน้า และวางแผนการเดินทางไว้เรียบร้อย ตื่น ๐๕.๐๐ น. ทำธุระส่วนตัวเรียบร้อย ก็ออกไปรอรถตอน ๐๖.๓๐ น. รอไปรอมา จนได้ความว่า รถที่จะผ่านไป มสธ.นั้น ไม่ได้วิ่งผ่าน

เส้นทางที่ฉันยืนรอนี้ สุดท้ายวันนั้นด้วยเวลาที่ จวนเจียนจะสายแล้ว ฉันก็ต้องจำใจทิ้งพารถ แหกซี่ไปตามระเบียบ และวันนั้นรถติดอย่าง มโหฬาร แทบจะไม่ขยับไปไหน จากที่คิดจะ ประหยัดที่สุด ก็กลายเป็นเปลืองตั้งค์มากที่สุดไป

วันต่อมาฉันวางแผนการเดินทางใหม่ ด้วย ความมุ่งมั่นและตั้งใจกว่าเดิมที่จะประหยัดให้ได้ มากที่สุด จึงตื่นตีสี่ ขึ้นรถจากหน้าลานตึกอโศก ไปรอรถในจุดที่รถผ่าน รอผ่านไปครึ่งชั่วโมงมีรถ ผ่านแต่ไม่จอดเลยสักคัน เพราะมีผู้โดยสารเต็ม ทุกคัน ฉันซึ่งใจอยู่พักใหญ่จึงนั่งรถเมล์ไปรออีก หลายป้าย เพื่อจะมีรถว่างบ้างแต่สุดท้ายก็ไม่มี จึงต้องรอขึ้นรถเมล์ต่อไปอีกให้ไกลที่สุดจนสุด ทาง แล้วต่อแท็กซี่ไปถึงมหาวิทยาลัย สรุปรวันนั้น ตื่นตีสี่ แต่มาเรียนสายจนเกือบ ๑๐.๐๐ น.

ตอนแรกฉันเริ่มท้อขณะที่ยืนรอรถเมล์ และ ถอนหายใจให้กับชะตาชีวิตขณะที่ยืนโหนรถเมล์ เพราะทั้งรถติด ทั้งปวดเบา ทั้งหิวข้าว แต่ก็ทำ อะไรไม่ได้ ต้องติดแหงกอยู่บนรถ จนฉันรู้สึก เหนื่อยและเริ่มเอาแต่ใจตัวเองขึ้นมาว่าไร มัน เป็นสองวันที่เจอแต่ใจขยี้ใหญ่ ๆ เจอแต่ปัญหาหน้า ปวดหัว แวบแรกฉันรู้สึกอยากร้องไห้ขึ้นมาจน ตัวเองแปลกใจว่า ทำไมเวลาเจออะไรที่ไม่ได้ตั้งใจ ต้องอยากร้องไห้ทุกที แม้จะไม่ได้ร้องให้ออกมา จริง ๆ ก็เถอะ แต่หลังจากความรู้สึกแรกผ่านไป ความรู้สึกต่อมาจะเป็นการพิจารณาคัดกรอง ความรู้สึก ว่าร้องไห้ไปจะได้อะไร เศร้าไป ท้อแท้ ไปก็เท่านั้น มาคิดอะไรที่จะเป็นประโยชน์แทน ดึกว่า มีคนที่เหนื่อยกว่าเราตั้งมากมาย ที่คอย ช่วยหาเงินส่งเราเรียน แล้วฉันก็จะเปลี่ยนวิถีคิด ของตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น จำได้ว่าวันนั้นใน ระหว่างที่รถติดนาน ๒ - ๓ ชั่วโมง ฉันก็เอาเวลา มานั่งคิดแก้ปัญหาที่ติดในกรุงเทพฯ ว่า ถ้า สมมุติเรามีหน้าที่ต้องแก้ไขปัญหารถติดให้คน กรุงเทพฯ เราจะเริ่มจากอะไรมีวิธีการอย่างไร ลำดับวิธีที่ ๑, ๒, ๓ และมานั่งพิจารณาธรรมะ ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตอบโต้กับเสียงแห่งกิเลสที่

กำลังปั่นป่วนชีวิตฉันไม่ให้สงบสุข

เย็นนั้นฉันโทรศัพท์เล่าให้แม่ไก่ (ใจจริง) ฟัง ถึงเรื่องราวการผจญภัยในการเรียนที่กรุงเทพฯ ที่มีทั้งสุขทุกข์เศร้าเคล้าน้ำตาตามากมายไปตาม ประสา แม่ไก่บอกว่าความรู้สึกแรกที่หนูอยากจะ ร้องไห้ นั่นคือความรู้สึกของกิเลสที่ไม่ได้ตั้งใจ กิเลสจึงเริ่มทำงานทันที มันจะต่อด้วยการเป่าหู ให้เรามีกิเลสเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จะเริ่มท้อ เริ่มเหนื่อย เริ่มบ่น เริ่มไม่เอา ไม่สู้แล้ว

หากแต่เราเป็นนักปฏิบัติธรรมที่มาเรียนรู้ การจับตัวกิเลสโดยเฉพาะ เราจึงสามารถแยก แยะกิเลสได้ และมีปัญญาที่จะพิจารณาไตร่ตรอง เลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้แก่ตัวเอง นั่นคือการเลือกที่ จะทำให้ใจให้ปราศจากกิเลส ไม่หลงไปตามเสียง ยั่วของกิเลสเหล่านั้น

การใช้ชีวิตไม่่ง่ายเลยที่จะดำเนินชีวิตไป อย่างปรกติสุข เพราะสิ่งแวดล้อมรอบตัว เต็มไปด้วยมลพิษทางวัตถุ มลพิษทางอากาศ มล พืชทางสิ่งแวดล้อม และที่สำคัญที่สุดคือมลพิษ ทางอารมณ์ ชีวิตนักเรียนผ้าถุงไทยของฉันคง ต้องพบเจอกับการเรียนรู้มากมายทั้งทางโลกและ ทางธรรม และสุดท้ายสิ่งที่จะต้องขอบคุณที่สุดก็ คือขอบคุณทุกปัญหา ขอบคุณทุกความไม่ได้ตั้งใจ ที่ช่วยให้ได้เรียนรู้และเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ มาก ยิ่งขึ้น

ปัญหายังมาเยอะ ปัญญาที่จะยิ่งตามมา เยอะไปด้วย

ขอบคุณที่มอบโอกาสให้ฉันได้เรียนรู้ แม้มัน จะเป็นปัญหาเล็ก ๆ ของคนหลาย ๆ คนในการ เดินทาง โดยเฉพาะคนกรุงเทพฯ ที่เดินทาง ทุกวัน ที่ต้องเผชิญกับรถติดเป็นประจำ แต่ ปัญหาที่เกิดขึ้นก็เป็นเสมือนหยดน้ำเล็ก ๆ ที่ไหล เข้ามาให้ฉันได้เก็บออม (สมณะ วิปัสสนา) อันเป็น คลังแห่งบุญที่ค่อย ๆ สั่งสมปัญญารู้แจ้งในกิเลส หรือปัญหาในจิตใจที่เกิดขึ้นแม้เล็กแต่น้อยไป เรื่อย ๆ จนกว่าจะหมดสิ้นทุกปัญหา เพราะมีแต่ ปัญญาที่รู้แจ้งในกิเลสนั่นเอง..๓ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวฑ์ ชูโต

“อเมริกันดรีม” ในสหรัฐฯ กำลังเลือนหาย
และความแตกต่างกันในสังคมอเมริกัน
กำลังขยายตัวขึ้นทุกที

หลังกรณี ๙/๑๑ ชาวอเมริกันต่างก็แปลกใจ งุนงงและถกเถียงกันอย่างกว้างขวางว่าทำไม สหรัฐฯ จึงเป็นที่เกลียดชังของชาวมุสลิม พวกเขาต่างตั้งคำถามว่า “ทำไมพวกเขาจึงเกลียดชังเรา??” ผู้ที่ตอบคำถามของชาวอเมริกันได้แก่ ประธานาธิบดีของพวกที่ชื่อ จอร์จ บุช (ลูก) นายจอร์จบุชกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกกับชาวอเมริกันว่า “พวกเขาเกลียดเสรีภาพของเรา พวกเขาอิจฉาความสำเร็จของเรา” อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาไม่กล่าวถึงเลยคือ ความเกลียดชังนั้นไม่ได้ปรากฏเฉพาะในหมู่ชาวมุสลิม แต่ปรากฏอยู่มากบ้าง น้อยบ้างทั่วโลก แม้แต่ในหมู่ชาวยุโรปซึ่งมีคุณค่าทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมเหมือนกับสหรัฐฯ นักรัฐศาสตร์คนสำคัญของสหรัฐฯ ชื่อ แซมวล ฮันติงตัน ให้ความเห็นเห็นว่า “สำหรับประเทศส่วนใหญ่ในโลก สหรัฐฯ คือมหาอำนาจ ซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อสังคมเหล่านั้น” ในขณะที่เดียวกัน นายโรเบิร์ต เจอร์วิส ประธานสมาคมนักรัฐศาสตร์อเมริกันเตือนว่า “ในสายตาของคนส่วนใหญ่ในโลก สหรัฐฯ คือรัฐอันธพาลอันสำคัญ”

ความเห็นด้านลบต่อสหรัฐฯ มีมานานแล้วและรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ระหว่างสงครามเย็น (พ.ศ. ๒๕๔๓-๒๕๓๔) ความชิงชังสหรัฐฯ ถูกสะกดไว้ด้วยความเกรงในลัทธิคอมมิวนิสต์ หลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียตเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔ สหรัฐฯ ซึ่งเคยอ่อนข้อเพื่อหาพวกก็เริ่มใช้อำนาจบาตรใหญ่ในฐานะมหาอำนาจเพียงหนึ่งเดียวของโลกอีกครั้งโดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นต้นมา คำที่ถูกใช้กับสหรัฐฯ ได้แก่คำว่า “จักรวรรดินิยม” หรือคำว่า “ยโสโอหัง”

ในยุโรป สินค้าอเมริกันยี่ห้อดังและอาหารจานด่วนสัญชาติอเมริกันปรากฏตัวอย่างแพร่หลาย นอกจากนั้น ชาวยุโรปยังชื่นชมทัศนคติในเชิงบวกและความเชื่อมั่นในตนเองของชาวอเมริกันด้วย ชาวยุโรปที่เคยไปสหรัฐฯ มักชอบ “วิถี” อเมริกันหลาย ๆ อย่าง เช่น การเติมกาแฟให้โดยไม่ต้องขอ การตั้งแผงขายหนังสือพิมพ์ตามมูถน การที่ร้านค้าให้ลูกค้าเลือกว่าต้องการใช้ถุงกระดาษหรือถุงพลาสติก การที่ร้าน “สะดวกซื้อ” เปิดให้บริการตลอด ๒๔ ชั่วโมงและ

ยังชอบดูเย็นขนาดมหิมาที่สามารถเก็บไก่อังตัวใหญ่ ๆ ได้ด้วย อย่างไรก็ตาม ชาวยุโรปตื่นกลัวการลงโทษประหารชีวิตของชาวอเมริกัน เขาจึงเกียจจอร์จ บุษ (ลูก) ที่เคยเซ็นคำสั่งประหารชีวิตนักโทษไปถึง ๑๕๓ คน ขณะดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐเท็กซัส พวกเขายังแปลกใจที่สหรัฐฯ ให้สิทธิชาวอเมริกันซื้อและพกปืนได้ง่าย ๆ พวกเขาอึดอัดกับการเห็นชาวอเมริกันติดธงชาติไว้ในทุกสถานที่ รวมทั้งการที่ชาวอเมริกันแสดงความรักชาติอย่างบ้าคลั่งระหว่างการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ และนั่นทำให้พวกเขาอยากให้นักกีฬาอเมริกันเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ โฮเซ มาเรีย โอลาซาบอล (นักกอล์ฟชาวสเปน) ถึงกับกล่าวว่า “พวกเขาสนใจในชัยชนะจนลืมไปว่ามันเป็นกีฬา” (ชาวอเมริกันถูกสอนว่า “ทุกคนต้องเป็นที่หนึ่งหรือเป็นไอ้ขี้แพ้”)

สิ่งที่รบกวนจิตใจชาวยุโรปมากที่สุด คือ การที่สหรัฐฯ ทึกทักเอาว่าตนเองนั้นเยี่ยมที่สุดเหนือกว่าทุกประเทศในโลก และทุกประเทศจำเป็นต้องเรียนรู้จากสหรัฐฯ ทั้ง ๆ ที่โดยข้อเท็จจริงแล้วพวกเขาไม่รู้อะไรเลย สมาชิกสภาฝรั่งเศสคนหนึ่งถึงกับกล่าวว่า **“มันสมควรแล้วที่จะต่อต้านอเมริกา สหรัฐฯ เป็นประเทศที่ทรงพลังแต่โง่เขลา”** องค์การชื่อ Groupe ESA ของฝรั่งเศสได้สำรวจทัศนคติของชาวฝรั่งเศสเป็นประจำ และพบว่าทัศนคติของชาวฝรั่งเศสต่อสหรัฐฯ มีลักษณะที่คงเส้นคงวา ชาวฝรั่งเศสตอบคำถามเกี่ยวกับสหรัฐฯ ดังนี้:

เป็นประเทศของความรุนแรง	: ๕๐%
เป็นประเทศที่ลงโทษประหารชีวิต	: ๔๘%
เป็นประเทศแห่งความไม่เท่าเทียมในสังคม	: ๔๕%
เป็นประเทศแห่งนวัตกรรม	: ๓๗%
เป็นประเทศที่เหยียดชนชาติ	: ๓๓%
เป็นประเทศที่อะไรก็เกิดขึ้นได้	: ๒๗%
เป็นประเทศที่ใครก็รวยได้	: ๒๔%
เป็นประเทศที่ต้อนรับผู้อพยพ	: ๑๕%
เป็นประเทศที่ถูกครอบงำโดยศาสนา	: ๑๕%

สำหรับชาวยุโรปโดยทั่วไป ทัศนคติของพวกเขาไม่แตกต่างไปจากการสำรวจของ Groupe ESA อย่างไรก็ตาม หลังเหตุการณ์ ๙/๑๑ ใหม่ ๆ พวกเขาส่วนใหญ่แสดงความเสียใจ และยินดีให้การสนับสนุนสหรัฐฯ รวมทั้งด้านการทหารด้วย พวกเขารู้สึกว่าตะวันตกทั้งหมดถูกโจมตี เกือบทุกประเทศในกองกำลังนาโต้ส่งทหารเข้าร่วมการบุกอัฟกานิสถานเพื่อโค่นกลุ่มตาลิบัน แต่ทุกอย่างก็เปลี่ยนไปเมื่อจอร์จ บุษ ลังทหารรุกรานอิรักโดยขัดกับมติขององค์การสหประชาชาติ เมื่อถึงปี พ.ศ.๒๕๔๗ ชาวสเปนก็คว่ำบาตรของตนในฐานะให้การสนับสนุนสหรัฐฯ ชาวเยอรมันและชาวฝรั่งเศสที่มีทัศนคติในทางบวกต่อสหรัฐฯ ลดลงเหลือเพียง ๓๘ และ ๓๗ เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ ชาวอังกฤษ สเปน ฟินแลนด์ และสวีเดนส่วนใหญ่เห็นว่า สหรัฐฯ เป็นพลังคุกคามยิ่งกว่าอิหร่านและเกาหลีเหนือเสียอีก ชาวยุโรปส่วนใหญ่มีความเห็นว่า สหรัฐฯ คือพลังคุกคามที่ “ยิ่งใหญ่ที่สุด” ต่อสันติภาพของโลกและพวกเขาไม่สามารถไว้วางใจใน “มหาอำนาจหนึ่งเดียว” ได้ และต้องคานอำนาจโดยการสร้างสหภาพยุโรปให้เป็นอีก “มหาอำนาจ” หนึ่ง พวกเขา รู้สึกว่าไม่ควรจะมีประเทศใดเป็น “ที่หนึ่ง” ตลอดไป ยุค “อเมริกัน” ไม่ควรยืดยาวจนไม่มีที่สิ้นสุด มหาอำนาจในยุคต่อไปอาจจะจะเป็นประเทศจีน แต่ก่อนจะถึงเวลานั้น มันอาจจะถึงยุคของสหภาพยุโรปก่อน โดยสรุป ภาพรวมของสหรัฐฯ ในสายตาของชาวยุโรปถูกบรรยายไว้เองโดยนักวิชาการชาวอเมริกันที่ชื่อ แอนโรนีน จั๊ดด ดั้งนี้:

“สหรัฐฯ เป็นประเทศที่เห็นแก่ตัว เป็นสังคมปึกเจกนิยมที่ทุ่มเทให้การค้าขาย การทำกำไร และการปล้นโลกโดยไม่ใยดีกับคนยากคนจนและคนป่วย รวมทั้งเพิกเฉยต่อชาวโลกที่เหลือสหรัฐฯ ล่วงละเมิดกฎหมายสากลและสนธิสัญญาต่าง ๆ และคุกคามศีลธรรมอันดีสิ่งแวดล้อมและอนาคตของมนุษยชาติ นโยบายต่างประเทศของสหรัฐฯ ฆาตกรรมสามมั่วเสมอและความ

คงเส้นคงวา รวมทั้งเต็มไปด้วยการเสแสร้งและ หลอกลวง”

ยุโรปมีพื้นที่ ๖ เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่โลกและมีประชากรเพียงร้อยละ ๑๒ ของโลก อย่างไรก็ตาม ยุโรปครอบครองความมั่นคงถึงร้อยละ ๔๐ และการค้ากว่าร้อยละ ๕๐ ของโลก ใน ๑๐ อันดับประเทศที่ร่ำรวยที่สุดในโลกเป็นประเทศในยุโรปถึง ๕ ประเทศ และอารยธรรมของยุโรปไม่ว่าจะเป็น ภาษา ศาสนา ศิลปะ ดนตรี สถาปัตยกรรม วรรณกรรมและกฎหมายได้แพร่กระจายไปทั่วโลกมาหลายร้อยปีแล้ว การขยายตัวของ ประชากรและการทำลายธรรมชาติก่อให้เกิดการ ต่อสู้แย่งชิงอันนำไปสู่การออกล่าอาณานิคม นอกทวีปเพื่อหลีกเลี่ยงการแข่งขันเอง แต่ในที่สุดก็เกิดสงครามโลกถึง ๒ ครั้ง และการ เสื่อมทรุดของทวีปยุโรปก็ตามมาจนตกเป็นรอง มหาอำนาจใหม่อย่างสหรัฐอเมริกา

ความคิดในเรื่อง “การรวมยุโรป” เพื่อหลีกเลี่ยงการทำสงครามกันเองมีมาตั้งแต่หลัง สงครามโลกครั้งที่ซึ่งสิ้นสุดลงในปี พ.ศ. ๒๔๖๑ คำว่า “The United States of the Europe” ถูกกล่าวในการประชุมตัวแทนของหลายประเทศ ในปลายทศวรรษ ๒๔๖๓ ยี่หลังสงครามโลก ครั้งที่ ๒ ซึ่งมีผู้เสียชีวิตไปถึง ๕๕ ล้านคน ความคิดในเรื่องการรวมยุโรปยิ่งแพร่หลายยิ่งขึ้นแม้ใน วงการศาสนา เซอร์วินสตัน เชอร์ชิล (นายกฯ อังกฤษ) เองถึงกับกล่าวว่า “เราต้องสร้างสหรัฐ ยุโรป” (United States of Europe) ผู้นำของ หลายประเทศเริ่มวางแผนและดำเนินการสร้าง “สหรัฐใหม่” (new unitedstates) ในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ “สภาองเกรสยุโรป” ก็ถูกสถาปนาขึ้นที่ กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ โดยมีเซอร์วินสตัน เชอร์ชิล เป็นประธาน และเป็นผู้กล่าวเปิดการประชุม สหรัฐฯ ให้การสนับสนุนขบวนการรวม ยุโรปเป็นอย่างดีเพราะสหรัฐฯต้องการเห็นยุโรป และญี่ปุ่นเป็นพลังที่จะต่อต้านการขยายตัวของ โซเวียตรัสเซียและลัทธิคอมมิวนิสต์ ในที่สุดการ

รวมตัวกันครั้งแรกก็เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๑๙๕๐ หกประเทศซึ่งได้แก่ ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี เบลเยียม ลักเซมเบิร์ก และเนเธอร์แลนด์ ได้ร่วมกันตั้ง “กลุ่มถ่านหินและเหล็ก” (Coal and Steel Community) ซึ่งเป็นการร่วมมือกันทาง เศรษฐกิจที่เรียกว่า “ตลาดร่วม” (Common Market) โดยยกเลิกภาษีนำเข้า ใช้กฎระเบียบต่างๆ ร่วมกัน รวมทั้งวางแผนร่วมกันในเรื่องการขนส่ง การภาษีและการเกษตร จาก ๖ ประเทศในวันนั้น ตลาดร่วมยุโรปในปัจจุบันมีสมาชิกถึง ๒๕ ประเทศ และยังคงขยายตัวขึ้นเรื่อย ๆ สำคัญ ของตลาดร่วมยุโรปในขณะนี้ ได้แก่ :

- รัฐบาลของตลาดร่วมซึ่งตั้งอยู่ที่กรุง บรัสเซลควบคุมกฎระเบียบทั้งทางด้านธุรกิจ การเงิน การค้า อาหาร สุขภาพ และอื่น ๆ ทั้งหมดในอียู กฎระเบียบดังกล่าวใช้กับประเทศ อื่นรวมทั้งสหรัฐฯ ด้วย

- อียูเป็นตลาดขนาด ๕๐๐ ล้านคนซึ่งมีจีดีพี รวมกัน ๑๑ ล้านล้านดอลลาร์ (สหรัฐฯ ๑๓ ล้าน ล้านดอลลาร์) เป็นภูมิภาคที่นำเข้าและส่งออก สินค้ามากที่สุดในโลก และเป็นคู่แข่งที่เท่าเทียม กับสหรัฐฯ ในองค์การการค้าโลก (WTO) และ องค์การอื่นๆ

- มีนโยบายร่วมด้านการเกษตร (Common Agricultural Policy - CAP) ซึ่งให้เงินอุดหนุน เกษตรกรชาวยุโรปปีละกว่า ๒๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์

- “เงินยูโร” (euro currency) ถูกสถาปนา ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๕ มันถูกออกแบบ มาเพื่อทำหายเงินสกุลดอลลาร์ของสหรัฐฯ ซึ่ง ครองโลกมานานแล้ว และในเวลาเพียง ๓ ปี เงิน สกุลยูโรซึ่งถูกกีดกันและดูถูกโดยนักการเงิน อเมริกันก็กลายเป็นสกุลเงินที่แข็งที่สุดในโลก มัน ช่วยลดค่าใช้จ่ายและความเสี่ยงเกี่ยวกับอัตรา แลกเปลี่ยนระหว่างประเทศในยุโรปจำนวน มหาศาล มันกลายเป็นสัญลักษณ์ของการผนึก รวมของชาวยุโรปทั้งหมดด้วย มันบอกให้รู้ว่า “ยุคของมหาอำนาจหนึ่งเดียวได้สิ้นสุดลง” ยุโรป

ยุติการสวมบทบาทนางสาวคนเล็กของสหรัฐฯ อีกต่อไป

- การตัดสินใจทั้งหมดเกี่ยวกับยุโรปเป็นสิทธิของชาวยุโรป การแทรกแซงจากภายนอกเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ เช่น การตัดสินใจรับประเทศใดประเทศหนึ่งเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพ หรือการตัดสินใจในเรื่อง “อำนาจเหนือตลาด” (anti trust) ฯลฯ

- เงินยูโรที่เข้มแข็งช่วยให้บริษัทข้ามชาติของยุโรปเข้าไปลงทุน (ซื้อ) และสร้างเครือข่ายครอบคลุมธุรกิจทุกด้านในสหรัฐฯ เช่น แรนด์อมแฮาส์ (สำนักพิมพ์) พรีเมียร์ ดอตจ็ครอสเลอร์ (รถยนต์) เฟิร์สโบสตัน (ธนาคาร) เพนซอเยล (น้ำมันเครื่อง) โมทาวน์เร็คคอร์ด (แผ่นเสียง) เอ & ดับบลิว (จานด่วน) เรย์แบน (แว่นตา) ดร.เปเปอร์ (เครื่องดื่ม) ลีโอเบอร์เน็ต (โฆษณา) ไฟแนนเชียลไทมส์ และซิกาโค - ซันไทมส์ (หนังสือพิมพ์) ฮอลิเดย์อินน์ (โรงแรม) ลักกัสโตรค (บุหรี) และอื่นๆ อีกนับไม่ถ้วน ในปี ๒๕๔๓ เงินลงทุนร้อยละ ๖๕ จากนอกประเทศในสหรัฐฯ ไปจากยุโรปและในปีแรกของศตวรรษที่ ๒๑ ชาวอเมริกันมากกว่า ๔ ล้านคนทำงานกับบริษัทที่นักลงทุนชาวยุโรปเป็นเจ้าของ

- ยุโรปตั้งสำนักงานรับจดสิทธิบัตรของตนเองและการจดสิทธิบัตรเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓๕ ตั้งแต่ต้นศตวรรษใหม่

- โทรศัพท์มือถือยี่ห้อโมโตโรลาของสหรัฐฯ เคยเป็นผู้นำตลาดในยุค ๑๙๙๐ (พ.ศ.๒๕๓๓) แต่ปัจจุบันได้ตกเป็นรองยี่ห้อโนเกีย อิริคสันและซีเมนของยุโรปแล้ว และยุโรปมีจำนวนโทรศัพท์มือถือมากกว่าในสหรัฐฯ ด้วย

- นักเรียนชั้นมัธยมในยุโรปทำคะแนนได้ดีกว่านักเรียนอเมริกันในวิชาคำนวณ เคมี ฟิสิกส์ และชีววิทยา และมหาวิทยาลัยในยุโรปที่สอนวิชาเหล่านี้ก็มีคุณภาพไม่เป็นรองมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ

- แอร์บัสอินดัสตรี (Airbus Industries) ซึ่งตั้งขึ้นในปี พ.ศ.๒๕๑๙ ด้วยความร่วมมือกัน

ของอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนีและสเปน ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลและกลายเป็นผู้ผลิตเครื่องบินชั้นนำเทียบเท่าบริษัทโบอิงของสหรัฐฯ ซึ่งก็ได้รับเงินอุดหนุนจำนวนมหาศาลจากวอชิงตันเช่นกัน

- อียูภาคภูมิใจที่ถูกเรียกว่า “รัฐสวัสดิการ” (Welfare States) ประเทศต่าง ๆ ในสหภาพเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มระหว่าง ๑๖-๒๕ เปอร์เซ็นต์เพื่อที่จะสามารถให้สวัสดิการด้านการศึกษา การรักษาพยาบาล การช่วยเหลือกรณีตกงานและอื่น ๆ แก่ประชาชนเพื่อความเท่าเทียมกันในสังคม ในขณะที่ “อเมริกันดรีม” ในสหรัฐฯ กำลังเสื่อมหายและความแตกต่างกันในสังคมอเมริกันกำลังขยายตัวขึ้นทุกที โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังวิกฤตทางการเงินและเศรษฐกิจในปีพ.ศ. ๒๕๕๑

- สหรัฐฯ ให้ความสนใจต่อความทุกข์ยากของผู้คนทั่วโลกน้อย และให้เงินช่วยเหลือประเทศยากจนน้อยมาก (๐.๑๓ ของจีดีพี) ประเทศในยุโรปกลับสร้าง “พลังนุ่ม” หรือ “ไม้นวม” (Soft Power) ในระดับโลกมากกว่า โดยบริจาคเงินร้อยละ ๐.๓๘ ของจีดีพี (ฝรั่งเศส) จนถึง ๐.๙๖ ของจีดีพี (เดนมาร์ก) เข้าสู่กองทุนเพื่อช่วยเหลือประเทศยากจนทั่วโลก

ในปัจจุบัน วันที่ ๙ ตุลาคม ของทุกปี คือวันที่ชาวยุโรปเฉลิมฉลองการรวมตัวกันของยุโรปอย่างยิ่งใหญ่ พวกเขายังภาคภูมิใจกับอดีตที่รุ่งเรืองสมัยล่าอาณานิคม และยังเก็บอนุสาวรีย์วีรบุรุษนักล่าสมัยนั้นไว้ทุกแห่งที่ๆ ที่เคยมีเสนอว่า อนุสาวรีย์เหล่านั้นควรถูกเอาลงเพราะไม่เหมาะสมกับโลกยุคโลกาภิวัตน์ ฉะนั้น อย่างน้อยพวกเขาต้องการฟื้นฟูความยิ่งใหญ่และเป็นพลังสำคัญบนเวทีโลกอีกครั้งอย่างแน่นอน พวกเขาไม่พอใจการถูกรอบงำโดยโลกาภิวัตน์ และไม่ต้องการเลียนแบบวิถีชีวิตของชาวอเมริกัน ผู้นำทางความคิดชาวเยอรมันกล่าวว่า “เราเริ่มติดเชื้อมาตรฐานสหรัฐฯ มาจากฝรั่งเศส และยุโรปสามารถผนึกรวมกันได้อย่างแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ก็เพราะความเกลียดชังสหรัฐฯ ชาวยุโรปส่วนใหญ่เห็นว่า ผู้คนบนสองฟากมหาสมุทรแอตแลนติกมีความแตกต่างกัน และพวกเขาต่อต้าน “การนำ” ของสหรัฐฯ โดยเฉพาะในหมู่คนหนุ่มสาวชาวยุโรปซึ่งถูกเรียกว่า “เจเนอเรชันอี” (Generation E)

ชาวยุโรปซึ่งเป็นชาวผิวขาวที่อาศัยอยู่บนอีกฝั่งของมหาสมุทรต่าง “เข้าใจ” ในนิสัยใจคอของชาวอเมริกัน และ “เข้าถึง” วิถีชีวิตและ “นโยบายต่างประเทศ” ของสหรัฐฯ และพวกเขาเลือกที่จะ “พัฒนา” ประเทศตาม “ภูมิสังคม” ของตนเองโดยไม่ยอมถูกรอบงำโดยสหรัฐฯ สำหรับประเทศไทยชนชั้นนำและคนไทยจำนวนมาก “ถูกรอบงำทางปัญญา” จนวิ่งตาม “ภูมิสังคม” อเมริกันอย่างมิดบอดมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๐๓ และนั่นทำให้ ไมเคิล ไรท์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษ (ถึงแก่กรรม) แสดงความเห็น “เห็นได้ชัดว่าการพัฒนาประเทศตามสูตรสหรัฐฯ เป็นความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง เพราะมันทำลายสังคมดี ๆ ที่มีอยู่แล้ว และสร้างเศรษฐกิจที่ไม่ยั่งยืน ต้องล้มลุกคลุกคลานตามตลาดโลกที่มีสหรัฐฯ เป็นเจ้าของและบัญชา” ในเรื่องเดียวกัน ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนาเคยกล่าวไว้ว่า “เราส่งคนไปเรียนต่างประเทศเยอะ แต่ไม่สามารถผลิตคนที่มีภูมิปัญญาคัดจางตะวันตกได้ถือว่าล้มเหลว”

อนึ่ง ผู้เขียนมีความเห็นว่า การที่ยุโรปแสดงเจตนาที่จะกลับสู่ความรุ่งโรจน์อีกครั้ง รวมทั้งต้องการเป็นพลังสำรองที่สำคัญในระดับโลกด้วย เป็นปรากฏการณ์ที่ประเทศไทยและคนไทยควรใช้เป็นเครื่องเตือนความทรงจำถึงการล่าวัตถุดิบและตลาดของนักล่าอาณานิคมในอดีต นอกจากนั้นประเทศไทยยังควรพัฒนาประเทศด้วยความรอบคอบและระมัดระวังในโลกที่ประเทศ “เกิดใหม่” อีกหลายประเทศ เช่น จีน บราซิล อินเดีย และอื่น ๆ ต่างกำลังต้องการทรัพยากรจำนวนมหาศาลและตลาดเพิ่มขึ้นด้วยกันทั้งสิ้น โลกกำลังมุ่งสู่ยุคที่ทรัพยากรหดหาย แต่มีการขยายตัวทางด้านประชากรและการบริโภคอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์

อ้างอิง

๑. น.ส.พ. ไทยโพสต์ ฉบับประจำวันที ๒๙ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๐

๒. T.R.Reid, “The United States of Europe : The New Superpower and the End of American Supremacy”, PenGuin Books, New York, ๒๐๐๕, ผู้เขียนรับผิดชอบการรายงานข่าวสภาองเกรสอเมริกัน ข่าวการเมืองระดับชาติและการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีให้หนังสือพิมพ์วอชิงตันโพสต์ เขาเคยเป็นหัวหน้าสำนักงานของหนังสือพิมพ์ดังกล่าวในโตเกียวและลอนดอน และในปัจจุบันเป็นหัวหน้าสำนักงานข่าวแห่งหนึ่งในสหรัฐฯ และยังร่วมรายการวิทยุของเนชั่นแนลพับลิกเรดิโอด้วย เขาเขียนหนังสือมาแล้ว ๘ เล่ม และเล่มนี้เป็นหนังสือยอดนิยมที่ได้รับการยกย่องจาก น.ส.พ. นิวยอร์กไทมส์

๓. ดร. พระวินัย บุญญาโน, “รู้เรื่องอเมริกา : พระพุทธศาสนาและพระธรรมทูตไทย”, โรงพิมพ์สหธรรมิก, พ.ศ. ๒๕๔๒, พระวินัย สอนพุทธศาสนาอยู่ในสหรัฐฯ และคานาดาหลายปีแล้ว

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

เลี้ยงชีพด้วยการให้ แบ่งปัน เสียสละ เป็นชีวิตที่มั่นคง มีคุณค่าและผาสุก ที่สุดในโลก

● **หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน**

น้ำมันกัวสุตรเย็น
สมุนไพรรุขยี่น น้ำมันพืช พิมเสน การบูร เมนทอล

ใช้เพื่ออะไร
- ตอนพิษร้อน
- ทาแก้ปากแห้ง ทาแผลสด แผลเรื้อรัง แผลอักเสบ(ปวดบวมแดงร้อน)
- แผลพุพอง มีันคัน พิมแดงคันคันคัน คันคันคันคัน
ปวดเมื่อยเนื้อตัวจากภาวะร้อน ทาถอนกัวชัว(ขูดระบวยพิษ)

จัดมาจาก ภูมิการใช้น้ำมันไพรรุขยี่นกับการดูแลสุขภาพ โดย หมอเขียว

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
สมุนไพรรุขยี่น ตะวันเดือน
61/31 ซอยนวมินทร์ 42 ถนนนวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240
โทร.081-777-2586,085-255-1828
e-mail: tawanduan9@gmail.com

● นายहनุนดี

คนที่มีอำนาจบริหารประเทศ
ทำให้ประเทศชาติเสียหาย
นับแสนล้านบาท
ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรหรือ?

ใครคือผู้รับผิดชอบ?

ได้ฟังการแถลงข่าวของนายรังสรรค์ ศรีวรศาสตร์ ปลัดกระทรวงการคลัง ที่แถลงว่า ๔ โครงการ ในรัฐบาลของนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรก ของประเทศไทยที่ชื่อ น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ทำให้ชาติต้องเสียหายจากการจำหน่ายข้าว ๔ โครงการเป็นเงิน ๕๑๘,๐๐๐ ล้านบาท

(จากข่าวผวก.ออนไลน์ เมื่อ พ.ศ.๑๓ พ.ย.๒๕๕๗ เวลา ๑๒.๕๑ น.) นี่ยังไม่นับโครงการอื่น ๆ อีก

วันต่อมา กรรมการ ปปช.คือ น.ส.สุภา ปิยะจิตติ ได้ออกมายืนยันอีกว่า โครงการจำหน่ายข้าว ยุค ‘รัฐบาลปู’ ขาดทุน ๕.๑๘ แสนล้านบาท

(จากข่าว ผวก.ออนไลน์เมื่อ ส.๑๕ พ.ย.๒๕๕๗ เวลา ๑๑.๕๓น.)

ทำให้เกิดความรู้สึกว่าคนที่มีอำนาจบริหาร ประเทศ แล้วทำให้ประเทศชาติเกิดความเสียหายนับแสนล้านบาทไม่ต้องรับผิดชอบอะไรหรือ?

โดยเฉพาะผู้บริหารที่กำลังทำเรื่องสุ่มเสี่ยงที่จะทำให้รัฐเสียหาย แล้วมีหลายผู้หลายคนที่มีความรู้ความสามารถเป็นที่ยอมรับนับถือ หรือแม้แต่หน่วยงานที่สำคัญอย่างสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) และ ปปช. ก็ออกมาเตือนทั้งทางวาจา ทั้งส่งหนังสือเตือนให้ระงับโครงการจำหน่ายข้าว แต่ฝ่ายนายกฯยิ่งลักษณ์ในขณะนั้นก็ยังยืนยันว่าโครงการเป็นประโยชน์แบบกระจายรายเดียว จนหลายคนก็นึกแปลกใจว่าทำไมจึง

ยืนยันเช่นนั้น ขนาดชวานาหลายคนต้องผูกคอตาย เพราะโครงการจำหน่ายข้าว รัฐบาลปูก็ยังยืนยันแบบกระจายรายเดียวเหมือนเดิม และยังโยนความผิดให้แก่ผู้ชุมนุมประท้วงรัฐบาล

มาถึงวันนี้หลายคนก็ถึงบางอ้อว่า ทำไมคุณปูจึงยืนยันแบบกระจายรายเดียว

อ้อ ก็เพราะกระจายมีขาเด็ยวนะซี เป็นกระจายพิการโง่ละ จะให้เหมือนกระจายปกติทั่วไปได้อย่างไรกัน

ไม่รู้ตกลงนี้จะขายออกหรือเปล่า?

แล้วผู้บริหารไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองหรือคนของรัฐ ที่ทำให้ประเทศชาติเกิดความเสียหายอย่างว่าแต่แสนล้านเลย ต่อให้เป็นเงิน ๑๐ บาท หรือ ๑๐๐ บาท ลงทุนไปแล้วไม่คุ้มค่า ก็ต้องออกมาแสดงความรับผิดชอบอย่างใดอย่างหนึ่ง

โดยเฉพาะทางด้านกฎหมาย ก็ต้องมีบทลงโทษเพื่อมิให้ผู้บริหารใช้อำนาจในทางมิชอบซึ่งทาง ปปช.ก็ได้ทำหน้าที่ของตนแล้ว แต่หน่วยงานอื่นที่มีส่วนรับผิดชอบต่อชาติบ้านเมืองด้วยละ เหตุใดจึงยังดูนิ่งเฉย หรือไม่รู้ไม่ชัดเจนถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นจากโครงการจำหน่ายข้าว?

หรือเป็นกระจายที่พิการเหมือนกัน แต่คงมิใช่กระจายรายเดียวหรอก น่าจะเป็นกระจายรายอดทั้ง ๒ ข้าง หรือทั้งรายอดและมีรายเดียวก็อาจเป็นไปได้

เวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ !! ❏

ทำงานหนัก-ยังถูกสื่อตำ
‘บิกตุ’รับไม่ได้
เมินเล็กกฏเหล็ก‘คสช.’

ไม่เล็ก‘คุณสื่อ-อัยการศึก’
‘บิกตุ’รับไม่ได้

ขึ้นเงินปรก...
บ้างขอให้ปรองดองด้วยการเว้นโทษ
บ้างยกเลิกกฎหมาย
เพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้ามา
บ้างให้ยกเลิก คสช. เศรษฐกิจจะได้ดี

หิวๆๆๆๆ
คุณเป็นนายกฯ
คุณจะทำอย่างไร?

เป็นนายกฯ สุดลำบากยากชิบเป๋ง!

...คำคืนฉันทินยืนอยู่เดียวตาย...เหลือยมองรอบ
กาย...

เพลงประจำตัวนายกฯ แต่ละยุค ย่อมเปลี่ยน
ไปตามวาระจิตของท่าน

วงการทฤษฎีต่างรู้ดีกันถ้วนทั่ว
แต่ก่อนนะ แม้จะมีการเลือกตั้ง แต่เพลง
เผด็จการกลับกระหึ่ม ครวญคราง แผลกแต่จริง!

**ยุค คสช. ท่านอาจจะหนาว แต่ประชาชน
เขาอบอุ่นมากกว่าแต่ก่อน นี่ก็เรื่องจริง!**

นายกฯ ยุค คสช. มีทั้งได้เปรียบและเสียเปรียบ
อย่างน้อยเราก็เห็นการบูรณาการของทุก
กระทรวงที่เดินหน้าไปทิศทางเดียวกัน

อย่างน้อยท่านก็ไม่ต้องประจบ ส.ส. ทั้งหลาย
ต้องคอยเอาอกเอาใจเพื่อรักษาฐานคะแนนเสียง
และอย่างน้อยก็ได้ประจักษ์แจ้งหลาย ๆ
โครงการที่เกิดขึ้นทันตาทันใจ ซึ่งหากปล่อยให้
นักการเมืองเขามาบริหารจัดการ ๑๐ ปี ๒๐ ปี
ก็ยังไม่เสร็จ

พูดให้ละเอียด ก็ต้องบอกชาตินี้�าจยังไม่เสร็จ!
ศักดิ์ศรีนักการเมืองกำลังด้อยค่าลดค่าลง
สนิมเหล็กย่อมฆ่าเนื้อเหล็ก ท่านทำร้ายตัวท่านเอง

**ชาติบ้านเมืองกำลังคิดค้นสร้างกลไก
ปฏิรูปสารพัดแต่หากไม่ “พัฒนาคน” ก็**

เหมือนเดินชนกำแพง

ไม่มีทางสำเร็จ ได้แต่ซื้อเวลา!

เหมือนระบบการศึกษา คิดกันจนหัวฟู แต่
ต้นน้ำยังได้บุคลากรที่ไม่เก่งกาจ

มอบายวิเศษก็รักษาไม่เป็นเพราะไม่เก่ง
คณะอื่น ๆ เขาไปกันโลด หมอ-วิศววะต้อง
ไอคิวสูงถึงมีสิทธิ์

แต่คุณครู ใครจะเป็นก็ได้ คิดแต่เพิ่มเงินเดือน
เหมือนแก้ปลายน้ำ

**หากไม่คัด “สมอง” แต่แรกเรียนก็คง
หมดหวัง ลินหวัง!**

บุคลากรการศึกษามีปัญหา แต่ “บุคลากรของ
ประเทศ” คือ คนไทยทั้งหลายทั้งมวลทั้งปวง
ทั้งผมมีปัญหามากกว่า

บ้างก็โง่

บ้างทั้งโง่ทั้งจน

บ้างก็โลภ

บ้างก็ทั้งโง่ทั้งโกง

บ้างก็ไม่ซื่อสัตย์

บ้างก็ไม่ซยัน-อดทน

บ้างก็ไม่มีเสียสละ

ปัญหาประเดประดัง ยุ่งเหยิงเป็นไส้เดือน
ล้านตัวเดินสวนกัน

แต่เราจะไม่เป็นลิงแก่แห่ วุ่นวายขาดสติ เรา
จะค่อย ๆ คลี่ ค่อย ๆ จับทีละจุด

ใช้สติลยบความยุ่งเหยิง

“ความโง่” ให้การศึกษาแก้ไข

“ความจน” ถ้าระยะยาว ให้การศึกษาเขาทำ
แต่ระยะสั้น ประชาชนยมน้ำจิ้มหรือประชาชนยม
กาละมัง ก็ว่ากันไป

เป็นรัฐบาล หน้าที่หลักต้องให้เขาอ้มปาก
อ้มทอง

ให้ประชาชนทุกฝ่ายทุกภาคมีกินมีใช้

หากรัฐบาลเป็นแม่ ประชาชนก็คือลูกตัวเล็ก
ยาวเป็นหางว่าว

แต่ละคน แต่ละตัว อ้าปากร้องหิวลูกเดียว
ก็ขูดนมจึงจะพอยัดแตก ! (แม่พูดอารมณ์เสีย
ด้วยเหตุลืมหิว)

หากรัฐบาลเป็นแม่ ประชาชนก็คือลูกมั่งกร
ไฟ ตัวไหนหิวก็ฟันไฟ เรียกนมจากแม่

ตัวแม่ก็ค่อย ๆ โหม้เกรียม!

หากรัฐบาลเป็นแม่ ประชาชนก็คือกาฝาก
ก็คือปาราลิตเกาะกินต้นแม่ กอบโกยหาประโยชน์
ใส่ตน

นี่คือเรื่องจริง แต่ต้องลอบอุปมาอุปไมยเรื่องนี้
ออกไปจากสารบบ เพราะจะทำให้แม่เกลียดลูก
หนักเข้าไปอีก พานกลับทิ้งลงท้องร้อง !

รัฐบาลที่เก่ง จะหาทางลดค่าใช้จ่ายของ
ประชาชน

ประสานกับเจ้าแก่ทั้งหลายอย่างมีสัมพันธ

สุดทำยเป็นเจ้าแก่ซะเองก็เงงไปอีกแบบ

ภาคอีสานปลูกยางพาราจนไล่ทันภาคใต้ ก็
สงสัยใครคิด และมีการเตรียมแก้ไขกรณี
ล้นตลาดบ้างหรือไม่

หรือสักแต่คิดงานในยุคสมัยตัวเอง ?

“เรื่องคุณธรรม” เป็นเรื่องจำเป็นที่จะทำให้
คุณภาพประชาชนสูงขึ้น

และเป็น**ต้นทุน**ที่จะแก้ปัญหาทุกเรื่องได้อย่าง
มหัศจรรย์

นิทานความซื่อสัตย์มีมากมาย เล่าให้ฟัง
ได้ในทันที

แต่นิทาน “ความไม่เห็นแก่ตัว - ความ
เสียสละ” กลับคิดไม่ค่อยออก

คงต้องให้แต่ละคนไปคิดแตงนิทานเพื่อ
เตรียมความพร้อมในอนาคต

“ไม้ขีดไฟ ไปเที่ยวประกาศการ แต่ขณะนั้น
เกิดพายุพอดิ คลื่นปั่นป่วน ไฟดับพริบ เรือในท้อง
ทะเลอาศัยแสงจากประกาศการเป็นเข็มทิศ

ทำยังงั๊งๆๆ?

ไม้ขีดไฟ อาสาจุดตัวเองแทนแสงประกาศการ

ไม้ขีดไฟ ลูกโซติช่วง เรือทั้งหลายเริ่มปลอดภัย

ไม้ขีดไฟ ยอมตายเพื่อส่วนรวม กราบคารวะ

ไม้ขีดไฟ !”

นายกฯ ประกาศซ้ำแล้วซ้ำอีก ขอทุกคน
เสียสละเพื่อส่วนรวม

แต่ภาคปฏิบัติ มีหน่วยงาน มีกลุ่มใดปฏิบัติ
ให้เห็น

ทุกฝ่ายต่างเรียกร้องดูจทารกหิวนมควาย

บ้างขอเสรีภาพสื่อ

บ้างขอให้ปรองดอง ด้วยการเว้นโทษ

บ้างยกเลิกกฎหมายเพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้ามา

บ้างให้ยกเลิก คสช. เศรษฐกิจจะได้ดี

หิวๆๆๆๆ

คุณเป็นนายกฯ คุณจะทำอย่างไร?

ทุกฝ่ายเสียสละสักกระยะได้ไหม?

อดทนอีกนิดได้ไหม?

เชื่อเถอะ พุดขอร้องยังไม่ทันจบ จะต้องมี
น้ำลายถ่มถุย

มีฝ่าเท้าเข้ามาดุดับ

เป็นละครตลกที่ฝ่ายหนึ่งเรียกร้องเสียสละ
แต่ไม่มี **พฤติกรรมตอบรับ!**

เราอาจจะต้องเริ่มต้นจากง่าย ๆ ด้วยการให้
ทุกคนแตงนิทานว่าด้วย “ความเสียสละ” มาคนละ
๑ เรื่อง

ส่วนขั้นต่อไปก็ยังคงคิดไม่ออก

แต่เชื่อเถอะ แรงใจแห่งการ “เอาจริง” จะ
ทำให้เราคิดแก้ไขเรื่องนี้ได้แน่ๆ !

พลังแห่งความเอาจริง คุณไม่เคยเห็น
หรือไง?

๒

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๙๒

ถูกรู้) เป็น“ร่าง”(สรีระ) เป็น“โฉม”(สรีระ) เป็น
“โครงร่าง”(สรีระ) เหมือนเห็นดิน-เห็นน้ำ เห็น

เรากำลังอธิบายถึง ความเป็น“ผี”
เป็น“เทวดา”กันให้“สัมมาทิฐิ”ตรงตามพุทธ
ศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ซึ่งหมายถึง
“วิญญูณ”แท้ๆที่เป็น“ปรมาตถธรรม”ชัดๆ

ชาวพุทธไทยทุกวันนี้ได้พากันเข้าใจ
ในเรื่อง“วิญญูณ”ไปเห็นเหมือน“เทวนิยม”
เห็นผิดเกือบหมดแล้ว กลายเป็นความรู้-
เป็นความเห็นเช่นเดียวกับชาว“เทวนิยม”ที่
เห็น“วิญญูณ”มีรูปร่าง(สรีระ) มีตัวตน(อัตตา)
ซึ่งผิดไปจากพระพุทธเจ้าทรงสอนเสียแล้ว

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “มโน”นั้น
“อสรีระ”(ไม่มี“รูปร่าง”) เช่น ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓ ก็มียืนยันอยู่ให้ศึกษา

“วิญญูณ”นั้น“อนิทัสสนัง(เห็นไม่ได้)-
อนันตัง(ไม่มีกรอบขอบเขตจึงไม่มีรูปร่างให้เห็น)-
สัพพโตปภัง”(กระจายอยู่ทั่วไปเหมือนแสงสว่าง)
ก็ตรัสไว้มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๐

แม้พระพุทธเจ้าจะตรัสว่า มโนนั้น
“อสรีรัง” แต่ก็ยังมีจกาทิฐิกันว่า วิญญูณ
ผี-วิญญูณเทวดามี“รูปร่าง”ที่เห็นได้ เห็น
รูปร่าง เห็นโฉม แบบตาเนื้อเห็น บางคนเห็น
ในภวังค์ มีภาพในใจ บางคนนั้นเห็นผีเห็น
วิญญูณถึงขั้นปรากฏอยู่ภายนอก โดยเห็น
“จิตวิญญูณ”มีรูป มีร่าง มีโฉม มีโครงร่าง
ที่สัมผัสด้วยธาตุรู้ก็จะปรากฏเป็น“รูป”(สิ่งที่

ก้อน-เห็นแท่ง เห็นแสง-เห็นสี เห็นรัศมี
มีเสียงเหมือนหูได้ยิน มีกลิ่นเหมือนจมูก
ได้กลิ่น มีรสเหมือนลิ้นได้สัมผัส มีเย็น
ร้อนอ่อนแข็งสัมผัสเหมือนได้การกระทบ
กับสิ่งภายนอกอยู่ที่เดียว

ซึ่งเป็นเนื้อ เป็นตัว เป็นรูป เป็นร่าง
เป็นสิ่งเป็นอัน ที่เหมือนสัมผัสทางตาหูจมูก
ลิ้นหรือสัมผัสทุกสิ่งอย่างภายนอกกันเลย

ไม่ว่าจะหลับตาเข้าไปในภวังค์ก็ปรากฏ
ภาพมีรูปที่มีแท่ง มีก้อน มีเส้น มีแสง มีสี
มีร่าง มีโฉมของผี-ของเทวดากันจริงๆจังๆ
มีรูปโฉมโฉมพรรณเป็นตัวเป็นตน ไม่ว่าจะ
ลืมตาเห็นปรากฏกันอยู่ภายนอก

เช่น เห็นเปรตมีร่างตัวสูงใหญ่ พุงโต
ปากเล็กจู้ แขนยาว คว่าเอานั้นเอานี้สารพัด
หรือเห็นเทวดา ทรงเครื่องแต่งกาย มี
สังวาลเพชรวูบวาบเต็มตัว เหาะได้ลอยได้
จะไปไหนๆได้ตามใจนึก คิดอยากได้อะไร
อยากกินอะไรก็ผุดเกิดขึ้นมาให้กินให้ได้
ตามต้องการทุกอย่าง เป็นต้น

เห็นเป็นภาพเปรต-ภาพเทวดาในจิตที่
อยู่ในภวังค์ภายในใจปรากฏมีสีมีเส้นมีแสง
เป็นรูปเป็นร่างบ้าง มีเสียงร้องโหยหวนบ้าง
หัวเราะรื่นเริงบ้าง มีขอบมีเขตเป็นโฉม
เป็นทรงบ้าง มีกลิ่นเหม็นบ้างหอมบ้าง ให้
ผู้มีตาทิพย์เห็นเปรต-เห็นเทวดานั้นจริงๆ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ซึ่งเรียกกันว่าเป็น“รูปทิพย์”หรือเป็น “กายทิพย์” แล้วนับถือผู้มีความสามารถมีความเก่งเห็น“รูปทิพย์-กายทิพย์”นั้นว่า เป็นผู้มีฤทธิ์เดชทางสมาธิขั้นมี“ตาทิพย์”จึงเป็นผู้เห็น“รูปร่างทิพย์-กายทิพย์”นี้ได้ โดยจะเห็นกันในตอนจิตมีสมาธิ หรือยิ่งหลงกันว่าเป็นผู้เก่งมาก ถ้าเห็นได้เสมอ เมื่อใดก็ได้

ตอนหลับตาเป็นฌานก็เห็นได้ ลืมตาก็เห็นได้ เกิดการเห็นปรากฏขึ้นใน“ตาทิพย์”นั้น เชื่อกันอย่างนี้ คนมี“ตาทิพย์”จะเห็น“รูปร่าง” หรือ“สรีระ”ของวิญญูณผี-วิญญูณเทวดา กันอย่างนี้จริงๆ เห็นจริงๆ

โดยการเห็นการสัมผัสนั้น มีแต่เพียงภาวะ“ร่าง”ที่เป็นส่วนของ“รูปธรรม”แค่นั้น เพราะความรู้ผู้ที่มีว่า ความเป็น“กาย”ก็แค่“รูปธรรม”เท่านั้น ไม่มีส่วนของ“นามธรรม”

“เทวนิยม”เห็นผี-เห็นเทวดากันอย่างนี้ พระพุทธเจ้าตรัสเรียกคนที่ได้ภาวะเช่นนี้ว่า“มโนมยอัตตา”(มโนมยอัตตปฏิโลโก = ตัวตนที่สำเร็จด้วยใจ : พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒)

การเห็นแค่เพียงรูปร่างโครงร่างเท่านั้น ก็เท่ากับผู้นี้เห็น“กายสังขาร”ได้เท่านี้

ดังนั้น “การเรียนรู้จากการเห็น”ของผู้นี้ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”ของ“กาย”ได้แค่เรื่องของวัตถุธาตุหรือ“รูปธาตุ”เท่านั้น

ซึ่งเป็นความรู้ผิดไปคนละทิศ หันไปคนละทางในความหมายของคำว่า“กาย”เลย

ฉะนั้นแลคือ ผู้ยัง“อวิชชา”(มีความไม่รู้)ใน

ความเป็น“สังขาร” เพราะรู้และเชื่อแค่ว่า ภายนอกเท่านั้น เป็น“กาย” ไม่เกี่ยวกับ“ใจ”

นั่นคือ ความรู้ของตนจำกัดความเป็น“กาย”เสียแล้ว ว่ามีแค่“รูปธาตุ-รูปธรรม”เท่านั้น ไม่เอาหรือไม่รู้ว่“กาย”นั้นเกี่ยวกับ“นามธรรม”ด้วย ซึ่งเกี่ยวกับ“นามธรรม”อย่างยิ่งสำคัญกว่า“รูปธรรม”ยิ่ง เพราะ“มโนหรือนามธรรม”เป็น“ประธาน”ของสิ่งทั้งปวง

จึงขาด“นามธรรม”ไม่ได้เด็ดขาดในการศึกษาพุทธธรรม เพราะ“สมุทัยอริยสัจ”ที่คนควรรู้อย่างยิ่ง เพื่อศึกษาพัฒนาชีวิต โดยเฉพาะขั้น“โลกุตระ”ที่จะมีผลนิพพาน

ผู้ใดกำหนดรู้“กาย” เรียนรู้“กาย”แค่“รูปธรรม”เท่านี้ ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแค่“รูปธรรม” จึงยังไม่สามารถมี“วิชชา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายสังขาร”มากกว่านี้ ก็ได้แค่นี้

ตามหลักปฏิจจสมุปบาทนั้น “เพราะอวิชชาเป็นปัจจัย จึงมีสังขาร เพราะสังขารเป็นปัจจัย จึงมีวิญญูณ...” ต่อๆไปจนครบ

เพราะ“ความไม่รู้”(อวิชชา)เป็นปัจจัย จึงมี“การปรุงแต่งกันอยู่”(สังขาร)แค่ที่ตนยึดมั่น

เพราะ“การปรุงแต่งกันอยู่”(สังขาร)เป็นปัจจัย จึงมี“ธาตุรู้”(วิญญูณ)รู้ได้เพียงเท่านั้น

ซึ่งก็เนื่องมาจากยังไม่ได้เรียนรู้“กาย”หรือ“องค์ประกอบ”ที่เป็น“นามธรรม” ตาม

ที่มี“องค์ประกอบ”(กาย)อยู่ด้วย แต่ตนเองมีความรู้ผิด(มิจฉาทิฐิ) ก็เลยเรียนรู้กันไป

แบบผิดๆ ปฏิบัติผิดๆอยู่แค่นั้นกัน

เมื่อยัง“มิจฉาทิฏฐิ” ก็“อวิชชา”อยู่

“อวิชชา”(ความไม่รู้)อันเป็น“ปัจจัย”ของ “สังขาร” จึงยัง“ไม่รู้จักไม่รู้แจ้งไม่รู้จริง”กายสังขาร” เพราะสำคัญผิดความเป็น“กาย”ว่าเป็นแค่“รูป” ก็มีความรู้ตามที่ตนเองยึดถืออยู่นั้นเท่าที่ตนเองยึด ตนเองก็กำหนดรู้ “กาย”แค่“รูป”เท่านั้น ก็ยอมได้“รู้”(วิชชา)แค่นั้น และยอม“ไม่รู้”(อวิชชา)ยิ่งกว่านั้น ..นี่ก็จริงแท้

ผู้ที่ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบถ้วนในความเป็น“กายสังขาร”ที่เป็น“องค์รวมของนามและรูป” เมื่อยึดเอาแค่“รูป” ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายสังขาร”ได้แค่“รูปธรรม”

เพราะยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ในความเป็น “กาย”ว่า หมายถึงเพียงแค่“รูปธาตุ”เท่านั้น ไม่มี“นามธาตุ”รวม จึงรู้ได้แค่ตามที่ตนยึดนี้แหละไปตลอดกาล ก็“อวิชชา”ตลอดอีกนาน

“กายสังขาร”จึงได้แต่เห็น“รูป”เท่านั้น

ความรู้เรื่อง“สังขาร”ก็มี“วิชชา”เท่านี้ คนผู้นี้ยังไม่ได้เรียนลึกซึ่งยังรู้เข้าไปถึง “กายสังขาร”ที่เป็น“ส่วนของจิตวิญญาณ จึงคง“อวิชชา”ใน“สังขาร”ส่วนที่เป็น“นาม”

นี่คือผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ที่เริ่มต้นแม้แต่ใน คำว่า“กาย” จึงเป็นผู้ไม่พ้น“อวิชชา”ตั้งแต่ ความเป็น“สังขาร”ซึ่งเป็นปัจจัยของ“อวิชชา” ก็ชื่อว่า“ผู้อวิชชา”อยู่แท้ เป็น“ผู้ไม่รู้”ไปแต่ ต้นของ“ปฏิจจสมุปบาท”กันเลยทีเดียว

ผู้ปฏิบัติธรรมก็เป็นอันไม่รู้จักไม่รู้แจ้งไม่รู้จริงความเป็น“ปฏิจจสมุปบาท”ต่อ

จาก“สังขาร”ไปอีกทั้งสาย ที่เป็น“อิทัปปัจจยตา” คือเป็นธรรมที่จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ปัจจยาการ”ของภาวะแห่งธรรมต่างๆไป เป็นลำดับๆต่อเนื่องกัน เป็นเหตุเป็นปัจจัย กันและกันตลอดสาย

เมื่อผู้ใด“มิจฉาทิฏฐิ”แล้วเช่นนี้ ผู้นั้น ก็ผิดไปแต่ต้น แม้จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งครัด อุตสาหะยิ่งยวดปานใดก็ตาม หากมีทิฏฐิแค่คำว่า“กาย”ก็มิจฉาทิฏฐิเสียแล้ว การปฏิบัติต่อความเป็น“สังขาร”ก็ต้อง“อวิชชา”อยู่ตลอด แล้วจะบรรลุผลธรรมเป็น“พุทธ สัจจะ”ได้อย่างไร แม้จะหนักว่าตนบรรลุมรรค บรรลุผลก็เป็นมิจฉาทั้งมรรคทั้งผลแน่นอน

เพราะผู้นี้เข้าใจคำว่า“กาย”นั้นมันเพียง แค่“รูปธาตุ-รูปธรรม” ไม่เข้าใจหรือไม่รู้ว่า “กาย”นั้นคือ“องค์ประชุม”ของทั้ง“รูป”และ ทั้ง“นาม”ด้วย ไม่ใช่มีแต่แค่“รูป”เท่านั้น

ใน“อานาปานสติสูตร”นั้น อ่านให้ดี ถัด พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๕ พระพุทธเจ้าทรงชี้แจงเริ่มตั้งแต่ว่า หมุ่มสงฆ์ ทั้งหลายของพระองค์นั้น มีตั้งแต่

- (๑) ผู้เป็นพระอรหันตชิวินาสพ อยู่ จบพรหมจรรย์แล้ว สิ้นสังญ์ญะแล้ว
- (๒) ผู้เป็นอุปปาติกะ(พระอนาคามี) เพราะ สิ้นสังญ์ญะส่วนเบื้องต้นทั้ง ๕ (สักกายทิฏฐิ- วิจิกิจฉา-สีลัพพตปรามาส-กามราคะ-ภริษะ) จะได้ ปรินิพพานในโลกนั้นๆ
- (๓) ผู้เป็นพระสกิทาคามี เพราะสิ้น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สัจญ์ญาณ ๓ อย่าง (สัkkายทักขณฺฐิ-วิจิกจจา-สีลัปปต
ปรามาส) และเพราะทำราคะ โทสะ โมหะให้
เบาบาง มายังโลกนี้อีกครั้งเดียวเท่านั้น ก็
จะทำที่สุดแห่งทุกข์ได้

(๔) ผู้เป็นพระโสดาบัน เพราะสิ้น
สัจญ์ญาณ ๓ อย่าง (สัkkายทักขณฺฐิ-วิจิกจจา-สีลัปปต
ปรามาส) มีอันไม่ตกอบายเป็นธรรมดา
แน่นอนที่จะได้ตรัสรู้ในเบื้องหน้า

[นั่นคือ บุคคล ๔ ที่มีมรรคผลเป็นโลกุตระ]

(๕) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญ
สติปัฏฐาน ๔ อยู่(เริ่มโพธิปักขิยธรรม = โลกุตระ)

(๖) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญ
สัมมัปปธาน ๔ อยู่(คือโลกุตระในโพธิปักขิยธรรม)

(๗) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญ
อิทธิบาท ๔ อยู่(คือโลกุตระในโพธิปักขิยธรรม)

(๘) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญ
อินทรีย์ ๕ อยู่(คือโลกุตระในโพธิปักขิยธรรม)

(๙) ผู้ประกอบความเพียรในอัน
เจริญพละ ๕ อยู่(คือโลกุตระในโพธิปักขิยธรรม)

(๑๐) ผู้ประกอบความเพียรในอัน
เจริญโพชฌงค์ ๗ อยู่(หลักโลกุตระอันเอก)

(๑๑) ผู้ประกอบความเพียรในอัน
เจริญมรรคมีองค์ ๘ อยู่(หลักโลกุตระอันเอก)

[นั่นก็คือ ผู้ที่ปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ อย่าง
สัมมาทิฏฐิขึ้นไปเป็นลำดับๆ]

(๑๒) ผู้ประกอบความเพียรในอัน
เจริญเมตตาอยู่(เริ่มพรหมวิหาร = มีใจเห็นแก่ผู้อื่น)

(๑๓) ผู้ประกอบความเพียรในอันเจริญ

กรุณาอยู่(ลงมือช่วยผู้อื่นที่มีทุกข์ให้พ้นทุกข์)

(๑๔) ผู้ประกอบความเพียรในอัน
เจริญมูทิตาอยู่(ยินดีด้วยกับผู้พ้นทุกข์แล้ว)

(๑๕) ผู้ประกอบความเพียรในอัน
เจริญอุเบกขาอยู่(วางใจเฉยกับการทำดีแล้วนั้น จบ)

[ถ้าผู้ปฏิบัติยังไม่สัมมาทิฏฐิ ปฏิบัติพรหมวิหารนี้
ก็จะได้“พรหมวิหาร ๔”เป็นแค่บัญญัติ แต่หากผู้ปฏิบัติ
สัมมาทิฏฐิจะเกิดอัมมัญญา ๔ นี้ไปด้วยจนสัมบูรณ์
นั่นคือ มีปัญญารู้แจ้งสาระแห่งภาวะของเมตตา-ของ
กรุณา-ของมูทิตา-ของอุเบกขา ที่เป็นปรমัตถธรรมแท้]

(๑๖) ผู้ประกอบความเพียรในอัน
เจริญสุกาสัญญาอยู่(ให้เห็นแจ้งความไม่น่าชื่นชม)

(๑๗) ผู้ประกอบความเพียรในอัน
เจริญอนิจจสัญญาอยู่(ให้เห็นแจ้งความไม่เที่ยง)

[ผู้ไม่สัมมาทิฏฐิ เช่น เข้าใจความเป็น“กาย”แต่
ว่าหมายถึงมหาภูตรูปภายนอกเท่านั้น ปฏิบัติ“สัญญา ๒”
นี้นานหรือมากปานใด ก็จะได้แค่ตรรกะ ได้แค่สมถะ
ไปตลอด ไม่บรรลุมรรคผล แต่หากผู้ใดสัมมาทิฏฐิ
ก็จะได้อธิปัญญา ได้วิปัสสนา-วิชา ได้บรรลุมรรคผล]

(๑๘) ผู้ประกอบความเพียรในอัน
เจริญอานาปานสติอยู่(ให้เห็นแจ้งโลกุตระ)

[ตั้งใจพิจารณาทำความเข้าใจไปกับคำตรัสให้ดีๆ]

ต่อจากนั้นพระพุทธเจ้าก็ตรัสต่อว่า

*ดูกรภิกษุทั้งหลาย อานาปานสติ อัน
ภิกษุเจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมมีผลมาก
มีอานิสงส์มาก ภิกษุที่เจริญอานาปานสติ
แล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมบำเพ็ญสติ
ปัฏฐาน ๔ ให้บริบูรณ์ได้*

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ภิกษุที่เจริญสติปัญญา ๔ แล้ว ทำให้
ให้มากแล้ว ย่อมบำเพ็ญโพชฌงค์ ๗ ให้
บริบูรณ์ได้

ภิกษุที่เจริญโพชฌงค์ ๗ แล้ว ทำให้
มากแล้ว ย่อมบำเพ็ญวิชาและวิมุติ ให้
บริบูรณ์ได้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็อานาปานสติ
อันภิกษุเจริญแล้วอย่างไร จึงมีผลมาก มี
อานิสงส์มาก

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัย
นี้ อยู่ในป่าก็ดี อยู่ที่โคนไม้ก็ดี อยู่ในเรือน
ว่างก็ดี นั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ดำรงสติ
มั่นเฉพาะหน้า เอย่อมมีสติหายใจออก มี
สติหายใจเข้า... ฯลฯ

อาตมาขอพักคำตรัสของพระพุทธเจ้าไว้
แค่นี้ก่อน ขอแวะอธิบายแทรกตรงนี้แหละ ที่
จะทำให้เข้าใจใจสำคัญได้ชัดเจน

คำว่า “ก็ดี” ที่ต่อท้ายคำว่า อยู่ในป่า
อยู่ที่โคนไม้ อยู่ในเรือนว่าง นี้แหละที่เป็น
ตัวไขว้ว่า พระพุทธเจ้าทรงมีนัยสำคัญที่ต้อง
พูดกับผู้ปฏิบัติขณะนั้น ซึ่งอยู่ในป่ากันทั้งนั้น
เพราะยุคนั้นหลงยึดถือปฏิบัติกันอย่างนั้น

จึงต้องตั้งใจทำความเข้าใจกันดีๆ

คำว่า ก็ดี นี้ ท่านแปลมาจากบาลีคือคำ
ว่า “วา” อันหมายถึง “หรือ” ก็ได้ หมายถึงว่า
“อย่างนี้ อย่างนั้น” ก็ได้ “เป็นเช่นนี้หรือไม่เช่น
นี้” ก็ได้ ในที่นี้ก็คือ อยู่ในป่าก็ดี หรืออยู่กรุง
ก็ดี นั่นเอง ได้ทั้งนั้น ก็ปฏิบัติให้เข้าไปสู่

“ปรมาตถธรรม” ให้ได้เช่นเดียวกันทั้งนั้น

เพราะขณะที่พระพุทธเจ้าตรัสความนี้
มันเป็นขณะที่พากันหลงออกไปอยู่ป่ากันแล้ว

เหมือนชาวพุทธปัจจุบันนี้นั้นแหละ ที่
หลงผิดว่า ปฏิบัติธรรมชนิดเอาจริง เพื่อ
บรรลุนิพพานนั้นต้องหนีออกไปอยู่ป่า ต้อง
ปลีกอยู่แต่ผู้เดียว ต้องหนีออกจากหมู่

ซึ่งขัดแย้งกับพระพุทธเจ้าที่ตรัสว่า
ป่าและราวป่าอันสงัดอยู่ลำบาก ทำความวิเวก
ได้ยาก ยากที่จะอภิมรณ ในการอยู่ผู้เดียว
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๓๙ อุกาสิสูตร) และหรือ
แย้งกับพระอนุสาสนีที่ว่า การมีมิตรดี-สหาย
ดี-สังคมาสังแวดล้อมดีนั้น เป็นทั้งหมดทั้งสิ้น
ของพรหมจรรย์ อันเป็นทั้ง “นิพพาน” ด้วยนะ

ผู้ต้องการรู้เรื่องว่า พุทธไม่ใช่ศาสนาที่
ปฏิบัติหนีออกไปอยู่ป่า ก็หาหนังสือ “ป่ากับ
ศาสนาพุทธ” อ่านดูเถิด จะรู้ละเอียดกว่านี้

ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าเท่านั้น
ไม่ต้องออกไปอยู่ในป่า-อยู่โคนไม้-อยู่เรือน
ว่าง หลับตาปฏิบัติเข้าไปอยู่แต่ในภาวังค์อย่าง
นั้นเลย ปฏิบัติได้ทุกขณะ ทุกสถานที่ ทุก
กรรมกิริยาที่เป็นอยู่ในชีวิตสามัญปฏิบัติ
ได้สัมบูรณ์ที่สุด อยู่กับหมู่ เรียนปริยัติ
และปฏิบัติ มีการขัดเกลากันและกัน นั่นคือ
อยู่กับหมู่^{นี้}แหละจึงจะมี “สัลเลชธรรม”

ที่พระพุทธเจ้าตรัสโดยมีคำต่อท้ายว่า
“ก็ดี” อยู่ในป่า อยู่ที่โคนไม้ อยู่ในเรือนว่าง
ที่หลบเลี้ยงออกมาหาที่สงบปฏิบัติกันอย่างนี้

กัฏฐิ หรือจะอยู่ในสังคมาเมืองมีการสัมผัสสัมผัสพันธ์อยู่กับสังคมาปทิสามัญในชวิตกัฏฐิ ก็ต้องปฏิบัติให้ได้เข้าไปถึง“ปรหมัตถธรรม” คือถึงจิตอย่างสัมมาทัญญู จึงจะเป็น“การทำใจในใจ”(มนสิการ) สามารถพิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”มีมรรคมีผลกันแท้

ซึ่งในยุคที่พระพุทธเจ้ากำลังประกาศศาสนาของพระองค์อยู่นั้น คนยุคนั้นเขาเชื่อกันอย่างนั้น เชื่อว่าต้องออกไปปฏิบัติในป่า ในที่สงบสงัด หลบหนีหนีสังคมาแม่แต่พระพุทธเจ้าเองก็ยังไม่“ต้อง”หลงไปเป็น“สิงลมอมข้าวพอง”ตามยุคนั้นเขา คือหลงเชื่อว่าการปฏิบัติธรรมให้บรรลุนิพพานนั้นจะต้องหาสถานที่สงบสงัดในป่า ในเรือนว่าง เป็นต้น ต้องหลบหนีออกจากการสัมผัสสัมพันธ์กับสังคมา ไปปฏิบัติกันในที่เงียบที่สงัด

พระองค์จึงตรัสไปตามสภาพที่มันเป็นกันอยู่อย่างนั้น ตามยุคนั้นสมัยนั้นเป็นกัน ที่ต่างก็หลงยึดมั่นถือมั่นกันอยู่อย่างนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า อยู่ป่ากัฏฐิ อยู่โคนไม้กัฏฐิ อยู่เรือนว่างกัฏฐิ (ว) หรือ(ว)อยู่^๑ในหมู่คน นั่นคือ แม้จะปฏิบัติกันอยู่^๒ในป่า กัฏฐิ หรือไม่อยู่^๓ในป่า กัฏฐิ อยู่^๔โคนไม้กัฏฐิ หรือไม่อยู่^๕โคนไม้กัฏฐิ อยู่^๖ในเรือนว่างกัฏฐิ หรือไม่อยู่^๗ในเรือนว่างกัฏฐิ

ซึ่งเรื่องที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าพระองค์ดำเนินทางผิดไปปฏิบัติในป่านี้ มีตรัสไว้

ยืนยันในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ ตรวจสอบดูได้ ว่า พระองค์ต้องไปทนปฏิบัติผิดอยู่ถึง ๖ ปีในป่านั้น เป็น“วิบาก”ของพระองค์ต้องไปชดใช้หนี้วิบาก และท่านก็ตรัสกำชับไว้ชัดว่า ท่านไม่ได้บรรลุธรรมด้วยทางนี้ เพราะทางนี้เป็นทางผิด(กุ่มคค)

และแท้ๆแบบพระพุทธเจ้าตรัสรู้ของพระองค์นั้น ไม่ต้องอย่างนั้นเลย อาตมาก็ได้เอาสูตร เอาหลักฐานต่างๆมายืนยันแล้ว ปฏิบัติได้ทุกขณะ ทุกสถานที่ ทุกกรรม กิริยาที่เป็นอยู่ในชวิตสามัญ

กล่าวคือ ทุกขณะที่ชวิตยังมีลมหายใจเข้า(อานา)-ลมหายใจออก(อาปานะ)อยู่ตราบไคชวิตยังไม่ตาย นั้น ต้องมี“สติ”เป็นสำคัญ ในการปฏิบัติธรรมทั้งหลาย

เช่น ต้องมี“สติ”ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔” และต้องปฏิบัติ“สัมมัปปธาน ๔” ปฏิบัติด้วย“อิทธิบาท ๔”อยู่ตลอด ปฏิบัติ“กายคตาส”ก็ต้องมี“สติ” ปฏิบัติ“อานาปานะ”ก็ต้องมี“สติ”

ซึ่งมีทั้งการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”อันเป็นภายใน ได้แก่ พิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”อยู่ตลอดที่มีชวิตปกติ ด้วย“โพชฌงค์ ๓” คือ “สติ-ธรรมวิจย-วิริยะ” ผลที่ได้ก็จะเกิด “สัมโพชฌงค์ ๗”ไปตามลำดับครบ“ปิติสัมโพชฌงค์-ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์-สมาธิสัมโพชฌงค์”และที่สุด“อุเบกขาสัมโพชฌงค์”

และมีทั้งปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”ไปกับ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

การปฏิบัติภายนอก คือ ตลอดเวลากับขณะที่ต้องมี“สัมมปธาน๔”ได้แก่ ต้องพากเพียรใน“การสำรวมอินทรีย์ ๖ (สังวรปธาน)-ต้องพากเพียรใน“การประหารกิเลสให้ได้เสมอ”(ปธานปธาน)-ต้องพากเพียรใน“การปฏิบัติจนเกิดผลธรรมให้ได้เสมอ”(ภาวนापธาน)-ต้องพากเพียรใน“การรักษาผลธรรมที่ได้นั้นให้มันคงยั่งยืน”(อนุรักษนปธาน)จนเด็ดขาดสัมบูรณ์

โดยมี“อิทธิบาท ๔”เป็นพลังเป็นแรงกลขับเคลื่อนการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔ และ“สัมมปธาน ๔”นั้นให้เกิดผลธรรม เป็น“อินทรีย์ ๕”(ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา) ที่สุดก็จะบรรลุสูงถึงขั้นปลาย“พระ ๕”(ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา)

ทั้งหมดนั้นปฏิบัติอยู่บนหลัก“มรรคอันมีองค์ ๘” ซึ่งวิธีปฏิบัติคือ“มรรค ๗ องค์”(สัมมาทิฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ) แล้วจะเกิดผลเป็น“สัมมาสมาธิ”อันเป็นองค์ที่ ๘ ของมรรค

ก็ครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งเป็นโลกุตระธรรมตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

แต่นั้นแหละศาสนายืนยาวมานานถึงปัจจุบันนี้ ความเสื่อมของศาสนาจึงเกิดขึ้นดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงพยากรณ์ไว้ใน“อาถิสสูตร”(เรื่องตะโพก“อานกะ”เคยอ้างถึงมาแล้ว) มันก็“อนิจจัง”เป็นสามัญลักษณ์แท้จริง

จึงทำให้ชาวพุทธหลงผิดไปเชื่อเอียง

โต้งไปข้างว่าการปฏิบัติธรรมที่จะทำให้จิตเป็น“สมาธิ” เป็น“นิโรธ” หรือถึงนิพพานนั้นจะต้องเป็น“สมาธิ”ที่ต้องไปปฏิบัติอยู่ในป่า อยู่ในโคนไม้ อยู่ในเรือนว่าง โดยนั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่นเฉพาะหน้า เธอ ย่อมมีสติหายใจออก มีสติหายใจเข้า... ฯลฯ

แล้วมี“การทำใจในใจ”(มนสิการ)กันตอนเข้าไปอยู่ในภวังค์ นี่แหละที่หลงกันว่าเป็น“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้า

ซึ่งการเข้าใจอย่างนี้ อาตมาก็ต้องบอกด้วยใจจริง และขอยืนยันว่า ไม่ใช่

ไม่ใช่“สมาธิ”ที่ชื่อว่า“สัมมาสมาธิ” อันเป็นแบบฉบับเฉพาะของพระพุทธเจ้าในศาสนาพุทธเท่านั้น (ผู้สนใจดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ มหาจัตตารีสกสูตร)

แต่“สมาธิ”แบบนี้ ก็เป็นอุปการะมากถ้าเข้าใจดีแล้วปฏิบัติสมาธิแบบนี้ อย่างสัมมาทิฐิ ย่อมเป็นการเสริมช่วยอีกส่วนหนึ่ง

“สมาธิ”นั่งหลับตาเข้าไปทำใจในใจในภวังค์นี้ เป็นสมาธิทั่วไป เป็นสมาธิสามัญที่รู้กันอยู่ทั่ว ฝึกกัน ทำกันได้ตื่นตาสามัญไม่เห็นจะคัมภีรา(ลึกลับ)-ทฤษฏี(เห็นตามได้ยาก)-ทฤษฎี(รู้ตามได้ยาก)อะไรเลย

แต่“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้านั้นลึกลับ(คัมภีรา) เห็นตามได้ยาก(ทฤษฏี) รู้ตามได้ยาก(ทฤษฎี) ลึกลับ(สงบอย่างลึกลับพิเศษ) ปณีตา(สุขุม) อตักกาวจรา(รู้ด้วยตรรกะหรือการคาดคะเนไม่ได้) นิปุณา(ละเอียดขั้นนิพพาน) ปัณชิต

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เวทนียา(บัณฑิตจริงเท่านั้นจะรู้)

“สัมมาสมาธิ”จึงเป็นสมาธิพิเศษมีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น วิธีปฏิบัติ(มรรค)ก็ดี ผลที่ได้ก็ดี ของ“สัมมาสมาธิ”เป็นอย่างหนึ่ง แตกต่างจาก“สมาธิ”แบบทั่วไปสามัญซึ่งมีวิธีปฏิบัติ(มรรค)ก็ดี ผลที่ได้ก็ดี ของ“สมาธิ”ทั่วไปก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ซึ่ง“สมาธิ”ทั่วไป ก็นั่นแหละ ที่มีวิธีปฏิบัติอยู่ในป่าก็ดี อยู่ในโคนไม้ก็ดี อยู่ในเรือนว่างก็ดี นี่เองที่ทำให้คนผู้มีความเชื่อเอียงโต่งไปข้างว่า การปฏิบัติธรรมที่จะทำให้อจิตเป็น“สมาธิ” เป็น“นิโรธ” หรือถึงนิพพานนั้น จะต้องเป็น“สมาธิ”ที่ต้องไปปฏิบัติอยู่ในป่า อยู่ในโคนไม้ อยู่ในเรือนว่าง โดยนั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่นเฉพาะหน้า เธอย่อมมีสติหายใจออก มีสติหายใจเข้า.. ฯลฯ

และผู้ยังไม่สัมมาทิฐิใน“สัมมาสมาธิ”ที่ปฏิบัติ“สมาธิ”หลับตาเข้าไปในภวังค์นี้ จะไม่รู้จักรู้แจ้งความเป็น“กาย”อย่างถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์ จึงไม่สามารถจะสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”อย่างมีมรรคผลแน่

เพราะจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ที่เป็นเทวดา-มาร(ผี)-พรหม อย่างเป็น“ปรากฏการณ์”ที่สัมมาทิฐิได้จริงตรงตามคำสอนของพระบรมศาสดาของพุทธ

ซึ่งผู้สัมมาทิฐินั้นสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ที่เป็น

เทวดา-มาร(ผี)-พรหม อันมี“กาย”ของความเป็น“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”(สัตว์โอปปาติกะ)ให้ปฏิบัติจับมั่นคั่นตาย มี“ปรากฏการณ์”ความเป็น“กาย”สัตว์นั้นๆสัมผัสในขณะมี“วิญญาณฐิติ”(วิญญาณของสัตว์นั้นๆตั้งอยู่ในจิตขณะปฏิบัติให้ผู้ปฏิบัติสัมผัสกันจริงๆ) และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยปัญญาอันชอบยิ่ง(สัมมปัญญา)

เพราะเป็น“สมาธิ”แบบลืมนตา สมาธิที่ใช้วิธีปฏิบัติด้วย“มรรค ๗ องค์” ซึ่งปฏิบัติขณะมีการนึกคิดอยู่ในชีวิตปกติสามัญนี้แหละจึง“ทำสมาธิ”มีมรรคผล(สัมมาสังกัปปะ)

เพราะปฏิบัติในขณะมี“วิญญาณฐิติ” นั่นคือ ปฏิบัติขณะที่มี“ตาสัมผัสรูป”เกิด“จักขุวิญญาณ”(วิญญาณทางตา) “หูสัมผัสเสียง”เกิด“โสตวิญญาณ”(วิญญาณทางหู) “จมูกสัมผัสกลิ่น”เกิด“ฆานวิญญาณ”(วิญญาณทางจมูก) “ลิ้นสัมผัสรส”เกิด“ชีวหาวิญญาณ”(วิญญาณทางลิ้น) “กายสัมผัสสภาวะนอก”เกิด“กายวิญญาณ”(วิญญาณทางกาย)

“การเกิด”ของ“วิญญาณ”อย่างนี้เองที่เป็น“กาย”ของความเป็นสัตว์โอปปาติกะคือ วิญญาณสัตว์ทางจิตที่เกิดภาวะ“ของจริง”ปรากฏให้เห็นหลุดๆตั่งๆในขณะที่มี“สัมผัส ๓”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑) “วิญญาณฐิติ” อันจะได้เรียนรู้

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสัตว์ในจิตใจของเราที่เป็น“เทวดา-มาร(นรก)-พรหม”

ผู้สามารถ“รู้แจ้งเห็นจริง” จึงชื่อว่า“ตา

ทิพย์”แบบอนุสาสินีปาฏิหาริย์

ซึ่ง“เห็น”(บัสสติ)ด้วยความเป็น“อุปาทายรูป” คือ “รูป”ที่เป็น“สิ่งถูกรู้”ด้วย“นาม”(ธาตุรู้)ของเราเอง อันเกิดจาก“สัมผัส ๓”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงตรงพระอนุสาสินีถูกต้องแท้จริงตามที่พระองค์ทรงสอน

เรียกว่า“ภาวรูป” ซึ่งตาม“ปรมาตม์”ก็มี ๒ ลักษณะ(อิตถินทรีย์หรือปริสินทรีย์) ที่เป็น“ชีวิตรูป”ให้เรารู้ด้วย“วิญญาณฐิติ”คือ มี“วิญญาณ”เกิดอยู่หลังๆ“ตั้งอยู่”ในใจของเรา ณ บัดนี้ โต้แย้ง มี“ความเป็นอยู่-ความดำรงอยู่”(ฐิติ)ของสัตว์ทางจิต(โอปปาติกสัตว์) ที่มันเกิดขณะมีเหตุมีปัจจัย คือ มี“ตา”กระทบสัมผัสกับ“รูป” เป็นต้น จึงเกิด“วิญญาณ”ของความเป็นสัตว์ เพราะผู้นั้นยังมี“อวิชชา”ก็ยังไม่หมดสิ้นความเป็นสัตว์ในจิตใจของเรา

เราก็จะต้องปฏิบัติกำจัดความเป็นสัตว์ให้หมดไป ให้ตายไปจากจิตใจของเรา กระทั่ง“พันสังโยชน์”ไปตามลำดับ เป็นที่สุดให้ได้

ใจเราจึงจะ“พ้นวิญญาณของความเป็นสัตว์” คือ “พ้นสัตตาวาส ๙”เป็นมनुษย์จริงหรือเป็น“พรหม”แท้สัมบูรณ์ ตามความเป็นศาสนापุทธที่ถูกตรงพระธรรมคำสอน อันพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ

“สัตว์”อย่างนี้แล คือ สัตว์ที่เกิดแบบ“โอปปาติกโยนิ” อันเป็น“การเกิด”ของสัตว์แบบหนึ่ง การเกิดทางจิตใจตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ถึง“การเกิด ๔ แบบ” (อีก ๓ แบบนั้นก็คือ

ชลาพุชโยนิ-อณทชโยนิ-สังเสทชโยนิ)

อย่างนี้คือแบบที่เกิดทางจิตใจที่มีอยู่จริง ขณะที่“สัมผัส”ของตากับรูป หรือหูกับเสียงอยู่แต่ๆ เป็นต้น เกิด“วิญญาณ”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเป็น“ของจริง”ปรากฏด้วย“การเกิด”วิญญาณสัตว์(ชาติ)ในใจเรา ขณะสัมผัสอยู่นี้โทนโท ให้เราจัดการ“ทำใจในใจที่เป็นสัตว์”(มนสิการ)ให้หมด“ชีวิตินทรีย์”ให้ได้ ซึ่งมีแค่“อาการ”ให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ (อาการ, ลิงคะ, นิमित, -อุเทศ : พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

และ“รูป”ของความเป็นสัตว์ที่เรา“เห็น”(บัสสติ)อยู่หลังๆนั้นก็“รูป”ที่ไม่มี“ร่าง”(สรีระ) แต่เป็นภาวะที่“เห็น”ด้วย“อาการ”ที่เคลื่อนไหว(วิญญุต)อยู่ในใจของเราเป็น“ภาวรูป”ซึ่งมี ๒ ลักษณะ ใน“อุปาทายรูป ๒๔”

การปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ซึ่งในการปฏิบัติขณะมี“ความนึกคิด”คือ“สังกัปปะ”กระบวนการของจิตในขณะมันปรุงแต่งกันอยู่เป็น“ความนึกคิด”นั้น เราก็จะต้องเห็นจิตในจิตของเรา และสามารถแยกแยะวิจยวิจามันได้ ว่า มันปรุงแต่ง(สังขาร)กันเป็น“อารมณ์”ขึ้นมาเป็น“สุข”ก็ดี เป็น“ทุกข์”ก็ดี หรือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”ก็ดี มันมีอะไรบ้างเป็นเหตุเป็นปัจจัยกัน ต้องมีปัญญาอ่านรู้จริงๆ

ตั้งแต่เริ่ม“ความดำริ”คือ“ตักกะ”เกิดขึ้นในใจ เมื่อเราปฏิบัติสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตในจิต”ที่มันปรุงแต่งกันอยู่(สังขาร) เราก็ตรวจว่า ในจิตเราขณะนั้น เราจะฝึกใช้

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“สัญญา”กำหนดหมายรู้ใน“สังขาร”นั้น ว่า มีความเป็น“กาม”หรือ“พยาบาท”อันเป็น“มิจฉาสังกับปะ”ร่วมปรุงแต่งอยู่ในจิตขณะนั้นหรือไม่? อย่างไร? มิจฉาสังกับปะ มี ๓ คือ กาม-พยาบาท-วิหิงสา เราเริ่มเรียนรู้กิเลสหยาบก่อนคือ กามหรือพยาบาท แล้วจัดการกำจัดกิเลสเบื้องต้นนี้ให้ได้ไปตามลำดับ

เมื่อเราจับตัวตนของกิเลสได้ ก็นี้แหละคือ “สมุทัยอริยสัง” ก็เป็นอันเรารู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“อตตตา”(ตัวตนที่เรียกว่า“สักกาย”(ตัวตนของตน)ได้ ว่าเป็น“กาม”หรือ“พยาบาท”

ซึ่งพยายามจับให้ได้ไล่ให้ทันตั้งแต่มันเริ่ม“ดำริ”ในใจขึ้นมา เรียกว่า รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตักกะ” แล้วมีการจัดการปรับปรุงใจในใจของตน(มนสิการ) การทำใจในใจถึงขั้น“บุญ” ก็เป็นการทำใจในใจตนมีผล(อภิสังขาร) เรียกว่า *บุญญาภิสังขาร* หรือเรียกว่าการวิจยวิจยใจในใจของตนขั้นสามารถจัดการ“กามตักกะ”ให้“ใจที่มีกามปรุงอยู่ในใจดำรินั้น”ลดลงได้

ใจที่มี“กาม”นี้แลคือ“สัตว์”ที่ต้องกำจัดจากใจเรา “สัตว์ทางใจ”ที่ชื่อว่า“ผี”แท้ๆ

ซึ่งเราจะต้องจัดการให้หมดสนิทจากใจ จึงจะเป็น“การทำใจในใจ”ของเราสำเร็จ เมื่อ“วิตกวิจยวิจยใจในใจตน”มีผล ก็เรียกผลนี้ว่า “วิตักกะ” หรือภาษาที่เราคุ้นหูก็คือ“วิตก”นั่นเอง และอาการกิริยาของใจที่เรา รู้จักรู้แจ้งรู้จริงนั้นก็คือ “วิจยาร”

“วิจยาร”ที่ผู้รู้แปลกันว่า การสืบสวน,

การไตร่ตรอง, การตรวจสอบ, การพิจารณา, หมายถึง การวิจยวิจยเจตสิกที่ชื่อว่า ตักกะ อันอยู่ในองค์ธรรม ๗ ตัวของ“สังกับปะ ๗” และจัดการทำใจมี“ผล”จนสำเร็จเป็น“วิ”

จึงเกิดศัพท์ทางวิชาการว่า “วิตกวิจยาร” ชื่อว่าทำฌานเป็นผลขั้น“ฌาน๑” นั่นคือ การปฏิบัติของเราเจริญถึงขั้น“วิ”(วิเศษ, แจ่ม, ต่าง, ไม่มี) “วิ”ก็คือ“วิเศษ”ถึงขั้นกิเลส“ไม่มี”ในใจ

ดังนั้นคำว่า“วิตักกะ”หรือ“วิตก”ที่คุ้นหูซึ่งอยู่ในองค์ธรรม ๗ ของกระบวนการปฏิบัติ “การทำใจในใจ”(มนสิการ)ให้เกิดผล“สัมมาสังกับปะ” ได้แก่ “ตักกะ-วิตักกะ-สังกับปะ-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจิตสังขาร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓)นั้น

จึงหมายถึง จิตที่ได้ปฏิบัติการณ์เป็นผลลดละกิเลสหรือถึงขั้นดับกิเลสได้สำเร็จ ก็เรียกว่า “วิตักกะ” หรือเต็มๆ ก็คือ “วิตกวิจยาร” อันเป็นผลเข้าขั้น“ฌาน ๑” นั่นเอง

“วิตักกะ” อันเป็นคำสรุปสั้นๆไว้ในองค์ธรรม ๗ หรือเรียกใน“ฌาน ๑”ว่า“วิตกวิจยาร” ถ้าแปลกันอย่างถึงๆสภาวะจริงเลยก็คือ *พฤติกรรมของจิตที่ได้ผ่านการปฏิบัติอย่างมีผล“วิเศษ”ขั้น“ไม่มีกิเลส”ได้จริง*

ได้อธิบายการปฏิบัติกันมาถึงบรรทัดนี้ ผู้อ่านคงพอจะเข้าใจว่า เราปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าสัมมาทิฐิพอสมควรแล้ว คงจะพอได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา”หรือ“ผี”แท้ๆตาม“ปรมัตถ์”นั้น คือ อะไร? อย่างไร?

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ในทัศนะของต่างประเทศ

● ทศพนธ์ นรทัศน์ เรียบเรียง

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

เพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

บทนำ

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานไว้ นั้น นอกจากจะเป็นที่รับรู้และนำไปประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวางในประเทศไทยแล้ว ปรัชญาดังกล่าว ยังเป็นที่รับรู้และยอมรับของต่างประเทศด้วย ดังที่สถาบันไทยพัฒนา และสถาบันการจัดการเพื่อชนบทและสังคม มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ยังได้ดำเนินโครงการเศรษฐกิจพอเพียงในทัศนะโลก โดยได้นำทัศนะของเหล่าบรรดานักคิด นักวิชาการ และบุคคลที่มีชื่อเสียงชาวต่างประเทศ จำนวน ๑๓ ท่าน ในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงที่มีต่อการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยเทียบเคียงกับแนวคิดและมุมมองสากล มารวบรวมเป็นบทความชุด “เศรษฐกิจพอเพียงในทัศนะโลก” (Sufficiency Economy in Global View) จำนวน ๑๒ ตอน^๑ และได้มีการแถลงข่าวเปิดตัวบทสัมภาษณ์ “เศรษฐกิจพอเพียงในทัศนะโลก” เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ณ ศูนย์ประชุมบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์ ราชประสงค์ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยจัดทำแผนที่เดินทาง (Road Map) และการสร้างเครือข่ายเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างประเทศ โดยได้มีการนำบทสัมภาษณ์ดังกล่าวเผยแพร่แก่สาธารณชนและสื่อมวลชน เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจแก่สังคม

ผลจากการดำเนินโครงการวิจัยดังกล่าว ได้มีการพัฒนาต่อยอด โดยนอกจากการจัดทำเป็นบทความเผยแพร่แนวความคิดของนักวิชาการทั้ง ๑๓ ท่าน ซึ่งนำมาเรียบเรียงเป็นเนื้อหาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผ่านหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจและหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น จำนวนอย่างละ ๑๒ ตอน ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีการรวมเล่มเป็นหนังสือ “เศรษฐกิจพอเพียงในทัศนะโลก” ซึ่งจากบทสัมภาษณ์นักคิด นักวิชาการ และบุคคลที่มีชื่อเสียงชาวต่างประเทศดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงนั้น ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในเวทีโลก

^๑ สถาบันไทยพัฒนา, มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. (๒๕๕๖). โครงการเศรษฐกิจพอเพียงในทัศนะโลก. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://sufficiencyeconomy.blogspot.com/2009/02/blog-post.html/>. (วันที่ค้นข้อมูล: ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๖).

หนังสือ “เศรษฐกิจพอเพียงในทัศนะโลก (Sufficiency Economy in Global View)”

การสร้างเครือข่ายความเข้าใจเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างประเทศ^๒

การดำเนินนโยบายเศรษฐกิจพอเพียงของประเทศไทยนั้น อุปสรรคที่สำคัญอยู่ที่ความเป็นเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ (Economic Globalization) ซึ่งเศรษฐกิจระบบนี้เป็นระบบที่เอื้อประโยชน์ให้กลุ่มทุนขนาดใหญ่ทั่วโลก โดยที่เศรษฐกิจพอเพียงมีเป้าหมายที่จะมีการพัฒนาเป็นขั้นตอนและทำให้ผลประโยชน์ตกแก่คนส่วนใหญ่ของประเทศ ถึงแม้เศรษฐกิจพอเพียงจะไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะเผชิญหน้าโดยตรงกับเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ แต่ก็มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการสร้างภูมิคุ้มกันมิให้เศรษฐกิจโลกาภิวัตน์มาทำร้ายเศรษฐกิจฐานรากในประเทศ ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติที่จะเป็นการขัดผลประโยชน์ของเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ จำเป็นที่เศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ต้องมุ่งที่จะบิดเบือนและทำลายล้างแนวความคิดนี้

ดังนั้น **วิธีการที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยให้เป็นไปตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้การพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างมีขั้นตอน และเพื่อผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ของประเทศ เป็นหลักแก้ปัญหาช่องว่างทุกชนิด เป็นต้นว่าช่องว่างทางเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา การเมือง และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นปัญหาของประเทศในปัจจุบัน จำเป็นจะต้องมีการสร้างเครือข่ายและความเข้าใจระหว่างประเทศ พร้อมกับการมียุทธศาสตร์ที่ดีในการดำเนินงานด้วย**

^๒ พิพัฒน์ ยอดพฤติการณ์. (๒๕๕๕). งานวิจัยในชุดโครงการวิจัยเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง. อ้างถึงใน อภิขัย พันธเสน และคณะ. (๒๕๕๕). เหลียวหลังเพื่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงในทศวรรษหน้า (๒๕๕๖-๒๕๖๕). กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, หน้า ๑๓๗-๑๔๑.

สถาบันไทยพัฒน์จึงได้ดำเนินงาน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยจัดทำแผนที่เดินทาง (Road Map) และการสร้างเครือข่ายเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างประเทศ โดยสถาบันการจัดการเพื่อชนบทและสังคม และสถาบันไทยพัฒน์ มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ภายใต้การสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่ประเทศต่าง ๆ ผ่านทางการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐระดับประเทศ และเพื่อสร้างเครือข่ายความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่มีวิธีการแก้ปัญหาภายในประเทศในแนวทางเดียวกันกับเศรษฐกิจพอเพียง

การดำเนินงานใช้วิธีศึกษาและแลกเปลี่ยนแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงกับแนวคิดที่คล้ายกันในต่างประเทศ เช่น ธนาคารประชาชน (Grameen Bank) ของบังคลาเทศ ขบวนการสรรโวทัยของศรีลังกา ระบบเศรษฐกิจแบบคานธี (Gandhian Economics) เศรษฐกิจที่ว่าด้วยความสุข (Economics of Happiness) ของภูฏาน เศรษฐกิจอิสลาม (Islamic Economics) ของมาเลเซีย และ อินโดนีเซีย เศรษฐกิจสมานฉันท์ (Solidarity Economy) ของประเทศละตินอเมริกา และ เศรษฐศาสตร์สีเขียว (Green Economics) ในยุโรป และ เศรษฐศาสตร์มนุษยนิยม (Humanistic Economics) ตามแนวคิดของ Schumacher ที่มีพื้นฐานอยู่ที่ประเทศอังกฤษและมีเครือข่ายทั่วโลก เป็นต้น แล้วนำความคิดเหล่านั้นมาเปรียบเทียบกับเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันและดำเนินการในลักษณะที่เป็นเครือข่าย

ในงานวิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์นักคิด นักวิชาการและบุคคลที่มีชื่อเสียงชาวต่างประเทศจำนวน ๑๓ ท่าน ในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงที่มีต่อการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ที่เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เพื่อประมวลบทสัมภาษณ์ที่ได้จากการสนทนาแลกเปลี่ยนแนวคิดระหว่างเศรษฐกิจพอเพียงกับเศรษฐกิจทางเลือกต่าง ๆ ที่ได้ปรากฏอยู่ในหลายทวีปทั่วโลก ทั้งเรื่องของแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน เศรษฐกิจสมานฉันท์ เศรษฐกิจที่ว่าด้วยความสุข เศรษฐศาสตร์สีเขียว เศรษฐศาสตร์มนุษยนิยม หรือเศรษฐกิจแบบคานธี และการนำเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ในประเทศต่าง ๆ รวมถึงการค้นหาแนวทางความร่วมมือระหว่างกันในอนาคต กับนักคิด นักวิชาการทั้ง ๑๓ ท่าน ได้แก่

ศาสตราจารย์ ดร.วูล์ฟกัง ซัคส์ (Prof. Dr. Wolfgang Sachs) ผู้เชี่ยวชาญประจำสถาบันวูฟเฟิลทอล เพื่อสภาวะอากาศ สิ่งแวดล้อม และพลังงาน เยอรมนี ศาสตราจารย์ ดร.ฟรานซ์ธีโอ กอทวาลล์ (Prof. Dr. Franz-Theo Gottwald) ผู้อำนวยการมูลนิธิชไวเฟิร์ท เพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เยอรมนี ศาสตราจารย์ ดร.อมาตยา เซน (Prof. Dr. Amartya Sen) ศาสตราจารย์ชาวอินเดียผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาเศรษฐศาสตร์ ปี ค.ศ. ๑๙๙๘ ๗พณฯ จิกมี ทินเลย์ (Jigme Y. Thinley) นายกรัฐมนตรีแห่งประเทศภูฏาน (ในขณะนั้น) ศาสตราจารย์ ดร.ปีเตอร์ วอร์รี (Prof. Dr. Peter George Warr) ศาสตราจารย์เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติออสเตรเลีย ดร.คินเลย์ คินเลย์ (Dr. Kinley Dorjee) นักเศรษฐศาสตร์ชาวภูฏาน ประจำองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ดร.ทาริก บานูรี (Dr. Tariq Banuri) ผู้อำนวยการหลักสูตรความยั่งยืนแห่งอนาคต สถาบันสิ่งแวดล้อมสต็อคโฮล์ม สวีเดน คุนเฟอร์นันโด ไคลแมน (Fernando Kleiman) หัวหน้าสำนักงานเลขาธิการเศรษฐกิจสมานฉันท์แห่งชาติ กระทรวงแรงงานและการจัดหางาน ประเทศบราซิล ศาสตราจารย์ ปีเตอร์ บูทรอยด์ (Prof. Peter Boothroyd) ผู้อำนวยการศูนย์เพื่อการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งมหาวิทยาลัยบริติชโคลัมเบีย แคนาดา ดร.ฟาสตินโน คอร์ดอสโก (Dr. Faustino Cardoso Gomes) ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยแห่งชาติ มหาวิทยาลัยแห่งชาติติมอร์-เลสเต (ติมอร์ตะวันออก เดิม) อาจารย์โยฮันเนส อัลโบโก้ (Yohanes Usboko) อาจารย์

ประจำมหาวิทยาลัยแห่งชาติติมอร์-เลสเต ศาสตราจารย์ ปีเตอร์ คัลกิน (Prof. Peter H. Calkins) อาจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์เกษตรและวิทยาการผู้บริโภค มหาวิทยาลัยลาวาล แคนาดา ศาสตราจารย์ ดร.วิมาลา วีระรัควาน (Prof. Dr. Vimala Veeraraghavan) ผู้อำนวยการสถาบันอมิตีแห่งพฤติกรรมสุขภาพและศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง อินเดีย

โดยแนวคิดของนักวิชาการทั้ง ๑๓ ท่านสอดคล้องกับคุณลักษณะปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สามารถสรุปได้ดังนี้

ศาสตราจารย์ ดร.วูล์ฟกัง ชัคส์ ได้สะท้อนให้เห็นถึงแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่มุ่งเน้นการใช้ทรัพยากรให้น้อยลง การใช้สอยสิ่งต่าง ๆ อย่างคุ้มค่า ศาสตราจารย์ ดร.ฟรานซ์-อีโอ กอตวาลล์ ให้ทัศนะว่า แนวเศรษฐศาสตร์ทางเลือกสำหรับผู้คนต่างถิ่นต่างวัฒนธรรม ต้องมีรูปแบบและกรรมวิธีที่แตกต่างกัน และแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเหมาะสมที่สุดและเข้ากันได้ดีกับพันธภาพของความเป็นเมืองพุทธและการพัฒนาที่มีคุณภาพ ศาสตราจารย์ ดร.อมาตยา เช่น ได้ให้มุมมองว่าสาเหตุที่มีการพัฒนาทางเลือก แสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจในการพัฒนากระแสหลัก จึงมีการหาทางเลือก ซึ่งก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะนำเราสู่ความพอเพียงเท่านั้น แต่อาจนำเราไปสู่ทิศทางอื่น ๆ ได้ด้วย

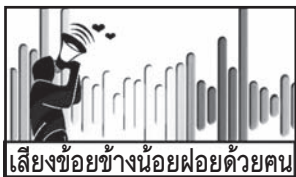
ฯพณฯ จิกมี ทินเลย์ กล่าวถึงเศรษฐกิจที่วัดด้วยความสุข (Economics of Happiness) ตามแนวคิดความสุขมวลรวมประชาชาติ (GNH) ของภูฏานและปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมีความคล้ายคลึงกันเพราะต้องการที่จะสนับสนุนให้เกิดความยั่งยืน ศาสตราจารย์ ดร.ปีเตอร์ วอร์รี่ ได้ให้ข้อมูลว่าแม้รายได้จะเพิ่มขึ้นจนเกินพอที่จะสนองความจำเป็นขั้นพื้นฐาน ก็ไม่ได้ทำให้เรามีความสุขมากขึ้นกว่าเดิมเท่าไร ดร.ดอจี คินเลย์ ได้ให้มุมมองต่อแนวคิดความสุขมวลรวมประชาชาติ (GNH) และเศรษฐกิจพอเพียงว่ามีความคล้ายคลึงกันในจุดที่เน้นเรื่องการให้ความเคารพต่อธรรมชาติและระบบนิเวศ และไม่ไกลเกินกว่าขีดความสามารถของทรัพยากรที่มี

ดร.ทาริก บานูรี มีการกล่าวอ้างถึงการพัฒนาอย่างยั่งยืน นำไปสู่การคำนึงถึงเรื่องสติปัญญา ความรอบคอบระมัดระวัง ความยุติธรรม และบทบาทของการมีส่วนร่วม แนวคิดในลักษณะนี้ เชื่อว่าปรากฏอยู่ในเศรษฐกิจพอเพียงเช่นกัน คุณเฟอร์นันโด โคลแมน ผู้ที่มีส่วนส่งเสริมระบบเศรษฐกิจสมานฉันท์ (Solidarity Economy) ในประเทศบราซิล เห็นว่าหลักการบริโภคอย่างพอประมาณ ในเศรษฐกิจพอเพียงเชื่อมโยงกับแนวทางของเศรษฐกิจสมานฉันท์ เพราะการขับเคลื่อนของทั้งสองแนวทางนี้ต่างก็มีเอกลักษณ์บางอย่างที่เป็นไปเพื่อการสร้างโลกใหม่ ศาสตราจารย์ ปีเตอร์ บูทรอยด์ ได้ชี้ให้เห็นว่าเศรษฐกิจพอเพียงในประเทศไทยกำลังเป็นตัวอย่างนำร่องของทางเลือกสำหรับการพัฒนา ถ้าหากคนไทยสามารถทำให้เป็นตัวอย่างที่ปรากฏได้จริง

นอกจากนี้ ดร.ฟาสติโน คอร์ดโโซ และอาจารย์โยฮันเนส อัลโบไก้ จากติมอร์-เลสเต ประเทศซึ่งได้นำเอาแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ และถือได้ว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง เนื่องจากชาวติมอร์-เลสเต ส่วนใหญ่ได้มีการดำเนินชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงอยู่แล้ว เช่น มีการรวมกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน กลุ่มออมทรัพย์ กลุ่มอาชีพ ศาสตราจารย์ ปีเตอร์ คัลกิน ชี้ให้เห็นว่าการที่จะนำแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงมาปรับเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ไม่ว่าจะอยู่ในภาคส่วนใดก็ตาม ต้องสร้างการมีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน ไม่ใช่แต่เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น การร่วมมือกันจะต้องก่อให้เกิดสิ่งที่ดีประโยชน์ระหว่างตนเองและส่วนรวม และ ศาสตราจารย์ ดร.วิมาลา วีระรัควาน คิดว่าเศรษฐกิจพอเพียงนั้น บอกว่า จงพอใจในสิ่งที่มี อย่าต้องการอะไรที่มากเกินไป ทำอะไรให้พอเหมาะพอประมาณ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

หลักเศรษฐกิจพอเพียง
เป็นที่รู้จักกว้างขวาง
ด้วยพระปรีชาญาณในหลวง
ทรงดำริชี้แนะ
มาตั้งแต่สี่สิบปีก่อน
พร้อมกับทรงนำพาปฏิบัติ
ในโครงการพระราชดำริ
กว่า ๔,๐๐๐ โครงการ

เสียงข้อเขียนน้อยฟุ้งด้วยคน

- ดังนั้น วิมุตตินิยม

ปาฏิหาริย์ตามรอยเท้าพ่อ

แผ่นดินพุทธสุดยอดธรรมราชา

เมืองไทยเรานี้ แสนดีวิเศษยิ่ง ตรงที่ถือพุทธ
เป็นหลักและมีในหลวงผู้ทรงธรรม เป็นศูนย์รวม
จิตวิญญาณชาวไทย

ด้วยบารมีสองสิ่งนี้ อยู่ในสายเลือดชีวิต
จิตใจคนไทย มาแต่ไหนแต่ไร คงจะนำพาประเทศ
เดินหน้าจำเริญขึ้นยั่งยืนได้สืบไป

เรานับถือเจ้าแผ่นดินเหมือนสมมติเทพ กับ
สมมติสงฆ์ เรายังกราบไหว้สุดเศียร เราจึงเคารพ
นับไหว้องค์ในหลวงไม่แพ้กันเลย

ผู้อยู่ในสมมติสามัญเหล่านั้น ในจิตวิญญาณ
ปรมาตม์ อาจทรงคุณวิเศษอาริยธรรมธรรมตาม
ฐานะบุคคล ควรบูชาขอบไหว้แน่แท้

เวลาฟังในหลวงตรัสถลอง ๕ ธันวาคม เหมือน

ฟังพระเทศน์ดี ๆ นี้เอง พลกนิกรน่าจะฟังบ่อยๆ
เสียดายพระองค์ทรงชราภาพมากแล้ว

แต่ก่อน ๆ เมื่อนึกถึงพระเจ้าอยู่หัว ก็รู้สึกว่ามี
บุญหนักศักดิ์ใหญ่สุดยอดเหลือเกิน พอโตขึ้น
ค่อยรู้ความจริงว่า พระองค์ทรงงานแบกภาระ
ของแผ่นดินแสนยากลำบากขนาดไหน ไซ้ของ
สนุกสบายชะเมื่อไหร่

ยิ่งรู้สึกโดยคะเนประมาณ พระองค์มีอำนาจ
จำกัดเหลือเกิน ยิ่งที่ผ่าน ๆ มา ต้องทรงรับผิดชอบ
บ้านเมือง ซึ่งอยู่ในกำมือพลพรรคหลากหลาย
ดูไม่เบื่อ เพราะเบื่อไม่ได้เด็ดขาด

เชื่อว่าเราท่านยังอดรันทนไม่ค่อยไหวเลย
แล้วพระองค์ท่านจะทรงหนักพระทัย จำใจฝืน
ยอมอนุโลมปฏิโลม ด้วยพระปัญญาเมตตา

อุตสาหกรรมชนิดเดียวใด มีทราบได้

ดังที่พระองค์ทรงให้หลัก ไม่มีใครทำทุกคนให้เป็นคนดีหมดได้ จึงจำเป็นต้องควบคุมคนไม่ดีอย่าให้ระรานสังคม พร้อมกับส่งเสริมให้คนดีขึ้นไปมีอำนาจบำบัดทุกข์ บำรุงสุขทั่วถึง

อนึ่งลำพังแค่พ่อแม่อุบลูกในบ้านไม่กี่คนยังทุกข์สาหัสขนาด ยิ่งเป็นในหลวงคอยห่วงคนทั้งแผ่นดิน ไม่ธรรมดาแน่นอน

โดยเฉพาะ การบำเพ็ญขันติวิริยะบารมี เยี่ยงพระมหากษัตริย์หน้าแหวกว่ายกลางทะเล แม้ไม่เห็นฝั่ง เป็นอุทาหรณ์สอนเราท่านให้มีกำลังใจตามอย่างบ้าง

ดังนั้น ภารกิจองค์ประมุขแห่งแผ่นดิน สมญาพระนาม “ภูมิพล” อันหมายถึงพลังแผ่นดิน ย่อมเป็นงานหนักใหญ่หลวง ผู้สามารถแบกรับต้องนับว่าเสียสละยิ่งใหญ่ในน้ำพักน้ำแรงด้วยน้ำใจ

สมควรยิ่งแล้ว สำหรับชาวไทยต่างเทิดทูนองค์ประมุขดุจดวงเดือนดินควรบูชาสุดเศียรเกล้า

ยิ่งพ่อครู สมณะโพธิรักษ์ ให้การรับรองเติมๆ ในหลวงท่านทรงเป็นพระโพธิสัตว์องค์หนึ่งด้วยนัยะลึกซึ้งประการใด ควรแก่การเรียนรู้ บูชาพ่อแห่งแผ่นดินยิ่ง ๆ

แรกฝันเป็นจริงตามพ่อสอน

เราจักรองแผ่นดินโดยธรรมเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม พระปฐมบรมราชโองการ คราวขึ้นครองราชย์ ประกาศตั้งว่านี้นับเป็น ประธานเจตนารมณ์พระราชาไชยาโย ประเดิมสำคัญยิ่งใหญ่ อันควรยึดมั่นถือปฏิบัติกันให้เป็นจริงทุกหน้าที่ฐานะ

นี่คือหลักธรรมมาภิบาล และสัญญาประชาคมจากองค์พระประมุขด้วยพระปรีชาญาณในขณะที่นำหน้าฝรั่ง ๕๐ ปี

เทียบเคียงกับครั้งอรหันตสาวกหกลีบรูป ออกจารึกประกาศศาสนาก็มีจุดมุ่งหมายเพื่อบังเกิดประโยชน์ผาสุกแก่มหาชน เป็นที่ตั้ง

นโยบายงานการเมืองบริหารแผ่นดิน ดังในหลวงทรงประกาศ ไม่ขาดธรรมะของศาสนาต่างเข้าเป้าเดียวกันคือ ประโยชน์สุขมหาชนทั้งแผ่นดิน

การกีดกันศาสนา ให้ออกห่าง ห้ามเกี่ยวข้องการเมืองใดๆ หมด ถือเป็นความเขลาพาลล้มเหลวตั้งเป็นมาแล้ว

ทั้งศาสนา และการเมือง ต่างเป็นเรื่องงานสร้างสรรค์ผู้คนให้ปฏิบัติตน บำเพ็ญประโยชน์สุขผู้อื่น ไปด้วยกันมาด้วยกัน

โดยเฉพาะการเมือง ต้องช่วยกันทำนุยามใหม่ให้ข้ามพ้นการขัดแย้ง ผลประโยชน์ด้วยอำนาจพาดพิงลัญชาตญาณสัตว์เสวตี

เช่นที่ คลช. โดดเข้ามา ทำการเมืองใหม่ จำต้องใช้อำนาจรัฐชาติปัตย์ของแผ่นดินเพื่อเผด็จศึก กู้วิกฤติบ้านเมือง พ้นจากเงื้อมมือ เผด็จการรัฐสภาประชาธิปไตยลวงโลก

ตั้งแต่ ๒๒ พฤษภาคม กว่าหกเดือนแล้ว คลช. ได้พิสูจน์ทหารของชาติใช้อำนาจเผด็จการแผ่นดินเพื่อประโยชน์สุขประชาชน สถานการณ์เดือดร้อนชีวิตทรัพย์สิน ยุติทันที อะไรๆ ค่อยดีขึ้นตามลำดับ นับตั้งแต่ปัญหาทุจริตคดโกง อย่างน้อยหัวหน้าคลช. เป็นตัวอย่างโปร่งใส มุ่งมั่นหาญกล้าเอาจริง ชื่นให้จับได้ไล่ทันเสร็จแน่

ล่าสุด กรณี พล.ต.ท. พงศ์พัฒน์ ฉายาพันธุ์ อดีต ผบช. ดำรวจสอบสวนกลางและ พล.ต.ต.โกวิทย์ วงศ์รุ่งโรจน์ อดีตรอง ผบช.ก. พร้อมพวก ๘ ราย ต้องคดีหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ม. ๑๑๒ คดีเรียกผลประโยชน์ ม. ๑๔๘ และทุจริต ม. ๑๕๙

นี่เป็นนิมิตปรากฏการณ์ที่ดี ยากที่จะเกิดในยุคก่อนหน้า คลช.

ผลพวงการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชาชาชาติด้วยความกล้าหาญเช่นคลช. งานคืนความสุขแก่ประชาชน คงชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ดีกว่าครั้งแรก ๆ เทียวจัดมหรหรรรมดนตรีฉาบฉวย

การแก้ทุกข์ถึงต้นตอจนลดน้อยถอยลง สังคมย่อมอยู่เป็นสุขแทนที่เอง

สามัคคี ต้องมีขัดแย้งพอเหมาะ

ประเด็นวิกฤติร้ายแรงของประกาศ รู้กันดีว่า เพราะการเมืองแตกแยก ขัดแย้งกระทั่งขัดแยก พาแตกทำลายล้างเช่นฆ่าฝ่ายตรงข้ามรัฐบาลปู

ปมปัญหา จึงอยู่ที่ฝ่ายครองอำนาจรัฐโดย กลุ่มหนุนพลังใช้กำลังอาวุธทำร้ายฝ่ายต่อต้าน รัฐบาลผู้ต่อสู้โดยสันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ

แม้ว่าในระยะแรก คสช.จะแก้ปัญหาโดย แยกคู่ต่อสู้ ให้เกิดความสงบสุขเบื้องต้น

ครั้นตั้งหลักได้อยู่ คสช.ย่อมรู้อยู่เต็มอก ไผเป็นไผใครเป็นตัวป่วนควรจัดการให้ถูกฝาถูกตัว อย่างปลัดไสมิตรกระเด็นไกล เหมือนศัตรู

ดังพระราชดำรัสให้จำกัดคนไม่ดีเท่านั้น สำหรับคนดีแท้ ๆ แน่นนอน ต้องส่งเสริมเอามา ใช้งานได้เต็มที่ถึงจะเข้าท่า มิฉะนั้น เสียตายนัก

คนดีไซ้จะมีมากล้นถึงไหน ขึ้นไปจำกัดตีกรอบ ครอบให้เท่าพวกสารเลว มันจะเสียของเปล่า ๆ

ในขณะที่ คสช. จำต้องให้สังคมเกิดปรองดอง กันขึ้นมาโดยเร็ว ปัญหาต้นตอแตกแยก อยู่ที่ ความจริงคนละชุด คนละจุดต่างยึดถือ

เมื่อ คสช. ไม่ตัดสินข้างไหนผิดถูก ไว้ให้ กระบวนยุติธรรมตัดสินซึ่งกินเวลาบ้าง ก็ ปลอดภัยดีต่อ คสช. ความปรองดองจำเป็นต้อง ร้องเพลงรอยใจเย็น ๆ บ้าง

ทำนองเดียวกัน ความแตกแยก ต้นเหตุ ก็ ต้องรอความจริงให้ปรากฏเห็นประจักษ์ใครผิด ถูกแคไหน

เป็นอันว่า คสช. ไม่น่าจะรวบรัดตัดไฟต้นลม ปมประเด็นแตกแยกได้ทันที ขอเพียงคุมเกมอย่า ให้แตกหักฆ่าฟันเช่นก่อนหน้าปฏิวัติก็ดีแล้วก่อนอื่น เราคงต้องขมหมูทหาร คสช. ว่า สามัคคีกันดี เหลือเกิน ถึงทำการใหญ่โค่นรัฐบาลซีโกงสำเร็จ ลัดนิ้วมือเดียว แทบไม่น่าเชื่อ ไยช่างง่ายตาย อะไรปานนั้น!

สำหรับ ประชาชนทั่วไป ไม่ถูกจัดแถวอยู่ใน ระเบียบแบบทหาร ย่อมแตกต่างหลากหลาย

นานาสารพัดตามจริง

ความสามัคคี ของประชาชน จึงมีเชิงชั้น ผิดแยกจาก สังคมทหารสามัคคี อยู่มากโข

ดังพระราชดำรัส:-

ความสามัคคีนั้น อาจหมายถึงเห็นชอบเห็น พ้องกันโดยไม่แย้งกัน ความจริงงานทุกอย่าง หรือการอยู่เป็นสังคม ต้องมีความขัดแย้งกัน ความ คิดต่างกันยังไม่เสียหาย แต่อยู่ที่จิตใจของเรา

ถ้าเราใช้หลักวิชาและความปรองดองด้วยการ ใช้ปัญญาการแย้งต่าง ๆ ย่อมเป็นประโยชน์ ถ้ามี รากฐานของความคิดอย่างเดียวกัน รากฐานของ ความคิดนั้น คือ แต่ละคนจะทำให้บ้านเมืองมี ความสุขมีความเป็นปึกแผ่น (๒๗ ต.ค. ๑๓)

ฉะนั้น เมื่อมีจุดยืนเพื่อทำบ้านเมืองเป็น สุขสงบมั่นคง จุดขัดแย้งย่อมสังเคราะห์จนลงตัว ได้ ดังเช่นเผด็จการทหาร นำความสุขสงบกลับ คืนมา สิไหน ๆ ก็ยอมรับดี ป่วยการที่จะมาทะเลาะ ประชาธิปไตยหรือเผด็จการดี ต่างมีโอกาสใช้งาน แก้ปัญหาทั้งนั้น หากทำเพื่อประโยชน์สุขมหาชน เป็นสำคัญ!

ด้วยเหตุนี้ เลยไม่อยากเห็น คสช. พายเรือ ในอ่างความขัดแย้งไม่จบสิ้นสักที คำหนึ่งก็ ขัดแย้ง สองคำก็แตกแยก น่าจะต้องลงลึก ขัดแย้ง เช่น เพียงแตกต่างไม่ถึงแตกแยกแตกหัก พังทำลายฆ่าแกงอะไรถึงไหนมันธรรมดาระดมชาติ

พ่อครูสอนพวกเราอย่างสำคัญเขียว สามัคคี ต้องมีความขัดแย้งพอเหมาะ

ฟังตน กล่าวจนกล้าให้ ฟังพาได้ดีมีปาฏิหาริย์

เศรษฐกิจพอเพียง แบบในหลวงพาทำมานาน ปี มีคนขานรับชื่นชมเพียงลมปากเสียส่วนมาก ยิ่งนักเศรษฐศาสตร์ ตัวคิดกระตุ้นเศรษฐกิจทุก ลมหายใจมันหนีไม่พ้นคือเหยื่อลัทธิบริโภคนิยม

เมื่อเศรษฐกิจ ชบเซาชะงักงัน เขาคิดตื่น ๆ ยุ คนจับจ่ายกินใช้ลงทุนหวานเม็ดเงิน เกิดกระแส หมุนเวียน ชื้อง่ายขายคล่องขึ้นมาได้ ฟังดูดี

ที่แท้ มันเกิดผลข้างเคียงบานเบียง จากตัว
ซีโลภหวังกอบโกยฉวยโอกาสดูตก่าไร คนจนบ้า
เอาอย่างคนมี ตะกละกินใช้ฟุ่มเฟือย ดันข้าวของ
แพงขึ้นอีก คนจนยิ่งตายซีแตกไปกันใหญ่

พวกลองมองมูกกลับ ตลาดชบเซาบ้างนะดิ
ชะอีก แม้จะขายไม่ออกก่อน ปัจจัยการผลิต ทุน
แรงงาน ที่ดิน จะได้ไหลเทไปสู่การผลิตปัจจัยสี่ใน
หมู่บ้านมากขึ้น ข้าวของจำเป็นกินใช้ ทำให้มาก
ล้นยิ่งดี ยิ่งทำให้ถูกลงได้เท่าไร ยิ่งดีต่อทุกคน

ออกน่ำสังเวช เศรษฐกิจทุนนิยมมักมองข้าม
หลักประหยัด ชอบแต่ประหยัดต้นทุนตัวเอง กลัว
ผู้ซื้อประหยัดใช้สอย ช่างฉลาดน้อยจนหลงทาง

**การใช้จ่ายโดยประหยัดนั้นจะเป็นหลักประกัน
ความสมบูรณ์พูนสุขของผู้ประหยัดเอง และ
ครอบครัว ช่วยป้องกันความขาดแคลนในวัน
ข้างหน้า**

**การประหยัดดังกล่าวนี้ จะมีผลดี ไม่เฉพาะ
แก่ผู้ประหยัดเท่านั้นยังเป็นประโยชน์แก่
ประเทศชาติด้วย (พระราชดำรัส)**

หลักสำคัญยิ่งยวดของลัทธิพอเพียงอีกอย่าง
คือ พึ่งพาตัวเองให้ได้ก่อน เพราะตนเป็นที่พึ่ง
แห่งตน ใครอื่นจะให้พึ่งได้ถึงไหนักหนา (อรรถาธิ
อรรถโน นาโถ โภทินาโถ ปโรลिया)

นอกจากนี้ ความพอเพียง นอกจาก ไม่โลภ
มาก คือต้องมกน้อยในการเอาเข้าตัวเอง ส่วน
การผลิตการให้ มันต้องทำเต็มทีเต็มกำลัง เหลือ
กินใช้ จะได้แบ่งปันเพื่อแผ้วน้ำใจ

รู้จักสามัคคี น้ำใจดีบุญนิยม

หลักเศรษฐกิจพอเพียง เป็นที่รู้จักกันกว้างขวาง
ด้วยพระปรีชาญาณในหลวงทรงดำริชี้แนะ มา
ตั้งแต่สี่สิบปีก่อน พร้อมกับทรงนำพาปฏิบัติใน
โครงการพระราชดำริกว่า ๔,๐๐๐ โครงการ

เสียดายที่รัฐบาลทุกยุคสมัย ไม่สู้สนใจจริงจัง
กลับทำตามกระแสทุนนิยมฝรั่งมากกว่ามาก เคย
อยากแข่งเป็นเสือตัวที่ห้า ถึงวันนี้ ล้มเหลว

ไม่เป็นท่ามาตลอด

ในช่วงไล่เลี่ยกัน ขบวนการกลุ่มชาวอโศกก็เริ่ม
ต้นก่อตั้งชุมชนสาธาณโภคีด้วยเศรษฐกิจพอเพียง
เช่นกัน นำพาคนเจริญก้าวหน้าได้ในแบบคนจน
ซึ่งมีกินใช้อุดมพอสมควร กระทั่งพอเพียงแบ่งปัน
สังคมได้ชื่นใจบ้าง

หลักสันโดษ ใจพอ อันเคยต้องห้าม หาวา
ขัดขวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจตั้งแต่ต้น ชาวบุญนิยม
กลับสามารถพิสูจน์ใช้ความพอเพียง เป็นบุญ
ชำระกิเลส ซีโลภ

ขณะเดียวกันก็ขยันขันแข็งสร้างสรรค์ ถึง
เหลือกินกินใช้ เมื่อส่วนตัวกินพอเพียงก็เลี้ยง
ชุมชนไปจนถึงสังคม เลยก่อกายสันโดษพอเพียง
ในส่วนตัวบริโภค แต่ไม่พอเพียงในงานขยันผล
ผลิตเอื้ออาทร เพราะไม่สันโดษในกุศล เพื่อยังกุศล
ให้ถึงพร้อม (กุศลัสสูปลัมปทา)

ชาวบุญนิยมต่างศรัทธาสาธาณโภคีของชุมชน
ทั้งเชื่อมั่นเศรษฐกิจพอเพียง ทั้งกล้าจนกล้าให้
ถือขาดทุนคือกำไรดังในหลวงพาทามาตลอด

บุญนิยมและเศรษฐกิจพอเพียงเหมือนสอง
สายธรรมธาราต่างต้นน้ำ ต่างไหลมาบรรจบโดย
ธรรมะจัดสรร

ชาวบุญนิยมต่างภาคภูมิปฏิบัติยังล้นพ้นใน
พระบารมีพระเจ้าแผ่นดินไทย อันเอื้อให้เกิด
หมู่มวลมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี คือ
ทั้งหมดทั้งสิ้นของศาสนาวชิทธิพุทธ

กระทั้งสามารถเป็นที่ประจักษ์แจ้งปรากฏการณ์
ชุมชนบุญนิยมแก่สังคมไทยได้สมจริง ดัง
พระราชดำรัสครั้ง ๓๔ ปีล่วงแล้ว

**“คนเราอยู่คนเดียวไม่ได้ จะต้องอยู่เป็น
หมู่คณะ และได้หมู่คณะนั้นมีความสามัคคี คือ
เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือในทุกเมื่อ
ช่วยกันคิดหาสิ่งใดสมควร สิ่งใดไม่สมควร**

**สิ่งใดที่จะทำให้นำมาสู่ความเจริญ ความ
มั่นคง ความสุขก็ทำ สิ่งใดที่นำมาซึ่งหายนะ
หรือเสียหายก็เว้น และช่วยกันปฏิบัติหน้าที่
ทางกายทั้งหน้าที่ทางใจ” ๒**

- กล้าจน จึงกล้า สละจริง
- กล้าจริง จึงกล้า สละให้
- กล้าให้ จึงกล้า ทนอด
- กล้าอด จึงกล้า ดีจริง

กล้าจนถึงกล้าสละจริง

(วิสัยหชาติก)

อนาถบิณฑิก เป็นมหาเศรษฐีผู้มั่งคั่ง ร่ำรวยในกรุงสาวัตถีของแคว้นโกศล เป็นอุบาสก (ชายที่ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง) ผู้มีศรัทธาแรงกล้าในพระพุทธศาสนา เขาได้ทำบุญบำรุงพระพุทธเจ้ากับหมู่สงฆ์เอาไว้มากมาย เช่น สร้างวัดพระเชตะวันถวาย เป็นต้น แล้วยังทำงานช่วยเหลือแก่คนยากไร้จำนวนมากทุกวัน

ก็เพราะความมีจิตยินดีในการทำบุญ (ชำระกิเลส) ทำทาน (เสียสละแบ่งปัน) อย่างมากมาย ทุกวันนี้เอง ทำให้ทรัพย์สมบัติมหาศาลของเศรษฐีต้องร่อยหรอแทบหมดสิ้นไป เศรษฐีถึงกับกลายเป็นคนจนตกยาก แต่แม้กระนั้นก็ตามอนาถบิณฑิกก็ยังมั่นคงในการทำบุญแก่ภิกษุสงฆ์สม่ำเสมอ เพียงแต่มิได้ถวายเป็นของอันประณีต

เหมือนเดิมเท่านั้น

ร้อนถึงเทวดา (ผู้มีจิตใจสูง) คนหนึ่งซึ่งสถิตที่เรือนนั้น ต้องมาห้ามการทำบุญทำทานของอนาถบิณฑิกไว้ แต่ก็ไม่อาจห้ามได้ เขายังคงมีใจหนักแน่นที่จะทำบุญทำทานอยู่อย่างเดิม ทั้งยังได้พาเทวดานั้นไปเข้าเฝ้าพระศาสดาอีกด้วย

เมื่อพระศาสดาทรงรับฟังเรื่องราวแล้ว ได้ตรัสว่า

“ดูก่อนอนาถบิณฑิกเศรษฐี แม่โบราณกาลก็มีบัณฑิตถูกท้าวสักกะจอมเทพ (หัวหน้าเทวดาผู้เป็นใหญ่) ห้ามว่าอย่าให้ทาน แต่บัณฑิตก็ยังคงให้ทานอยู่อย่างไม่เปลี่ยนแปลง”

อนาถบิณฑิกะได้เช่นนั้น จึงทูลอาราธนา (นิมนต์) พระศาสดาก็ทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่าให้ฟัง

.....

ใน อดีตกาล มีเศรษฐีคนหนึ่งในนครพาราณสีชื่อว่า **วิสัยหะ** เขามีทรัพย์สมบัติมากถึง ๘๐ โภฏี (๘๐๐ล้าน)

วิสัยหะเศรษฐีเป็นผู้มีนิสัยรักในศีล ๕ นิยมชื่นชอบในการทำบุญให้ทาน ยินดียิ่งนักในการเสียสละออกไป จึงได้สร้างโรงบุญไว้แจกทานถึง ๖ แห่ง คือที่ประตูเมืองทั้ง ๔ ด้าน ที่ตรงกลางพระนครอีกแห่ง และที่ประตูบ้านของตนเอง เขาบริจาคทรัพย์วันละหกแสนทุกๆ วันเพื่อใช้ในการแจกทานให้แก่ผู้คนทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็ลสิ่งของหรือเสื้อผ้า อาหารต่างๆ ก็ตามล้วนเป็นไปเช่นเดียวกับที่ตนใช้อยู่ทุกประการ ดังนั้นอาหารที่യാจกเข็ญใจได้เป็นทานไปนั้น ก็เหมือนกับอาหารที่วิสัยหะเศรษฐีกินอยู่นั่นเอง

ความกล้าเสียสละทำทานเช่นนี้ กระทบทำให้ชมพูทวีป(แดนของผู้เจริญในธรรม)สิ้นสะเทือนรำลือกันไปทั่ว แม้แต่ชาวไร่ชาวนาก็ไม่มีใครต้องอดอยากขาดแคลนเลย เพราะได้ทานจากวิสัยหะเศรษฐีหล่อเลี้ยงไว้

ด้วยเหตุแห่งทานอย่างนี้เอง ภาพของท้าวสักกะจอมเทพ ก็เกิดอาการกำปนาทหวั่นไหว

ด้วยอานุภาพของการให้ทานนั้น จึงทรงดำริว่า

“ใครหนอกำลังทำฤทธิ์เดช ลั่นคลอนฐานะความเป็นใหญ่แห่งจอมเทพของเรา”

แล้วจึงทรงสอดส่องด้วยตาทิพย์ (ตาพิเศษเห็นด้วยปัญญา) เห็นการทำทานของวิสัยหะเศรษฐีนั้นเข้า ก็พิจารณาใคร่ครวญว่า

“ชะรอยเศรษฐีนี้ทำบุญให้ทาน เพื่อให้เราตร่วงไปจากความเป็นจอมเทพ แล้วจะได้มาเป็นท้าวสักกะเสียเองด้วยบุญทานนั้น ฉะนั้นเห็นทีเราจะต้องทำทรัพย์สินทั้งหมดของเขา ให้พินาศสูญไปเสีย ให้เขากลายเป็นคนขัดสนยากจน ไม่มีอะไรจะให้ทานได้อีกเลย”

ทรงคิดเห็นอย่างนั้นแล้ว ก็ทรงใช้อำนาจบันดาลทรัพย์ทั้งปวงของวิสัยหะเศรษฐีให้หายไป แม้แต่ข้าวเปลือก น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย ก็อันตรธานไปสิ้น

ดังนั้นพวกคนจัดแจกทานต่างก็ตกใจ รีบมาบอกข่าวกับเศรษฐี

“ข้าแต่ นาย ข้าของใดๆ ในโรงทานหายไปหมดสิ้น พวกข้าพเจ้าไม่เห็นอะไรๆ ในที่ที่เก็บไว้เลย จะให้ทำอย่างไรดี”

วิสัยหะเศรษฐีอดแปลกใจมิได้ก็จริง แต่ยังคงกล่าวไปว่า

“พวกท่านจงนำทรัพย์จากที่นี่ไปจับจ่ายก่อนอย่าให้การทำบุญทำทานต้องเว้นขาดไป”

แล้วรีบเรียกหาภรรยาออกมาบอกกล่าว

“นางผู้เจริญ เธอจงช่วยให้การทานนั้นดำเนินต่อไปด้วยดีเถิด”

ภรรยาของเศรษฐีจึงไปค้นหาทรัพย์ทั่วเรือน แต่ก็ไม่พบเงินทองใดๆ บ้างเลยแม้สักนิด จึงกลับมาแจ้งว่า

“ดิฉันหาดูแล้ว ไม่เจอทรัพย์สินอะไรเลย จะมีอยู่ก็แต่ผ้าที่พวกเราหนุนห่มอยู่นี้เท่านั้น ภายในเรือนล้วนว่างเปล่าไปหมดสิ้น ห้องเก็บสมบัติก็ไม่เหลืออะไรเลย”

เศรษฐีสูงนงยิ่งนัก ว่านี่มันเรื่องอะไรกัน แต่ก็ยังคงกล่าวกับภรรยาอย่างมุ่งมั่นว่า

“เราไม่ควรให้การทำทานต้องขาดสิ้นไป เธอจงช่วยค้นหาดูรอบๆ เรือน แล้วพิจารณาดูว่าจะมีของสิ่งใด พอที่จะนำมาเป็นทรัพย์ได้บ้าง”

นางจึงลงจากเรือนตรวจดูไปรอบบ้าน ได้พบเห็นคานหามที่คนหาบหญาคนหนึ่งทิ้งไว้พร้อมกับเคียวและเส้นเชือกที่ริมประตูบ้าน จึงนำมาให้เศรษฐี แล้วกล่าวอย่างจนใจ

“นอกจากของสามสิ่งนี้แล้ว ดิฉันไม่เห็นมีสิ่งของใดอื่นอีกเลย”

เศรษฐีจึงมองหน้าภรรยาของตน พร้อมกับพูดอย่างจริงจัง

“นางผู้เจริญ ปกติแล้วเราสองคนไม่เคยเกี่ยวหญากันมาเลยในชีวิต แต่วันนี้แหละ เราจะต้องช่วยกันเกี่ยวหญา เพื่อนำไปขายให้ได้ทรัพย์มาทำทาน อย่าให้การทำทานต้องสูญหายไปเสีย”

ทั้งสองจึงถือเคียว คานและเชือกออกจากพระนครไปยังที่มีหญามาก เทียวเกี่ยวหญา แล้วมัดรวมกันเป็น ๒ ฟอนใหญ่คล้องที่คาน แยกเอาไปขายที่ประตูเมือง ด้วยความคิดว่า

“ถ้าขายได้แล้ว ราคาหญาฟอนหนึ่งจะเป็นของพวกเราไว้ใช้กิน ราคาหญาอีกฟอนหนึ่งจะให้เป็นทานไป”

เมื่อขายหญาได้เงินมาแล้ว ส่วนหนึ่งได้ทำทานให้แก่พวกยากจนเข็ญใจไป แต่พวกยากจนมีอยู่มากมาย ต่างก็ร้องขอกันใหญ่

“ให้ข้าพเจ้าบ้างเถิดนาย ให้ข้าพเจ้าบ้าง ข้าพเจ้าก็อดอยากเหลือเกินแล้ว”

ด้วยใจเมตตาอันยิ่งใหญ่ ใจที่เสียสละกล้าจน เศรษฐีจึงให้เงินส่วนที่เหลือไปอีก ในวันนั้นเอง... ทั้งสองคนจึงไม่มีอาหารที่จะกิน

แม้ในวันที่ ๒...๓...๔...๕...๖ เหตุการณ์ก็เป็นไปอยู่อย่างนี้ ทั้งคู่จึงไม่มีเงินไว้ซื้ออาหารกิน จนล่วงเข้าวันที่ ๗ แล้ว ร่างกายก็ผ่ายผอมลง ดวงตาก็พร่าพราย เรียวแรงก็อ่อนระโหยเพราะขาดอาหาร ทั้งยังเป็นลูกผู้ดีมีตระกูลสูง อยู่สุขสบายมาก่อน ดังนั้นเมื่ออดอาหารถึง ๗ วัน เศรษฐีจึงไม่อาจที่จะดำรงสติไว้ได้ ถึงกับเป็นลมล้มฟุบที่กอหญ้านั้น

ภรรยาจึงต้องช่วยแก้ไขให้มีสติขึ้นมา

ท้าวสักกะทรงเห็นเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น จึงเสด็จมาด้วยการปรากฏพระกายให้เห็น แล้วตรัสเตือนเศรษฐี

“ดูก่อนวิสัยหะ แต่ก่อนท่านได้ให้ทานมาก ก็เมื่อท่านให้อยู่อย่างนั้น ความเสื่อมได้มีแก่ท่านแล้ว ทรัพย์ก็หมดสิ้นไปแล้ว ฉะนั้นต่อแต่นี้ไป ถ้าท่านเลิกให้ทาน สมบัติทั้งหลายก็คงกลับมาอยู่ดังเดิมได้แน่”

ฟังดังนั้น เศรษฐีได้ถามกลับว่า

“ท่านเป็นใครกันเล่า”

“เราคือท้าวสักกะจอมเทพ”

“เอ๊ะ ! ก็ธรรมดาของท้าวสักกะผู้เป็นใหญ่นั้น พระองค์เองก็ต้องให้ทาน ถือศีลรักษาอุโบสถ (ศีล ๘) บำเพ็ญวัตรบพ ๗ ประการ (๑.เลี้ยงบิดามารดาตลอดชีวิต ๒. ประพฤติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูลตลอดชีวิต ๓. พุทสุภาพอ่อนหวานตลอดชีวิต ๔. ไม่พูดส่อเสียดตลอดชีวิต ๕. ใจไม่ตระหนี่ ยินดีเสียสละแจกจ่ายตลอดชีวิต ๖. พูดคำสัตย์ตลอดชีวิต ๗. ไม่โกรธตลอดชีวิต) จึงจะเป็นท้าวสักกะได้ ก็แล้วพระองค์จะทรงห้ามการให้ทาน อันเป็นเหตุแห่งการได้ความเป็นใหญ่ของพระองค์ หรือ จะไม่ทรงทำข้อปฏิบัติอันเป็นของอารยชนหรือ พระอริยเจ้าทั้งหลายกล่าวถึงบาปกรรมว่า แม้อารยชนจะเป็นคนยากจนเข็ญใจ ก็ไม่ควรทำบาปเลย

ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นจอมเทพ ข้าพระบาทจะพึงเลิกศรัทธาในการทำทาน เพราะเหตุแห่งการไร้ทรัพย์นั้น เป็นไม่มีเลย

รถคันหนึ่งแล่นไปทางใด รถคันอื่นก็แล่นไปทางนั้น ดังข้อปฏิบัติที่ข้าพระบาทบำเพ็ญมาแล้ว แต่ครั้งก่อนอย่างใด ก็ขอจงเป็นไปเหมือนอย่างนั้นเถิด

ตราบใดถ้ายังมีชีวิตอยู่ ยังมีทรัพย์อยู่ ตราบนั้นข้าพระบาทก็จะให้ทาน ต่อเมื่อไม่มีทรัพย์แล้วเท่านั้น จะให้ทานได้อย่างไร แต่แม้ถึงจะเป็นอย่างนี้แล้วก็ตาม ก็จะต้องให้ เพราะ

ข้าพระบาทจะลืมนการให้ทานไม่ได้เลย”

ท้าวสักกะจอมเทพเมื่อไม่อาจทรงห้ามการให้ทานของวิสัยหเศรษฐีได้ จึงตรัสว่า

“ท่านให้ทานไปเพื่ออะไร ประโยชน์อะไรกัน”

“ข้าพระบาทปรารถนา**พระสัพพัญญุตญาณ** (ความเป็นผู้รู้แจ้งสิ่งทั้งปวง) มิได้ปรารถนาความเป็นท้าวสักกะ หรือความเป็นพระพรหมเลย จึงได้ให้ทานอย่างนี้”

ทรงสดับอย่างนั้น ก็ทรงดีพระทัยนัก ทรงแสดงอานุภาพทำทรัพย์สมบัติทั้งปวงของเศรษฐีให้ปรากฏกลับคืนดังเดิม แล้วตรัสสนับสนุนการให้ทานว่า

“ท่านมหาเศรษฐี นับแต่นี้ไปท่านจงเสียสละทำทานด้วยทรัพย์วันละ ๑๒ แส่นเถิด”

ทรงประทานทรัพย์มากมาย เพิ่มให้ไว้ในเรือนของเศรษฐี แล้วจึงเสด็จกลับเทวสถานของพระองค์

.....

พระศาสดาเล่าชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“ภรรยาของเศรษฐีในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระนางพิมพาในบัดนี้ ส่วนวิสัยหเศรษฐีนั้น มาเป็นเราตถาคตเอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๖๕๘, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๖๔๗)

พุทธที่ ๑๒ พุทธจักกายน พ.ศ. ๒๕๕๗ นายทศพนธ์ นรทัศน์ ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club) พร้อมคณะประกอบด้วย ท่านอดีตเลขาธิการฯ พรรณราย ชันธกิจ อดีตเลขาธิการสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ท่านอดีตผู้อำนวยการฯ จรัสโณม วีระพรวิชัยกุล อดีตผู้อำนวยการสำนักวิชาการ สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ท่านชาตวิทย์ มงคลแสน ที่ปรึกษาชมรม ICT for All และนายกสมาคมพัฒนาผู้บริโภคไทย ได้มอบเงินเพื่อการศึกษา จำนวน ๑๐,๔๐๐ บาท เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดครบ ๓ รอบปีนักษัตรของประธานชมรม ICT for All และเพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงการที่ชมรมฯ ได้มาจัดกิจกรรมแรกของชมรมฯ ณ โรงเรียนศรีสังวาลย์

หน่วยงาน องค์กร หรือบุคคลที่ต้องการร่วมบริจาคกับทางโรงเรียนศรีสังวาลย์ มูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการ ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เพื่อร่วมพัฒนาคุณภาพชีวิตและการเรียนรู้ของเด็กพิการ สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมและติดต่อบริจาคได้ที่ โรงเรียนศรีสังวาลย์ เลขที่ ๗๘/๑๖ หมู่ที่ ๑ ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐ หรือที่บัญชีธนาคารกรุงไทย สาขาปากเกร็ด ชื่อบัญชี “บริจาคเงินเพื่อการศึกษาโรงเรียนศรีสังวาลย์ เงินอุดหนุนค่าใช้จ่ายนักเรียน” บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ ๑๒๓-๐-๒๘๑๘๒-๗ หรือ <http://swn.ac.th>

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

มรณัสสติ

D I N H I N
NOV '29, 2014

ทุกครั้งที่ผมเดินทางไปพบบุคคลสองคน ผมก็เหมือนได้มองเห็นความตายรออยู่เบื้องหน้าให้เห็นกันอย่างจะจะ ในโอกาสปฎิธิยาที่ผมต้องครุ่นคิด

คนหนึ่งอายุเจ็ดสิบกว่าปี น่าจะเหลือเวลาอีกสองปี ก็จะมีชนแปดสิบ

อีกคนอายุเก้าสิบห้าปี ในโอกาสปฎิธิยาคล้ายเด็ก ๆ รอยยิ้มสดใส แหวดใสซื่อ ไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้น แหวดใสสองคู่มีความหมายแตกต่างกันอย่างเด่นชัด

ทั้งสองชีวิตเหมือนจะเดินทางสู่ความตายอย่างแน่นอนในเร็ววัน ทว่าเขาทั้งสองก็ยังไม่ตาย

ผมบอกใครต่อใครอยู่เสมอ ว่าผมจะเดินทางไปเยี่ยมพ่อตาผมในวันหยุดราชการ แม้ช่วงเวลานั้น ผมอาจจะติดงานราชการที่สำคัญ มีธุระปะปัง แต่ถึงอย่างไร ผมก็จะหลีกเร้น หาช่วงจังหวะ ออกเดินทางไปพร้อมกับครอบครัว ไปกราบพ่อตาผมอย่างงาม ๆ และทำบุญกับท่านสม่ำเสมอ

เพราะทุกครั้งไปพบท่าน ผมจะได้รับความรู้เรื่องราวของชีวิตกลับมาป้อนย้อนตนเองเสมอ ได้มองเห็นร่องรอยแห่งชีวิตที่กำลังเปลี่ยนผันไปอย่างช้า ๆ ไม่เร่งรีบ ภาษาทางพระจะเรียกว่า วิปัสสนาหรืออะไรก็แล้วแต่ แต่ผมได้มองเห็นความเป็นอนิจจังของชีวิตอย่างแน่นอน ลังขารร่างกายที่กำลังเปลี่ยนไปอย่างช้า ๆ ราบเรียบนิ่งสนิท อ่อนโยน เหมือนสายน้ำที่ไหลผ่านไปอย่างช้า ๆ การเดินทางไปสู่ความตายอย่างเงียบสงบ ทว่าท่านก็ยังไม่เสียชีวิต

บ้านพ่อตาผมเป็นบ้านไม้สักหลังคาทรงปั้นหยาลีดด้าน ใต้ถุนสูง ด้านล่างเดิมเป็นพื้นดินธรรมดาแล้วต่อแคร่ต่ำ ๆ ไว้นั่งเล่นสนทนากัน ยามเมื่อเพื่อนบ้านผ่านแวะมาเยี่ยมเยือน ต่อมาก็ลาดซีเมนต์ ทำพื้นขัดมัน เทปูนรอบเสาบ้านแต่ละต้นป้องกันปลวกมอดเข้าซอสนไซ แล้วจัดซื้อโต๊ะไม้สักมาตั้งไว้ พร้อมเก้าอี้ตัวใหญ่ ๆ นั่งสบายอีกสี่ห้าตัว โดยผู้เป็นพี่ภรรยาผมเป็นผู้ซื้อ ใต้ถุนบ้านกลับกลายเป็นที่นั่งรับแขก นั่งรับลมเย็นพัดโกรกผ่านใต้ถุนทั้งเช้าและเย็น และอาจจะรวมไปถึงเวลาบ่ายจัด ๆ บนบ้านหลังคากระเบื้องดินขออ่าวอบ ไม่เหมาะจะขึ้นไปนั่งพักผ่อน นี่คือบ้านของคนไทย ยามหน้าฝน ถ้าพายุน้ำมา ก็คงรับน้ำที่หลากันได้อย่างสบาย น้ำไม่ท่วมถึงพื้นกระดาน หน้าแล้งใต้ถุนกลับกลายเป็นแหล่งพักผ่อนกับชีวิตที่ไม่เร่งรีบจนเกินควร

ส่วนบนบ้าน ปูพื้นกระดานไม้สักแผ่นใหญ่ ๆ กว้างขนาดครึ่งคอก ปูเต็มแน่นทาสีด้วยน้ำมันขัดเงา ขับเน้นเนื้อไม้ให้ขึ้นเงาวับ แต่ก็ต้องหมั่นเช็ดถูทั้งเช้าและเย็น บ้านหันหน้าสู่ทิศตะวันตก

ออก ฟากซ้ายหันห้องไว้สองห้อง ที่เหลือออกสุดเป็นโถงกว้างเชื่อมต่อกลางเรือน ส่วนฟากขวามีห้องนอนเล็ก ๆ อีกห้องหนึ่ง ติดกับครัวไฟหุงข้าว ทำกับข้าว ส่วนกลางระหว่างสองฟากเรือน คือโถงกว้างรับลมเย็น มีฝ้าสูงเพียงสะเอวกันเลื่อนเปิดปิดเป็นช่องลม หน้าต่างบ้านพ่อตา มีรอบทิศ เอาไว้เปิดรับลม ระบายอากาศยามหน้าแล้ง

อายุบ้านน่าจะกว่าห้าสิบปี มันผ่านกาลเวลามาเนิ่นนาน ผมจำได้ว่ามาบ้านหลังนี้ตั้งแต่อายุยี่สิบกว่า เมื่อเพิ่งจะเริ่มรับราชการได้ไม่นาน เหตุก็เพราะชอบลูกสาวเขา จึงต้องหมั้นมาเยี่ยมเยียนและอยู่อาศัยในช่วงของชีวิตที่ผ่านเลย และผมมีความจำเป็นที่จะต้องมารับราชการที่นี่ มันผ่านกาลเวลามาเนิ่นนาน นานจนผมไม่อยากจะนับ และเห็นการล้มตายของคนในบ้านหลังนี้ก็หลายครั้ง

ครั้งแรก น่าจะเป็นชีวิตพี่ชายคนหนึ่งของภรรยาผม เขารับราชการเป็นครู ไปสอนหนังสืออีกอำเภอหนึ่ง ไม่มีครอบครัว ชอบดื่มเหล้า กินกับแก้มประเภทเนื้อสัตว์ ลาบ ลู่ ปิ้งย่างเป็นนิจลิน ระเบียบปลายของชีวิตติดโรคร้ายเป็นมะเร็งในช่องท้อง ทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ในที่สุดก็จบชีวิตลงในบ้านหลังนี้ โดยมีพ่อแม่เป็นเจ้าภาพสวดศพและทำบุญให้

ส่วนคนที่สองก็คือแม่ยายของผม ที่แกมาเสียชีวิตลง เมื่อคราอายุได้แปดสิบปี

แม่ยายผม ดูเหมือนจะนับถือศาสนาพุทธ ว่าเป็นพุทธปนนับถือผี ที่มีศาลเพียงตาในหมู่บ้าน ผีหนึ่งที่แก่นับถืออยู่เป็นประจำ ปลูกศาลอยู่หน้าบ้านข้างถนน เรียกว่าผีตาฮ้อง แกสร้างศาลเป็นบ้านไม้หลังเล็ก ๆ ไว้กราบไหว้บูชา หลังคามุงด้วยเศษไม้ ทุกปีจะมีการไหว้บูชา แม้ต่อมาแม่ยายผมจะเสียชีวิตไป ก็ยังมีผู้คนมาเคารพกราบไหว้ต่อ เห็นมีการทำศาลขึ้นใหม่ ใกล้เคียง ๆ กับทางเข้าบ้านพ่อตาผมพอดี

เป็นศาลเพียงตาเล็ก ๆ ทาสีน้ำตาลขึ้นเงา

สวยงาม

คนกราบไหว้น่าจะเป็นชาวบ้านแถวใกล้ ๆ พ่อตาผมนั่นแหละ รวมถึงพี่สาวภรรยาผมด้วย ที่นับถืออย่างคลั่งไคล้ ต้องทำพิธีบวงสรวงด้วย ข้าวตอกดอกไม้ หมูเห็ดเปิดไก่ทุกปีมิได้ขาด

วันหนึ่ง แม่ยายผมเป็นลมศีรษะพาดกับพื้น ซีเมนต์ข้างบันไดหลังบ้าน ไม่มีใครพบเห็นอยู่หลายชั่วโมง พอนำส่งโรงพยาบาล แพทย์ก็วินิจฉัยว่า ไม่สามารถเดินเห็นได้อีกต่อไป เพราะสมองขาดเลือดไปหล่อเลี้ยง ในที่สุดก็ต้องเป็นเจ้าหญิงนิทราที่ลูก ๆ ของแกรวมกันทั้งหมด ถึงแปดเก้าคน ต้องหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาดูแลอยู่อย่างสม่ำเสมอ จึงทำให้แกพอผ่อนคลายไม่ถึงกับเป็นโรคซึมเศร้าทรามจิตใจ แต่ถึงอย่างไร ลูก ๆ ก็คงไม่ยอมพ่ายแพ้ พาผู้เป็นแม่ไปหาหมออย่างสม่ำเสมอ พัฒนาไปสู่การรักษาทางกายภาพบำบัด ฝึกเดินฝึกนั่ง เพื่อให้เลือดลมไหลเวียนขึ้นมาบ้างแต่ถึงอย่างไร แกก็คงไม่สามารถเดินเห็นได้อีกต่อไป นอกจากกลับกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา ที่ลูก ๆ ต้องคอยป้อนข้าวป้อนน้ำตลอดมา

ความจริงสาเหตุที่แกต้องเป็นลมล้มลงศีรษะพาดพื้นซีเมนต์นั้น ผมสันนิษฐานว่า น่าจะเกิดจากความเครียดที่สะสมอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่งที่หลานสาวคนหนึ่ง แก่เลี้ยงดูมาตั้งแต่อ่อนแอออกมาตอนแบเบาะ ดินเท่าฝาทอย ต้องออกจากความเป็นนักศึกษาแพทย์ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งทางภาคเหนือกลางคืน ต่อมาลูกชายคนโตหย่าร้างกับเมีย ทำให้บ้านแตกสาแหรกขาด ทำเอาแกทุกข์ระทมแทนลูกแทนหลานแทบใจจะขาด แม้แกจะพยายามพรา่สวดมนต์ บูชาผีตาข้องไม่เว้นแต่ละวัน แต่ผีหรือจะช่วยให้ ในเมื่อความทุกข์ที่แกระทมกลัดหนองในหัวอกนั้น แกไม่ใช่เป็นผู้สร้างหรือกำกับ แต่เป็นคนอื่น เป็นผู้กระทำ แต่ตัวของแกนั่นแหละ ต้องมาเป็นฝ่ายทุกข์กังวลไม่เว้นแต่ละวัน ในที่สุดก็ต้องมีอันเป็นไปอย่างที่เราเห็น

แม่ยายผมอยู่มาได้จนอายุแปดสิบปีก็ลาโลกอันน่าทุกข์ระทมไปในที่สุด แยกไปพ้นจากความทรมาน ลูก ๆ จึงได้แต่เพียงนั่งเสียบไว้อาลัยแต่หลาย ๆ คนก็ร้องไห้ร้องไห้ เมื่อนึกถึงความผูกพัน ความรักที่แถมให้กับลูก รวมไปถึงหลาน ๆ ที่ผูกพันกันมาตลอดทั้งชีวิตจนถึงวันจบสิ้น

ผิดกับพ่อตาของผม

แกเป็นพุทธศาสนิกชนเต็มชีวิตขึ้น ไม่นับถือผี ไม่นับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวงที่มีในข้อห้ามพุทธศาสนา

วันพระแกไปนอนที่วัด พรา่สวดมนต์ภาวนา มิได้ว่างเว้น จนกลับกลายเป็นผู้นำสวดที่คนทั้งหมู่บ้านเคารพนับถือ

ภาพที่ผมยังจำได้ติดตา เมื่อร่างกายของแกยังแข็งแรง เดินเดินไปไหนในหมู่บ้านได้อย่างคล่องแคล่ว แกจะมีจักรยานเก่า ๆ อยู่คันหนึ่ง จักรยานแบบผู้ชาย ที่มีคานเหล็กพาดเชื่อมระหว่างที่จับข้างหน้ารถกับอานสำหรับนั่งกับกระตะไส้ของท้ายรถ ผู้หญิงที่นุ่งผ้าถุง จะขึ้นถีบไม่ได้ เพราะจะติดคานพาดผ้าถุงผ่านไม่พ้น ขาจะหยั่งลงที่ถีบไม่ได้ แต่พ่อตาผมขี่จักรยานคันดังกล่าวได้อย่างคล่องแคล่ว ถีบไปวัดพร้อมชั้นข้าว กับข้าว วางอยู่บนกระตะหลัง มีผ้าขาวม้าเฉียงป่าในชุดเสื้อสีขาวแขนสั้นกางเกงเตี้ยวสะตอหลวมโพรงมัดเคียนสะเอวเป็นปมแน่นอยู่เป็นประจำ

พบผมคราวใด แกมักจะพูดถึงผลงานแห่งความภาคภูมิใจที่ผมฟังอยู่เป็นประจำ

แกเป็นผู้ก่อสร้างโรงเรียนในหมู่บ้านด้วยตนเอง เป็นคนเขียนแบบเขียนแปลนด้วยมันสมองของแกนี่แหละ แล้วนำพาคณะกรรมการหมู่บ้านในหมู่บ้าน มาช่วยกันพัฒนาจนเป็นรูปเป็นร่าง ศาลาวัดก็เช่นกัน รวมไปถึงหอรบะซัง แกก็ร่วมกับชาวบ้านในหมู่บ้านช่วยกันสร้าง เป็นผู้นำบุญพื้นฟูพุทธศาสนา

แม้กระทั่งถนนดินลูกรังบางเส้น แกก็เป็นคนบุกเบิก นำชาวบ้านร่วมพัฒนา

หลายครั้งที่ชาวบ้านอยากให้แกขึ้นมาเป็น
ผู้ใหญ่บ้านหรือกำนัน แต่แกก็ปฏิเสธไม่ยอมรับ
ตำแหน่งดังกล่าว อาจจะต้องไม่ยอมรับ
หรือเหตุใดก็แล้วแต่ แกจึงดำรงตนเป็นเพียงผู้
นำบุญตลอดมา

ในงานวัดหรืองานปอยงานศพก็แล้วแต่ ผม
จะเห็นแกนั่งอยู่บนเก้าอี้พร้อม ๆ กับเพื่อนบ้าน
พนมมือฟังพระให้ศีลให้พร รวมถึงการถวายสังฆ-
ทานให้กับพระภิกษุสงฆ์ที่มาสวดมนต์ภาวนาแผ่
ส่วนกุศลไปให้ผู้ตาย แกจะนั่งตั้งกายตรงอย่าง
ศรัทธาไม่คลอนแคลน เสร็จจากทำบุญก็สนทนา
กับเพื่อนบ้านอย่างออกรส กลับกลายเป็นที่พบ
ปะพูดคุยแลกเปลี่ยนความเห็น อาการซึมเศร้า
หรืออยู่อย่างว่าเหว่ ผมจึงไม่เคยมองเห็นใน
แวตวามอันสดใสของแกวันแล้ววันเล่าที่ผมได้ผ่านพบ

พูดถึงผีบ้านผีเรือน เจ้าป่าเจ้าเขาที่คอย
ปกปักรักษาคุ้มครองผู้คนในหมู่บ้าน แกยังไม่สนใจ
ครั้งที่แม่ยายผมยังมีชีวิต แกมักจะเอ่ยตำหนิติเตียน
ในการไปบนบานศาลกล่าว หรือการแก้บนถวาย
ดอกไม้ธูปเทียนแก่ผีตาข้อง แม้แต่ศาลพระภูมิเจ้าที่
ที่ชาวบ้านแต่ละครัวเรือนมักจะนิยมสร้างถวายไว้
ใกล้ ๆ บ้าน แกก็ไม่ให้ทำ แกบอกว่า พุทธแท้
ต้องนับถือพระพุทธเจ้าเพียงองค์เดียว นี่คือ
ความหนักแน่นในจิตใจที่แกได้แสดงออกให้เห็น
แต่แกก็ไม่ว่าตำหนิติเตียนใครอย่างรุนแรง
เพราะความเชื่อของคนใกล้ชิดนั้น มันเป็นความ
เชื่อที่ฝังรากลึกมาแต่อดีตโดยชุมชนและหมู่บ้าน
ปฏิบัติสืบเนื่องกันมาอย่างยาวนาน การหลุดพ้น
หรือปล่อยวางบางเรื่องออกจากจิตใจ มันไม่ใช่
เรื่องง่าย ๆ แม้แต่ภรรยาก็ยังมีความเชื่อที่ต่าง
กัน ต้องทำใจ ดูการเปลี่ยนไปของวิถีชีวิตของคน
ใกล้ชิดอย่างช้า ๆ สักวันหนึ่งเขาคงจะหลุดพ้น
วังวนแห่งความทุกข์ และนับถือพระพุทธเจ้า
เพียงพระองค์เดียวอย่างแกได้

วันเวลาผ่านไปในแต่ละวัน ครั้งแกยังแข็งแรง
พ่อตาผมมักจะขลุกอยู่กับการสวดมนต์ภาวนา
การอ่านหนังสือธรรมะ และการทำงานบ้านอยู่

อย่างสม่ำเสมอ ไม่ยอมให้เวลาผ่านไปอย่างไรค่า
งานโบะหลัวผ้าพันเป็นงานที่ทำอยู่เป็นประจำ
ปลูกผักสวนครัว ตะไคร้ ผักกาด ผักคะน้า กะเพรา
โหระพา ใบสะระแหน่ รวมถึงฟักทอง ชะอม
ปลูกไว้ข้างบ้าน หน้ายุงข้าว เป็นงานที่ถนัดและ
ชอบเป็นชีวิตจิตใจ ยามบ่ายก็อ่านหนังสือธรรมะ
ก่อนจะเพลอหลับไหลไปสักพัก แล้วก็ลุกขึ้นมา
สวดมนต์หรือไมก็ทำงานที่มักจะทำให้ตื่นรอบ ๆ ตัว
โดยเฉพาะในใต้ถุนบ้าน ที่ฟักอาศัยตอนกลางวัน
อยู่โดยตลอด

แต่ในช่วงตั้งแต่อายุเก้าสิบสามปีเป็นต้นมา
หลังภรรยาเสียชีวิต และญาติพี่น้องค่อย ๆ ล่วง
ลับไปที่ละคนสองคน ครั้งภรรยาเสียชีวิต แก
เข้าไปนอนในโรงพยาบาลอยู่หลายวัน บ่นว่า
อาจจะมีชีวิตอยู่ไม่นาน แต่พออยู่ไปเวลาผืนผ่าน
นานเป็นเดือน เมื่อความคิดถึงภรรยาคลายลง
แกก็กลับมาเหมือนเดิม คือรอยยิ้มที่สดใส
สนุกสนานไปวัน ๆ กับชีวิตที่เหลือน้อยลงเต็มทน

อีกครั้งหนึ่ง กับน้องชายแท้ ๆ ที่มาเสียชีวิต
เมื่อตอนแกอายุได้เก้าสิบสี่ปี แกใจหายแล้วก็ล้ม
ป่วยอีกพักใหญ่ วันหนึ่งขาไปสะดุด ล้มลงกับพื้น
บ้าน นับแต่นั้นก็เดินไม่ไหว นอกจากคลานไป
หยิบสิ่งของที่จำเป็น ลูก ๆ ต้องซื้อรถเข็นวิลแชร์
ให้นั่ง ยามที่จะพาแกออกจากเตียงนอน เพื่อไป
อาบน้ำ หรือปลดทุกข์ ต้องมีคนอยู่เป็นเพื่อน ก็
ลูกแกนั่นแหละ เป็นผู้หญิงทั้งคู่

น้องชายกับภรรยาที่เสียชีวิต ทำให้ร่างกาย
แกทรุดลงไม่น้อย แกบ่นหาบุคคลทั้งสองอยู่พัก
ใหญ่ ๆ และพรวดพราดถึงความตายอยู่ไม่เว้นแต่ละวัน
พอน้องสาวคนสุดท้ายซึ่งอายุเฉียดเก้าสิบปีมา
เสียชีวิตลงอีกผู้หนึ่ง คราวนี้แปลก แกสงบนิ่ง
อย่างเยือกเย็น ไม่โทยหา ไม่เสียดายอาลัย
และไม่ยอมให้ลูก ๆ พาไปงานศพของผู้เป็นน้องสาว
เมื่องานศพน้องสาวผ่านไปสักสามสี่เดือน ผม
เคยถามว่า น้องสาวมาเข้าฝันบ้างไหม แกโบก
มือวุ่น บอกว่า ไม่ให้เข้าฝัน ไม่อยากพบ แล้ว
แกก็นิ่งเงียบไม่ต่อความยาว ไม่สาวความยึด

สติแก่เริ่มขาด การสวดมนต์ภาวนาเริ่มจางหายในระยะหลัง ๆ มีเพียงรอยยิ้มอันสดใสเท่านั้นที่ฉายอยู่บนสีหน้าอันเหี่ยวแห้ง สิ่งที่ตามมาก็คือการพรวดพาดังถึงความหลัง ครั้งที่ยังหนุ่ม วัยยังแข็งแรง ได้ทำสิ่งใดไว้บ้าง กับคนในครอบครัว หรือในหมู่บ้านที่แก่ลัมผัสอยู่เป็นประจำ

ร่างกายเริ่มถดถอย แก่เริ่มบ่นกับลูก ๆ มากขึ้น คงอยู่กับทุกคนอีกไม่นาน คงจะถึงเวลาของแก่แล้วที่จะต้องจากไป เหมือนจะย้ำให้ทุกคนได้ยอมรับ อีกไม่นานแก่จะต้องจากไปอย่างแน่นอน ทุกคนจงเตรียมตัวทำใจ

แต่แก่ก็ยังยิ้มสดใส การเคลื่อนไหวคล้อยเด็ก ๆ ไม่อยู่บนรถเข็นแก่ก็นั่งอยู่ข้างเตียงคอยรับบริการจากลูก ๆ ที่เวียนมาเอาใจใส่ดูแลอย่างต่อเนื่อง

ความรู้สึกของลูก ๆ คงไม่แตกต่างจากผมสักเท่าไร ทุกคนอยากให้แก่มีชีวิตอยู่ต่อไป เพราะมีคนแก่อยู่ในบ้าน ก็เหมือนมีศูนย์รวมใจอยู่บนบ้าน ทุกคนจะแวะเวียน มาเยี่ยมเยียนถามไถ่ มาดูแก่ คนเฒ่าที่อายุสูงที่สุดในหมู่บ้าน เป็นขวัญ กำลังใจ ที่จะทำให้พี่น้อง เกิดความรักสามัคคีซึ่งกันและกัน

อีกมุมหนึ่งของคนใกล้จะสูญเสียชีวิต ต้องไปเยี่ยมเยียนและสวดบิณฑบาตประจำ ก็คือสามีของพี่สาวแท้ ๆ ของผมที่อยู่บ้านใกล้ชิดติดกัน

ไปเยี่ยมครั้งใด จิตใจผมจะเหี่ยวเฉา เหมือนความตายล่องลอยอยู่ตรงหน้า

เขาอายุเจ็ดสิบแปดปี เหมือนไม้ใกล้ฝั่ง รอวันเวลาที่ร่างกายจะผุพัง

ข่าวคราวที่ทราบมาก็คือแก่เป็นมะเร็งที่ลำไส้ แรกเริ่มเดิมทีก็คือ กินอะไรก็อาเจียนออกมาหมดได้หมดพุ่ง เวลาขับถ่าย ถ่ายออกมาเป็นมูกวันละหลายครั้งไม่ยอมหยุด เมื่อตัดชิ้นเนื้อไปพิสูจน์จึงปรากฏแน่ชัดว่าเป็นมะเร็งที่ลำไส้

ลำพังเป็นมะเร็งอย่างเดียว คงไม่พออะไรพอรับได้ แต่การเสียเวลาเพื่อนำเขาเข้าออกโรงพยาบาลนี่สิ เป็นเรื่องทุกข์ทรมานญาติพี่น้อง

อยู่ไม่น้อย แรก ๆ เข้าออกโรงพยาบาลประจำจังหวัดใกล้บ้าน จากนั้นก็ไปฉายแสงเพื่อรักษาที่โรงพยาบาลต่างจังหวัด จากคนที่เคยมีร่างกายสมบูรณ์ กลับกลายเป็นคนที่มีเรือนร่างผอมแห้งแรงน้อยแทบจะปลิวตามลมไปในที่สุด

ผมเฝ้าติดตามสวดบิณฑบาตบ้าง บางครั้งถ้ามีเวลาว่างก็แวะเข้าไปเยี่ยม ผมเวียนเข้าเวียนออกในโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น ไปให้กำลังใจบ้างตามวาระโอกาสอันสมควร เพราะการเยี่ยมเยียนหมายถึงการไปเสริมขวัญจิตใจของคนป่วยที่กำลังเจ็บป่วยด้วยโรคร้าย ให้มีพลังที่จะต่อสู้กับโรคร้ายยิ่งขึ้น อีกทั้งกับการที่คนป่วยได้เห็นหน้าคนใกล้ชิด คนรู้จัก น่าจะช่วยให้เสริมกำลังใจให้กับเขาได้บ้างไม่มากนักน้อย

แต่ผมต้องขอสารภาพตรง ๆ เวลาผมเข้าไปในโรงพยาบาล ผมจะเกิดความรู้สึกห่อเหี่ยวหม่นหมองขึ้นมาในจิตใจแทบจะทุกครั้ง

เมื่อผ่านเข้าไปในห้องรวมผู้เจ็บป่วย ผมจะเห็นคนป่วยที่นอนแหว่อยู่ออกรอบข้าง ในอาการลักษณะที่แตกต่างกัน

แต่ละสภาพ ทำให้เกิดความหดหู่ เห็นความทรมานของแต่ละชีวิตที่นอนอยู่ มนุษย์เรานี้หนอ แท้จริงทุกชีวิตก็มีความทุกข์อยู่ในตัวอยู่แล้ว จะไปก้าวร้าว ทะเลาะเบาะแว้งกันทำไม ยิ่งเป็นการเพิ่มทุกข์ ความเจ็บป่วยในจิตใจมากยิ่งขึ้น

พอผมผ่านสายตาเข้าปะทะเรือนร่างผู้เป็นญาติ ผมก็ถึงกับชะงักนั่งอึ้ง

เรือนร่างเคยสูงสง่า ขณะนี้ผอมซุบ ผิวหนังยึดแน่นกับกระดูก ไม่มีส่วนเนื้อเยื่อให้ผิวหนังได้ อุ่มอืดแม้แต่น้อย เขาอนอนอยู่บนเตียงคนป่วยในที่สุด มีเพียงพี่สาวผมเท่านั้น ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียงเป็นเพื่อน

นัยน์ตาแห่งผาก ปรากฏจากรอยยิ้ม หนาวคร่ำครวญขึ้นรำไร เหมือนต้นหญ้าอ่อน ๆ ที่กำลังผุดขึ้นมาจากใต้พื้นดินสีดำ เต็มคางสองข้าง และเหนือริมฝีปากที่แห่งผาก เกือบตกละเก็ด

ท้องเขาป้องกันเหนือช่องท้องขึ้นมา เหนือ
แนวกระดูกที่ปูดโปน มันคือกระดูกซี่โครงสอง
ข้างช่วงอกซ้ายขวา ปรากฏเป็นแนวอย่างชัดเจน
สะท้อนถึง อาหารสิ่งบำรุงร่างกาย ไม่ได้ตก
เข้าไปในท้องเพราะอาหารของเขาแม้แต่น้อย

เขารับโทรศัพท์ที่เพื่อนโทรมาจากต่างจังหวัด
ถามไถ่อาการที่โรคภัยกำลังรุมเร้า

“ผมกินข้าวไม่ได้ ให้อาหารทางสายยาง
หมอยังวินิจฉัยไม่ได้ว่าเกิดจากอะไร กำลังรอ
ห้องพิเศษ ห้องมันเต็ม คงต้องนอนอยู่โรง
พยาบาลหลายวัน” เสียงเขาบอกเพื่อนด้วย
อาการสงบนิ่ง ไม่แยแส ไม่วิตกอะไรมากมายนัก
กับสิ่งที่กำลังอุบัติขึ้นอย่างช้า ๆ

ผมนึกถึงสภาพแวดล้อม สิ่งที่เขากินอยู่ประจำ
เดี๋ยวนี้สิ่งแวดล้อมรอบตัว เต็มไปด้วยสารพิษ
ลึกลับมอมเมา ไม่รู้ว่าเกิดจากสิ่งใดกันแน่ จะเป็น
เนื้อปิ้ง น้ำอัดลมที่เขาชอบดื่มอยู่เป็นประจำ
หรือหมูกระทะที่ทำขึ้นสุก ๆ ดิบ ๆ แต่ละอย่าง
ที่กล่าวมา เขาน่าจะได้กิน เพราะลูกเต้าของเขา
ชอบสิ่งเหล่านี้ ชอบจัดงานเลี้ยง ผมเคยเห็น
เศษถ้วยพลาสติกใส่น้ำแข็ง ข้างถ้วยมีรูปลาย
วิจิตรตามยุคสมัย กับหลอดดูดสีขาวยังค้างคา
กับฝาปิด กองเต็มหลังบ้านเขา

ผมนึกถึงแววตาแห่งผาก เหนื่อยล้า
เหมือนเรี่ยวแรงกำลังจะสิ้น อาการของคน
หมดอาลัยตายอยากในชีวิต

กับอีกชีวิตของชายชราวัยเก้าสิบห้าปีที่กำลัง
นอนรอความตาย ด้วยอาการที่ร่างกายของแก
กำลังหมดสภาพไปอย่างช้า ๆ

“พ่อจะไปแล้ว คงเหลือเวลาอีกไม่นาน
ร่างกายพ่อมันล้าเต็มทน” เสียงแกที่บ่นพึมพำ
ปนรอยยิ้มอย่างใสซื่อไม่หวั่นไหว กับความตายที่
รออยู่เบื้องหน้า

กับอีกแววตาคู่หนึ่ง ที่กำลังพยายามยึด
ต่อสู้กับความตายอย่างสุดกำลัง ต้องเข้าออก
โรงพยาบาลไม่เว้นแต่ละเดือน สายตาเริ่มอ่อนล้า
ความหวังเริ่มริบหรี่ แม้แต่คนใกล้ตัวก็เริ่มจะบ่น

กับสิ่งที่เผชิญ

“คนเฝ้ากำลังจะเจ็บ....เพราะเฝ้ามานานวัน
ทำไมไม่ปลงสังขาร ละสังขารให้จบสิ้นไม่อย่างนั้น
ลูกเมียมันแหละจะเจ็บป่วย” นั่นคือคำถามที่เริ่ม
ได้ยินเข้าหูผมจากญาติผู้ใกล้ชิด

แต่อีกชีวิตหนึ่งที่นอนรอความตายด้วย
นัยน์ตาใสซื่อ อยากรพ้นจากอาการที่ร่างกาย
กำลังหมดสภาพเพราะวัยที่เหมือนไม้ใกล้ฝั่ง

คนสองคนกับการล้มผัสความตายที่แตกต่าง
คนหนึ่งร่าเริงสดใส

อีกคนนัยน์ตาแห่งผากอ่อนล้า ต่อการ
ขับเคี่ยวกับพระยามัจจุราช

ผมเดินออกจากโรงพยาบาลอย่างเงิบ ๆ มี
คำตอบในใจผมอยู่แล้ว กับความตายของชาย
สองคนที่เผชิญอยู่เบื้องหน้า....เพียงแต่ผมจะ
เลือกความตายแบบไหนเท่านั้น กับเส้นทางที่จะ
ต้องเดินสู่ความตาย. **ก**

แจ้งข่าวจากสำนักพิมพ์กลิ่นแก่น

เพื่อความสะดวกในการรับบริจาค

สำนักพิมพ์ขอความร่วมมือ

จากท่านสมาชิกที่จะต่ออายุสมาชิก

ผ่านธนาคาร

ให้ระบุรหัสไปรษณีย์ของผู้รับ

เป็น ๑๐๒๔๔ ไปรษณีย์คลองกุ่ม

รหัสเดียวเท่านั้น

ส่วนชื่อผู้รับเงินให้ระบุเป็นบุคคลชัดเจน

ในนาม นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

ส่วนการต่ออายุสมาชิกผ่านธนาคาร

มีรายละเอียดในหนังสือ “เราคิดอะไร”

ชัดเจนแล้ว

- **คนจนแบบโลกีย์**
คนจนแบบปุถุชน
คนจนแบบโลกุตระ
คนจนแบบอาริยชน.

คนจนแบบอาริยชน

ปกติทั่วไปของคนธรรมดาสามัญในโลก ส่วนใหญ่ยังเป็น **ปุถุชน** (คนกิเลสหนา) อยู่ ก็มักจะปรารถนาความร่ำรวย อยากมีสมบัติพัสถานใหญ่โตเยอะแยะ มุ่งหวังจะได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย ให้สมใจกิเลส (โลกโกรธหลง) ของตน ดังนั้นชาวโลกีย์ (คนกิเลสหนา) เหล่านี้จึงกล้าทำบาป เทียวแสวงหากอบโกยทรัพย์สินเงินทอง อย่างเห็นแก่ตัว ชี้โลกหอบทองเอามาเป็นสมบัติของตนมาก ๆ แต่ตระหนี่ถี่เหนียวไม่ยอมเสียสละแบ่งปันให้แก่คนอื่น เพราะคิดว่าความสุขของตนจะมีได้ ก็ต้องมั่งคั่งร่ำรวยเพียงอย่างเดียวเท่านั้น จึงใช้ชีวิตอยู่อย่างประมาทมัวเมาในโลกนี้

ปุถุชนคนโลกีย์พวกนี้จึงไม่ยอมจน ไม่อยากจน

พยายามวิ่งหนีความยากจนให้ห่างไกลที่สุด พวกเขา “กลัวยากจน” อย่างนี้แหละเรียกว่า “คนจนแบบโลกีย์” ซึ่งก็คือ “จนแบบปุถุชนคนกิเลสหนา” นั่นเอง

- **บุคคลไม่ให้ทานก็ด้วยเหตุ ๒ อย่าง คือ ๑. ความตระหนี่ ๒. ความประมาท**
บัณฑิตผู้รู้แจ้งต้องการบุญจึงให้ทาน ส่วนคนตระหนี่กลัวยากจน ย่อมไม่ให้อะไร ๆ แก่ใครเลย ความกลัวจนนั่นแหละ เป็นภัยแก่ผู้ไม่ให้ ก็ความกลัวอดข้าว กลัวอดน้ำ ความกลัวเหล่านี้แหละจะเบียดเบียนคนพาลทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

ดังนั้นบัณฑิตจึงครอบงำความมัวหมอง (กิเลส)
กำจัดความตระหนี่แล้ว ฟังให้ท่านเถิด
เพราะบุญเป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลาย
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ “พินาลโกถิตยชาดก” ข้อ ๑๔๔๔)

.....

เมื่อกลัวยากจน ความกลัวนี้แหละทำให้กล้า
ทำบาปทุจริตได้ทุกอย่าง เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่ง
ความร่ำรวย โดยไม่รู้เลยว่า **ต้นเหตุที่ทำให้เกิดมา
เป็นคนจนนั้น และต้องทุกข์ยากลำบาก ก็
เพราะพฤติกรรมบาปทุจริตของตนนั่นเอง** แล้ว
หากยังไม่เลิกทุจริต ก็จะต้องเกิดเป็นคนจนต่อไป
ไม่มีที่สิ้นสุดได้เลย ไม่ว่าจะชาตินี้หรือชาติไหนก็ตาม

● **คนพาล (คนชั่ว) ถ้าจะได้เกิดเป็นมนุษย์
ก็ย่อมเกิดในสกุลต่ำ เป็นสกุลคนจน
มีชีวิตเป็นไปอย่างยากลำบาก**

**จะได้ขบถกินและเครื่องนุ่งห่มเปิดเคือง
จะมีผิวพรรณทราม น่าเกลียดขี้
ร่างกายม่อต้อ มีโรคมาก**

**เป็นคนตาบอด คนง่อย คนเปลี้ย
ไม่ได้ข้าว น้ำ ไม้ ยาน ดอกไม้ ของหอม
ไม่ได้ที่นอน ที่อยู่ และโคไฟ**

**คนพาลจะประพฤติดุจริตทางกายวาจาใจ
ครั้นเมื่อตายแล้ว จะเข้าถึงความฉิบหาย
เข้าถึงทางไปชั่ว ภพที่รับทุกข์ นรก**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ “พาลบัณฑิตสูตร” ข้อ ๔๘๒)

.....

นั่นคือ “คนจนแบบโลกีย์” ที่พอจะรู้ ๆ กันอยู่
แล้ว แต่ในทางธรรมะนั้น **พระพุทธเจ้า** ได้ตรัส
ถึงคนจนอีกรูปแบบหนึ่ง ที่เป็นคนจนในพุทธศาสนา
เป็นคนจนในสายตาของ**พระอารีย์เจ้า**ทั้งหลาย

● **คนที่ไม่ศรัทธาในกุศลธรรม (ธรรมที่ติงาม)**

ไม่มีความละอายบาปในกุศลธรรม

ไม่มีความเกรงกลัวบาปในกุศลธรรม

ไม่มีความเพียรในกุศลธรรม

ไม่มีปัญญาในกุศลธรรม

**บุคคลนี้เรียกว่า เป็นคนจน
เป็นคนเข็ญใจยากไร้ในวินัยของพระอารีย์เจ้า**
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “อินสุตฺร” ข้อ ๓๑๖)

.....

คนจนแบบปุถุชนนี้จะเห็นได้ว่า เน้นการไม่มี
ความเชื่อมั่นในธรรมะที่ติงามไม่มีปัญญาชัดแจ้งใน
ธรรมที่ติงาม หากใครเป็นอย่างนี้ สิ่งก็ตามมา
ก็คือ เขาย่อมประะพฤติบาปทุจริตทั้งกายวาจาใจ
อย่างแน่นอน เขาจะมักมากแบบโลกีย์ ไม่รู้จัก
คำว่าพอเพียงในข้าวของเงินทอง ในลาภยศ
สรรเสริญทางโลกีย์ ดังนั้นแม้เขาจะร่ำรวยเป็น
กระฎุมพี (คนรวยแต่โลก) เขาก็ยังเป็น “คนจน”
ในพุทธศาสนา เป็นคนจนแบบโลกีย์ (จนแบบ
ปุถุชนคนกิเลสหนา) อยู่นั่นเอง

เขายังไม่ได้ปฏิบัติธรรมจริง เพราะถ้าเขา
ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าจริงแล้ว ย่อม
ต้องมีทรัพย์สมบัติน้อยลง ง่ายขึ้น อยู่ง่าย รู้จักพอ
มีก็น้อย ไม่สะสม ที่สำคัญคือ มี “**ความกล้าจน**”
ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ชาวพุทธ ทำตัวเป็น
คนกล้าจนที่นำยกย่องสรรเสริญ ด้วยธรรมะ ๙
อย่างนี้คือ

● ๑. **เลี้ยงง่าย (สุภระ)**

๒. **บำรุงง่าย (สุโปสะ)**

๓. **มักน้อย กล้าจน (อัปปิจฉะ)**

๔. **สันโดษ ใจพอ (สันตฎฐิ)**

๕. **ขัดเกลา (สัลলেখะ)**

๖. **กำจัดกิเลส มีศีลเคร่ง (ธุตตะ)**

๗. **มีอาหารที่น่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ)**

๘. **ไม่สะสม (อปภยะ)**

๙. **เป็นคนยอดขยัน (วิริยารัมภะ)**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑ “ปฐมปาราชิกกัณฑ์” ข้อ ๒๐)

.....

หากผู้ใดประะพฤติตนตามคำสอนนี้ได้ ย่อม
เรียกว่า “คนจนแบบโลกุตระ” หรือ “จนแบบ
อารีย์ชนคนลดกิเลส” เพราะจะมีชีวิตที่เรียบง่าย

มีศีลเพื่อลดละกิเลส ไม่มักมากโลภโกรธหลง มีทรัพย์สิ้นเงินทองน้อย กระทั่งไม่มีเก็บสะสมได้เลย แม้จะเป็นเพียงฆราวาสก็ตาม ยิ่งถ้าถึงขั้นเป็น “นักบวช” แล้ว ยิ่งต้องไม่มีเงินทองสะสมไว้ใช้จ่าย เพราะพระพุทธเจ้าได้ตรัสห้ามอย่างเด็ดขาดไว้แล้วว่า

- **สมณะเชื้อสายศากยบุตร(ภิกษุในพุทธศาสนา) ไม่รับทองและเงิน ปราศจากทองและเงิน ทองและเงินควรแก่ผู้ใด แม้กามคุณ ๕ ก็ควรแก่ผู้นั้น กามคุณ ๕ ควรแก่ผู้ใด เธอพึงจำผู้นั้นไว้โดยส่วนเดียวว่ามีปกติไม่ใช่สมณะ (ภิกษุ) ไม่ใช่เชื้อสายของเราตถาคต เราไม่กล่าวโดยปริยายใด ๆ เลยว่า สมณะพึงยินดี พึงแสวงหาทองและเงิน** (พระไตรปิฎกเล่ม ๗ “ลัตตสติขันธ์กะ” ข้อ ๖๓๗)

.....

คำตรัสนี้ของพระพุทธเจ้า แสดงอย่างแจ่มแจ้งว่า ยิ่งเป็นพระภิกษุแต่ยิ่งจน ยิ่งเป็นพระภิกษุก็ยิ่งรวย นั่นก็คือ พระแท้จะไม่มีทรัพย์สิ้นเงินทองเลย แต่พระเกี้ยวจะร่ำรวยทรัพย์สิ้นเงินทอง เพราะพระแท้รู้ดีรู้ถูกต้องว่า เงินทองไม่ใช่ทรัพย์อันมีค่าแก่ชีวิต แต่เป็นอสรพิษร้าย ที่จะฉกกัดให้ถึงความตายได้ ส่วนพระเกี้ยวนั้นโลภหลงผิดว่า เงินทองเป็นดังพระเจ้า สามารถบันดาลความสุขทุกอย่างให้แก่ชีวิตได้

ทั้งที่จริง ๆ แล้ว ความสุขของชีวิตไม่อาจซื้อได้ด้วยเงินทอง คนรวยแม้มีทรัพย์สิ้นมหาศาล ก็ยังต้องเป็นทุกข์ทรมาน แต่คนจนไร้ทรัพย์สิ้นกลับมีความสุขเหลือล้น โดยเฉพาะคนจนที่ได้ทรัพย์แท้อันประเสริฐ (อริยทรัพย์) ของมนุษย์ที่พระพุทธเจ้าทรงมอบให้ไว้ มีอยู่ ๗ อย่างคือ

๑. ศรัทธา (ความเชื่อมั่นอย่างลึบมาทิวาลี)
๒. ศีล (ข้อปฏิบัติเว้นจากความชั่ว)
๓. ทิริ (ความละเอียดต่อการกระทำผิด)

๔. โอตตัปปะ (ความเกรงกลัวต่อการกระทำผิด)
 ๕. สุตตะ (ตั้งใจฟังเรียนรู้ศึกษา)
 ๖. จาคะ (เสียสละแบ่งปัน)
 ๗. ปัญญา (ความรู้แจ้งเห็นจริงชำแรกกิเลสได้)
- ทรัพย์เหล่านี้มีแก่ผู้ใด
ไม่ว่าเป็นหญิงหรือชายก็ตาม
บัณฑิตเรียกผู้นั้นว่า **คนไม่ยากจน**
ชีวิตของผู้นั้นไม่เปล่าประโยชน์ (ไม่เสียชาติเกิด)
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ “ธนสูตรที่ ๑” ข้อ ๕)

.....

คนจนแบบโลกุตระนั้น จึงเป็นคนจนที่ไม่ยากจน เป็นคนจนที่รวยอริยทรัพย์ มีชีวิตเป็นอยู่อย่างสุขสงบ มีประโยชน์แก่ตน แก่สังคม แก่โลกนี้ ได้กระทำตนเองให้เป็นประโยชน์สุขแล้ว ทั้งยังช่วยเหลือคนอื่น ๆ ให้เป็นประโยชน์สุขด้วย

๒

อย่าให้รักเกรอะกรัง อย่าจมฝังอยู่ในรู จงรู้จัก “กรรม” กับ “กาล”

(โศลกธรรมปี ๒๕๔๑)

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

หจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

ธรรมชาติแห่งความเป็นพลเมืองของเศรษฐกิจพอเพียง
ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
ตั้งอยู่บนหลักการที่มุ่งปลูกฝังให้ผู้คนคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล
ในเชิงวิทยาศาสตร์ที่บูรณาการกับหลักจริยศาสตร์

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

อีโก้จึงอาศัย “กลไกป้องกันตัวเอง” (defence mechanism) แบบต่าง ๆ เพื่อช่วยควบคุมการทำงานของอีดี (ค่า D ในสมการ) และซูปเปอร์อีโก้ (ค่า S ในสมการ) ให้อยู่ในสมดุลที่ไม่ทำให้เกิดสำนึกเกิดภาวะความบีบคั้นตึงเครียดมากเกินไป จนกลายเป็นโรคจิตประสาท (ควบคุมค่า P ในสมการไม่ให้สูงเกินขีดอันตราย) เช่น ด้วยกลไกการ “สลาย” (Sublimation) ความต้องการตามสัญชาตญาณดิบของอีดีให้เบาบางลดน้อยลง (ลดค่า D ในสมการ)

ตลอดจนเสริมประสิทธิภาพการทำงานของซูปเปอร์อีโก้ (เพิ่มค่า S ในสมการ) ด้วยการ “สกัด” ความต้องการที่ขัดต่อศีลธรรมหรือระเบียบ

แบบแผนทางสังคมนั้น ๆ ไม่ให้เฟ้นฟ่านอยู่ในจิตสำนึก โดยอาศัยกลไกการกดข่ม (Suppression) อาทิ นอนหลับ กินเหล้าเมา หรือเสพยาเสพติด เพื่อให้ลืมความต้องการนั้น ๆ ชั่วคราว เป็นต้น รวมถึง “สะกด” ความต้องการดังกล่าวโดยอาศัยกลไกป้องกันตัวเองทางจิตต่าง ๆ ช่วยเหลือ เช่น การหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง (Rationalization) ตั้งตัวอย่างนิทานเรื่องสุนัขจิ้งจอกที่กระโดดกินพวงองุ่นไม่ถึง จึงหาเหตุผลอธิบายปลอบใจตัวเองว่าองุ่นพวงนั้นเปรี้ยวไม่น่ากิน เพื่อสะกดความอยากกินองุ่นนั้นไว้ การหาสิ่งอื่นมาทดแทน (Substitution) การโยนความผิดให้ผู้อื่น (Projection) การเลียนแบบตัวตนของผู้อื่นเพื่อสร้างความ

มั่นใจให้กับตัวตนของตนเอง (Identification) ฯลฯ

ขณะเดียวกันในแง่กรอบการวิเคราะห์ระดับมหภาคซึ่งมองระบบสังคมการเมืองโดยรวมนั้น **ทฤษฎีระบบ (System Theory)** ในวิชารัฐศาสตร์ (๑๑) ได้ชี้ให้เห็นว่าเมื่อความต้องการของมนุษย์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งความต้องการในสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรมหรือระเบียบแบบแผนทางสังคม) มีอิทธิพลเหนือจิตสำนึกของผู้คนแต่ละคน แล้วแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมทางสังคมในการแสวงหาสิ่งตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ก็กลายเป็นแรงกดดันของ**ความต้องการทางสังคมการเมือง (demand)** ที่บีบคั้นให้อำนาจที่เป็นทางการของรัฐต้อง**ตอบสนอง (support)** ทางใดทางหนึ่งทั้งใน**เชิงบวก** (เช่น แสวงหาทรัพยากรมารองรับความต้องการของผู้คนด้วยการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของบ้านเมือง เป็นต้น) และใน**เชิงลบ** (เช่น ใช้กำลังทหารและตำรวจควบคุมพฤติกรรมของผู้คนให้อยู่ภายใต้ระเบียบแบบแผนและนโยบายที่รัฐกำหนด ฯลฯ)

ถ้าหากความต้องการทางสังคมโดยรวมมีระดับสูงเกินกว่าขอบเขตที่อำนาจรัฐจะสามารถรองรับได้ สังคมการเมืองนั้น ๆ ก็จะล่มสลายลง (เพราะค่า P ในสมการเพิ่มสูงถึงขีดอันตรายเนื่องจากค่า D สูงกว่าค่า S จนเกินจุดมวลวิกฤติ) โดยทั้งนี้เสถียรภาพของระบบสังคมการเมืองจะมี ๓ ระดับได้แก่ **เสถียรภาพของรัฐบาลหรือผู้ปกครองบ้านเมือง (political authority) เสถียรภาพของระบอบการเมืองการปกครอง (political regime) และเสถียรภาพของระบบสังคมการเมืองทั้งระบบโดยรวม (political community)**

ถ้าปัญหาอยู่ที่รัฐบาลขาดประสิทธิภาพในการทำงาน การโค่นล้มรัฐบาลเดิมด้วยวิถีทางใดทางหนึ่ง แล้วเปลี่ยนรัฐบาลชุดใหม่มาบริหารบ้านเมืองแทน ก็อาจเป็นหนทางแก้ปัญหาวิกฤตการณ์ของระบบสังคมการเมืองในประเทศนั้น ๆ ได้

แต่ถ้าเปลี่ยนรัฐบาลใหม่ไม่ว่าจะก็ชุดก็ตาม ดังเช่นการโค่นล้มรัฐบาลพรรคไทยรักไทยด้วยการทำรัฐประหารเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ แล้วเปลี่ยนให้รัฐบาลที่ฝ่าย**“เสื้อเหลือง”** สนับสนุนมาบริหารบ้านเมือง จากนั้นเปลี่ยนกลับไปเป็นรัฐบาลพรรคพลังประชาชนที่มาจากการเลือกโดยการสนับสนุนของฝ่าย**“เสื้อแดง”** ไปสู่รัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ที่มาจากการจัดตั้งในค่ายทหารภายใต้การสนับสนุนของฝ่าย**“เสื้อเขียว”** และเปลี่ยนมาเป็นรัฐบาลพรรคเพื่อไทยที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนเสียงข้างมากอีกครั้ง แต่จนถึงปัจจุบันก็ยังแก้ปัญหาวิกฤตการณ์ของบ้านเมืองไม่ได้ เมื่อปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ ในที่สุดก็มีโอกาสจะลุกลามกระทบไปถึงระดับ**เสถียรภาพของระบอบการเมือง** ภายใต้การปกครองแบบ**ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข**ของไทยได้ เป็นต้น

สุดท้ายถ้ายังแก้ปัญหาวิกฤตการณ์ทางการเมืองไม่สำเร็จ ความขัดแย้งก็มีโอกาสจะลุกลามต่อไปถึงขั้นทำให้ระบบสังคมการเมืองนั้น ๆ พังทลายลง ดังตัวอย่างการล่มสลายของประเทศสหภาพโซเวียตเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนที่นำไปสู่การสิ้นสุดของยุคสงครามเย็น และนำอารยธรรมมนุษย์เข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ดังเช่นที่

๑๑. ทฤษฎีระบบ (System Theory) เป็นทฤษฎีทางสังคมวิทยาที่นักรัฐศาสตร์กระแสหลักนำมาใช้อธิบายธรรมชาติของระบบสังคมการเมืองต่างๆ ควบคู่กับแนวการศึกษาเชิงโครงสร้างหน้าที่ (Structural-Functional Approach) เพื่อสร้างเป็นทฤษฎีในวิชาทางรัฐศาสตร์ ทั้งนี้สามารถศึกษาเรื่องทฤษฎีระบบเพิ่มเติมได้จากตำราวิชารัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทย

เป็นอยู่ในโลกปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ทุกระบบสังคมการเมืองอันไม่ว่า จะบริหารบ้านเมืองโดยใคร ด้วยระบอบการเมือง การปกครองแบบไหน ตลอดจนในประเทศชาติ ใด ๆ ก็ตามล้วนจำเป็นต้องมี “โครงสร้าง” (structure) บางอย่างเพื่อ “กระทำหน้าที่” (function) ใน ลักษณะเป็นเสมือนกำแพงป้องกันระบบสังคม การเมืองนั้น ๆ (boundary) โดยคอยควบคุมไม่ให้ความต้องการของผู้คน จากภายนอกระบบ ไหล เข้ามาสู่ภายในระบบสังคมการเมืองมากเกินไป ขอบเขตที่อำนาจรัฐจะสามารถรองรับได้ ตลอดจนต้องมีด่านสกัดต่าง ๆ หลายด่าน เหมือนคนเฝ้าประตู (gate keeper intermediate) ที่คอยสกัดกั้นไม่ให้ความต้องการที่ไหลเข้ามา ในระบบแล้วสามารถเข้ามากดดันถึงศูนย์กลาง อำนาจรัฐได้ง่าย ๆ

ศาสนาของรัฐ หรือศาสนาแห่งพลเมือง หรือธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองตามที่ได้กล่าวมาในตอนต้น ก็คือโครงสร้างสำคัญที่ทุกระบบสังคมการเมืองจำเป็นต้องมี เพื่อทำหน้าที่ “สกัด” “สะกด” หรือ “สลาย” ความต้องการของผู้คนในสังคมให้อยู่ภายในขอบเขตที่ระบบสังคมการเมืองแต่ละระบบจะสามารถตอบสนองและรองรับได้ (ควบคุมค่า D และ/หรือ เพิ่มค่า S ในสมการให้เกิดความสมดุล เพื่อไม่ให้ค่า P สูงเกินจุดมวลวิกฤติของปัญหา)

ทั้งนี้ ศาสนาแห่งพลเมืองหรือธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองจะทำหน้าที่เป็นเสมือนกลไกป้องกันตัวเอง (defence mechanism) ที่ช่วยเสริมสร้างพลังของรัฐ (เพิ่มค่า S ในสมการ) คล้ายกับการที่อิโวก้าคอยปกป้องกันตัวเองทางจิตเสริมการทำงานของซูปเปอร์อิโวก้าเพื่อรองรับความต้องการของอิด ดังแนวการอธิบายของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่กล่าวมา เช่น ธรรมะแห่งความ

เป็นพลเมืองที่ปลูกฝังให้คนอเมริกันเชื่อว่า “ตนเป็นชาติที่พระเจ้าทรงเลือกแล้ว” โดยอาศัย “กลไกการเลียนแบบ” (Identification) ตัวตนของ “ชาติอเมริกา” กับ “ชาติอิสราเอล” ที่พระเจ้าทรงเลือกตามเรื่องเล่าในพระคัมภีร์เก่า แล้วเกิดความภาคภูมิใจในชนชาติของตนที่จะทำหน้าที่เป็นเสมือนตำรวจโลกเพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชน (ที่มาจากพระเจ้า) ของมวลมนุษยชาติบนโลกพิภพนี้แทนพระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ จนเต็มใจที่จะไปเสี่ยงชีวิตสู้รบในสงครามเวียดนาม หรือธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของลัทธินาซีเยอรมันที่อิดเลอร์อาศัย “กลไกการโยนความผิดให้ผู้อื่น” (Projection) ด้วยการโทษชาวยิวว่าเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้สายเลือดอารยันอันศักดิ์สิทธิ์ของชาวเยอรมันไม่บริสุทธิ์ เพื่อจะได้ใช้ศัตรูร่วมจากภายนอกเป็นเครื่องมือเสริมสร้างความเป็นเอกภาพภายในของผู้คนในชาติและนำประเทศเยอรมันเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่ ๒ เพื่อยึดครองโลก หรือการที่กลุ่มผู้ก่อการร้ายอัลกออิดะฮ์อาศัย “กลไกการทดแทน” (Substitution) ปลูกฝังให้สมาชิกสละชีวิตขับเครื่องบินชนตึกเวิลด์เทรด ด้วยการอธิบายว่าการตายเพื่อพระเจ้าเช่นนี้ ถึงจะสูญเสียความสุขบางอย่างที่อาจจะได้รับในช่วงเวลาของชีวิตที่เหลือ แต่ตายไปแล้วจะได้ความสุขทดแทนที่มากยิ่งขึ้นกว่ากันหลายเท่าในสวรรค์จากรางวัลที่พระเจ้าทรงประทานให้ ฯลฯ

ตัวอย่างบางเรื่องที่ยกมาให้เห็นข้างต้นอาจจะพอช่วยให้เข้าใจได้บ้างถึงพลังอำนาจและความสำคัญของธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองที่แฝงอยู่ในโครงสร้างส่วนลึกของระบบสังคมการเมืองหนึ่ง ๆ อันมีผลต่อการสร้างความเข้มแข็งของรัฐ แต่ก็อาจมองได้ว่าเป็นความเข้มแข็งในเชิงลบของอำนาจรัฐภายใต้ลัทธิชาตินิยมที่นำไปสู่การสร้างความรุนแรงทางการเมือง การละเมิดสิทธิมนุษยชน และการก่อสงครามเบียดเบียนกัน **📖** อ่านต่อฉบับหน้า

(ตอนที่ ๖)

ยิ่งดื่มน้ำน้อยและพักผ่อนน้อย
ทำให้เลือดมีความเป็นกรดสูง
ลำไส้มีความเป็นด่างสูง ส่งผลให้
'ลำไส้ใหญ่'หดตัวมาก จนทำให้การขับถ่ายลำบาก

๑.๔ สมุฏฐานปถวิธาตุพิคัด

เป็นที่ตั้งแห่ง วิสติปถวิ(ธาตุดิน ๒๐)

ซึ่งจะวิปริตเป็นชาติ จลนะ ภินนะ(เกิดขึ้น
อย่างไร ตั้งอยู่เพราะอะไร สลายไปด้วยอะไร)
ก็อาศัย...

- **พหัยวัตถุ(ก้อนเนื้อหัวใจ)** จะถูกกระทำโดย
ถ้าเรา **เครียด** หรือ **พักผ่อนน้อย**มาก หัวใจ
จะทำงานหนัก เพื่อสูบฉีดเลือดส่งไปเลี้ยงอวัยวะ
และเซลล์ต่างๆ ให้ได้รับสารอาหารจากเลือด
อย่างสมดุล

- **อุทริยะ(อาหารใหม่)** หมายถึง ถ้าอาหาร

ใหม่ที่อยู่ในลำไส้เล็ก ตอนต้น(หลังเอนไซม์
เป็นด่าง) ตอนกลางและตอนปลาย(หลังเอนไซม์
เป็นกรด) ถ้าอาหารไม่ย่อยหรือย่อยไม่สมบูรณ์
ทำให้เกิดแก๊สเสียดไปที่หัวใจได้ เพราะถ้าไส้เล็ก
ตอนต้น ตับ ถุงน้ำดี และม้าม หลัง'น้ำดี'มาน้อย
จึงทำให้การย่อยอาหารใหม่ไม่สมบูรณ์ ทำให้เกิด
ลมในไส้และลมนอกลำไส้ได้ ยิ่งถ้า **เคี้ยวอาหาร
ไม่ละเอียด** จะทำให้การย่อยอาหาร และการ
ดูดซึมอาหารน้อยลง อาหารที่ไม่ย่อยจะส่งผล
ทำให้ **ท้องอืด**ได้ง่าย

- **กรีสระ(อาหารเก่า)** หมายถึง **ทุกวัน**ร่างกาย
ต้องขับถ่ายทุกเช้า ถ้าไม่ได้ขับถ่าย ร่างกายก็

จะดูดซึมเอาพิษหรือของเสียกลับคืนเข้าไป ในกระแสเลือดเพิ่มของเสียในระบบเลือด การที่เราขับถ่ายยาก เพราะดื่มน้ำน้อยกว่า ๖-๘ แก้ว ยิ่งดื่มน้ำน้อยเท่าไร แม้จะกินยาถ่ายเข้าไป ก็ถ่ายยากเหมือนเดิม ถ้าเรานอนไม่ค่อยหลับทำให้ร่างกายต้องดูดซึมเอาสารอาหารจาก ลำไส้ตลอดเวลา ยิ่งดื่มน้ำน้อยและพักผ่อนน้อย ทำให้น้ำในลำไส้แห้งไปเรื่อยๆ ทำให้การขับถ่าย ลำบาก เพราะอุจจาระจะเป็นก้อนแข็งเกินไป เมื่อขับถ่ายลำบาก และยังถ่ายซ้ำมากเท่าไร ของเสียก็จะถูกดูดซึมเข้าร่างกายมากขึ้น เมื่อ เลือดมีความเป็นกรดสูง ทำให้ลำไส้มีความเป็น ด่างสูง ส่งผลให้ 'ลำไส้ใหญ่' ทดตัวมาก จนทำให้ การขับถ่ายลำบาก

สำหรับคนที่นอนไม่ค่อยหลับ หรือหลับแล้ว ตื่นง่าย หรือตื่นฉีกกลางดึกบ่อยๆ ก็ส่งผลให้ การขับถ่ายของเสียลำบาก ท้องผูกง่าย

อะไรมันสาเหตุที่นอนไม่ค่อยหลับ

๑. มีความกังวลทุกเรื่อง
๒. ฮอโมนหรือน้ำหล่อเลี้ยงสมองซีกซ้าย และขวาไม่สมดุล
๓. ชอบนอนกลางวัน ทำให้ฮอโมนเมลา- โทนิน และอดรีนาลิน ไม่สมดุล
๔. ภูน้ำดีปิดบ่อยๆ เครียดง่าย ฝ่าจะขึ้น

ตามผิวหนังง่าย โดยเฉพาะที่บริเวณหน้า นาน วันจะกลายเป็นกระ เกิดขึ้นตามบริเวณต่างๆ ของร่างกาย

๕. ชอบเปิดไฟนอน เปิดทีวี. เดี่ยวนี้มี มือถือสามารถเล่นได้ทุกอย่าง ทำให้ลืมเวลา พักผ่อน จนทำให้ร่างกายหลังฮอโมน อดรีนาลินมากไป ควรปิดไฟตั้งแต่ ๑ ทุ่ม ถึง ๒ ทุ่มก่อน จะช่วยให้หลับตอน ๓ ทุ่มได้

หรือไม่ก็ควรหัดฝึกนั่งลมหายใจเข้าออกให้ ยาวๆ เพื่อเพิ่มฮอโมน เอ็นโดรฟิน จะช่วยให้ หลับได้ง่ายขึ้น

๒. ฤดูสมมูฐาน คือ ฤดู ๓ กับ ฤดู ๖

๒.๑ ฤดู ๓ ปีหนึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ฤดู ฤดูละ ๔ เดือน คือ

๒.๑.๑ คิมหันตฤดู (ฤดูร้อน)

นับแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๔ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๘ พิกัดปีตตะ สมมูฐานเป็นเหตุ

๒.๑.๒ วสันตฤดู (ฤดูฝน)

นับแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๘ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๒ พิกัดวาตะ สมมูฐานเป็นเหตุ

๒.๑.๓ เหมันตฤดู (ฤดูหนาว)

นับแต่แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๒ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๔

พิกัดเสมหะ สมมูฐานเป็นเหตุ

๒.๒ ฤดู ๖ ปีหนึ่งแบ่งออกเป็น ๖ ฤดู ฤดูละ ๒ เดือน คือ

๒.๒.๑ คิมหันตฤดู (ฤดูร้อน)

นับแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๔ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๖ เป็นพิกัดปีตตะ สมมูฐาน

หมายถึง ความร้อนในช่วงของเดือนนี้ส่งผล ให้การกลิตน้ำดีลดลง เพราะเมื่ออากาศร้อนมาก ก็จะทำให้เกิดความเครียดมาก ท่อน้ำดีจะปิดง่าย ฉะนั้นระหว่างต้นเดือน ๔ นั้น ยังมีอากาศหนาว ส่งผลอยู่ ก็ยังต้องมีเสมหะระคน เวลาป่วย ต้องคำนึงถึงสภาพของร่างกายด้วยว่าตอนนั้น ในร่างกายมีอากาศ กำเริบ หย่อน พิจารณา ภาสาเหตุของการป่วยให้พบ แล้วอย่าลืม ใน เดือนนี้ มีเสมหะสมมูฐานระคน ผลมร่วมอยู่ให้ เป็นเหตุ เวลาแก้ปัญหาต้องให้ยาอยู่กับต้นเหตุ กลางเหตุ ปลายเหตุด้วย

คำว่ามีเสมหะเป็นระคน เพราะก่อนจะ ถึงฤดูร้อนก็คือฤดูหนาว ซึ่งจะมีเสมหะเป็น สมมูฐานเป็นหลัก เพราะว่า ลมเหนือพัดเอา ความหนาวเย็นของขั้วโลกเหนือที่มีน้ำแข็งเย็น ขึ้นมา บวกกับมีแบคทีเรีย ไวรัสด้วย อากาศ จะแห้ง เมื่อเราหายใจเอาไวรัสเข้าไป ร่างกาย

จะสร้างมุกใสมากปกป้อง เพื่อไม่ให้ไวรัสลงมา ทำลายเซลล์ต่างๆ เมื่อมีอากาศเปลี่ยนบางที ร่างกายปรับตัวไม่ทันจึงส่งผลให้ป่วยได้ง่ายเช่นกัน

แต่พอถึงฤดูร้อน มี**ปิตตะ** สมภูฐานเป็นหลัก ลมจะเปลี่ยนทิศจากทิศเหนือมาเป็นลมที่พัดมาจากทาง**ทิศตะวันตก** ทำให้มีอากาศร้อนขึ้นเรื่อยๆ แปลว่า **มีทั้งร้อนและหนาวปนกัน** ทำให้มีเสมหะร่วมด้วย แปลว่าระคนปนอยู่ในฤดูร้อนนี้ ร่างกายจะใช้เวลาปรับตัว**ประมาณ ๗ วัน** ถ้าปรับได้ก็ไม่ป่วยแต่พอมาถึงปลายฤดูร้อนใกล้ฤดูฝน ลมที่พัดจะเปลี่ยนทิศเป็น**ทิศใต้** จึงพัดเอา**ความชื้นมาเป็นจำนวนมาก** ทำให้เกิดหน้าฝน เมื่อ**ความชื้นมากขึ้น ‘น้ำมูก’** ก็ต้องทำหน้าที่**ปรับความชื้นในร่างกาย** ถ้าปรับไม่ได้ ก็จะมี**ลมทั้งในลำไส้และลมนอกลำไส้** ฉะนั้น ‘หน้าฝน’ **ผัก - ผลไม้ที่เกิดในหน้านี้ จะช่วยปรับสมดุลของร่างกายได้** เราควรกินผักผลไม้ตามฤดูกาล จะช่วยปรับธาตุของร่างกายให้ดีขึ้น

๒.๒.๒ วัสสันตฤดู

นับแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๖ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๘ เป็นพิกัด **ปิตตะ** สมภูฐาน

วาทะ สมภูฐาน ระคนให้เป็นเหตุ

คำว่ามี **วาทะสมภูฐานระคน** เพราะ **ฤดูร้อน** กำลังก้าวไปสู่**ฤดูฝน** แต่**ฤดูร้อน**มีพิกัด**ปิตตะ** สมภูฐานเป็นหลัก แต่**วาทะ**ที่เป็น**หน้าฝน** กำลังปนเข้ามาเรื่อยๆ

๒.๒.๓ วัสสถานฤดู

นับแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๘ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๐ เป็นพิกัด**วาทะ** สมภูฐาน

ปิตตะ สมภูฐานระคนให้เป็นเหตุ

พอเข้า**ฤดูฝน**เต็มตัว ก็เป็นพิกัด**วาทะ** สมภูฐานเป็นหลัก เพราะ**ฤดูฝน**ความชื้นจะมาก ทำให้**เกิดลมทั้งในลำไส้และนอกลำไส้** เหมือนคนที่อยู่ภาคใต้ ฝน ๘ เดือน ร้อน ๔ เดือน ฉะนั้น **คนทางภาคใต้** จะต้องมีพิกัด**วาทะ** สมภูฐานเป็นหลัก จึงต้องมีวิถีชีวิต**การกินอาหารรสเผ็ด** แต่ต้องมี**ไขมัน**ผสมอยู่ในอาหารหลายชนิด เพราะ

รสเผ็ดจะขับลม และ**ทำให้เส้นโลหิตฝอยในลำไส้แตกได้**จึงต้อง**กินไขมันคู่กันไปทุกครั้งเพื่อสมานลำไส้** เพราะ ‘ไขมัน’ มีรส **ฝาด ขม**

แต่ถึงอย่างไรก็ตามยังมีอิทธิพลของอากาศ ฤดูร้อนปนมาด้วย จึงเป็น**ปิตตะ** สมภูฐานระคนอยู่ ตอน**จัดยา**ให้คนไข้ ต้องจัดตาม**อาการต้นเหตุ**ที่ป่วย **อาการที่ลุกลาม ตามฤดูที่เป็นตามอาการที่กำลังเป็นอยู่**

๒.๒.๔ สระพะฤดู

นับแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๑๐ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๒

เป็นพิกัด**วาทะ** สมภูฐาน เพราะเป็น**ฤดูฝน**ที่กำลังเคลื่อนไปสู่**ฤดูหนาว** จึงมี**เสมหะ** สมภูฐานระคนให้เป็นเหตุ

เมื่อยังอยู่ใน**ฤดูฝน**จึงมีพิกัด**วาทะ** สมภูฐานเป็นหลัก กำลังผ่าน**ฤดูฝน**ถึง**ฤดูหนาว** จึงมีพิกัด**เสมหะ** สมภูฐานระคนอยู่ ให้**ระวังโรค**ที่จะเกิดขึ้น**ระหว่างปลายฝนต้นหนาว** คือ**ไข้หวัด ไข้หวัดใหญ่** ที่เกิดจาก**ความชื้นของน้ำฝนและความหนาว**

๒.๒.๕ เหมันตฤดู

นับแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๑๒ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๒

เป็นพิกัด**เสมหะ** สมภูฐาน

วาทะ สมภูฐานระคนให้เป็นเหตุ

พิกัด**เสมหะ** สมภูฐานเป็นหลัก เพราะเข้า**ฤดูหนาว**แล้ว แต่ยังมีอิทธิพลของ**ความชื้น**ใน**ฤดูฝน**ส่งผลมาอยู่ จึงระคนด้วย**วาทะ** สมภูฐาน

๒.๒.๖ ศิริฤดู

นับแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๒ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๔ เป็นพิกัด**เสมหะ** สมภูฐาน

ปิตตะ สมภูฐาน ระคนให้เป็นเหตุ

เป็น**ปลายของฤดูหนาว**ที่มี**เสมหะ** สมภูฐานเป็นหลัก แต่กำลังเข้า**ฤดูร้อน** จึงมีอิทธิพลของ**ปิตตะ** สมภูฐานเป็นระคน

ให้**ระวัง ไข้**ที่เกิดจาก **ปลายหนาวต้นร้อน**

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แค่คิดก็หนาว...วิ

● นายชิง วินเทอร์

๑. หมดยุคชาตินิยม คนไทย
เห่อ“ผลไม้นอก” ๘ เดือนนำ
เข้า เกิน ๑.๗ หมื่นล้าน
(มติชน ๒๒ ต.ค. ๕๗)

๒. เมื่อก่อนอังกฤษคุม
เดียนวีจิ้นคุม ย้ำชัดฮ่องกง
ไม่ให้มีผู้สมัครจากประชาชน
(เดลินิวส์ ๒๒ ต.ค. ๕๗)

๓. เรื่องความเป็นธรรม
‘สปช’ ได้อภิสิทธิ์ไม่ต้องเปิด
ทรัพย์สิน (ไทยโพสต์ ๒๒ ต.ค. ๕๗)

๔. เรื่องอัลซซี อยู่ใน
หน้าโฆษณา “พิธีลงนะ
หน้าทองจันทร์มหาเสนต์
ตำรับหลวงพ่อบุญโดย
หลวงพ่่านพวันจันทร์...”
(มติชนสุดสัปดาห์ ๒๔-๓๐.ต.ค. ๕๗)

๕. น้ำลดตอผุด แฉหายนะช้าง
ยุครัฐบาลปู ๑๔ ล้านต้นเนาเสื่อม
๗๐% (ไทยโพสต์ ๒๙ ต.ค. ๕๗)

๖. กรรมของเด็ก ศธ.
ลั่นท่า แก่เด็กอ่าน เขียน
ไม่ได้ (ไทยโพสต์ ๓๐-๓๑ ต.ค. ๕๗)

๗. เอาจริงสินพันปลาตัวใหญ่
ปลดพลเอกตามนโยบาย
กวาดล้าง ทูจริต (เดลินิวส์ ๓๐
ต.ค. ๕๗)

๘. จังหวัดอื่นรีบทำการบ้าน
ขอนแก่นแชมป์ขยะ ตั้ง ๔ คณะ
ทำงานแก้ด่วน (๒๔-๒๙ ต.ค. ๕๗
ไทยโพสต์)

๙. คุณภาพหน่วยงานจ้าง
มาแพง สกอ. ประเมิน
สมศ.สอบตก พบผลวัด
คุณภาพการศึกษาไม่
สะท้อนความเป็นจริง
(ไทยโพสต์ ๒๔-๒๙ ต.ค. ๕๗)

๑๐. การศึกษาที่มีแต่
เดินตาม ศธ.อบรมเข้ม
๒ หมื่นครูแกนนำ สอน
ค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ
(เดลินิวส์ ๑๐ พ.ย. ๕๗)

๑๑. ค่านิยมใหม่ เต็มจอ
..เพศที่สามครองพิธีกร
หวั่นพฤติกรรมเลียนแบบ
(ไทยโพสต์ ๘-๙ พ.ย. ๕๗)

๑๒. คุมไม่อยู่ สนช. รับ
ถอด ๒ ปธ. ๘๗: ๗๕
เบี้ยวไผ่วิ่ง งดโหวต ๑๕
ลาประชุม ๓๐ (มติชน
๗ พ.ย. ๕๗)

๑๓. นักขึ้น ทหารใต้
เครียด ยิงกันเอง ๔ ศพ
(เดลินิวส์ ๗ พ.ย. ๕๗)

๑๔. เอาจริง จับชุดดำยิง
ร่วมเกล้า สารภาพรับคำสั่งไป
ถล่มสมยศ แฉโยงคน เลื้อยแดง
(ไทยโพสต์ ๑๒ ก.ย. ๕๗)

ส.ส. - เสียดสละ

วาดหวังฝันเฟื่องฟุ้ง	แดนสวรรค์
อิงโอปานรังสรรค์	สฤณีได้
กรรมอันก่อปางบรรพ์	พึงทบ-ทวนนา
ใดล่วงศีลธรรมไซ้	แน่แท้ nir คณ
บุญบารมีท่วมท้น	จบแดน
ชนมันยึดสุดแสน	เกริกก้อง
ยศศักดิ์มีทดแทน	เทียบเท่า
เพียงหนึ่งชาติหากพ้อง	ชีพนี้เกินพอ
ส.ส.เสียดสละล้วน	การเมือง
กอปรก่อการประเทือง	กิจกู้
ภาระราษฎร์ปองเรื่อง	รัดเร่ง
ประสิทธิ์สุขสมรู้	สละแท้สมจริง
สอพลอกลับกลอกกลิ้ง	สับปลับ
คุณค่าคนสูญลับ	สุดสิ้น
อภัยสอดสูยับ	เย็นยิ่ง ยอมฤ
เพียงเพื่อสนองจริตดิน	เหล่าผู้แสวงหา
ยื่นหยัดชูเชิดหน้า	ตระนง
ยึดมั่นศีลดำรง	ศาสน์ล้วน
บริสุทธิครบองค์	ไตรลักษณ์
ทูนเทิดบูชาล้วน	มั่นก้าวนิรันดร
สัมพันธจิตก่อเกื้อ	มวลมนุษย
อบอุ้มไมตรีดูจ	พี่น้อง
ผูกพันยิ่งเร็วรอด	เรียบง่าย
หากสื่อเสริมสาระพ้อง	โลกนี้แดนสวรรค์.

“ประสบการณ์ดีที่อกซ์”

๑๑๒ หน้า

ราคาบุญนิยม ๒๘ บาท

กราบสวัสดิ์คุณลุงจำลองที่นับถือ

ดิฉันนางพิมพ์มณี ฉัตรนันทเวช อายุ ๕๑ ปีเป็นผู้ที่มาเข้าค่ายรุ่นที่ ๒๘ วันที่ ๑๒-๑๓ กันยายน ๒๕๕๕ การเข้าค่ายครั้งนั้นทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้นอย่างอัศจรรย์ ดิฉันมีโรคประจำตัวมากมายตั้งแต่เกิดและโรคที่เป็นอยู่รักษาไม่ได้

แต่ในความโชคร้ายก็มีสิ่งที่ดี ๆ เข้ามาในชีวิต คือการ “ล้างพิษตับ”....

ขณะนี้โรคต่าง ๆ ที่ดิฉันเป็นได้หายไปเกือบหมดแล้ว จากที่ต้องรับยามากมาย เช่น ยาแก้ปวดประมาณวันละ ๑๐ เม็ด ยาไมเกรนวันละ ๒-๓ เม็ด ยาแก้ปวดที่มีส่วนผสมของฝิ่น ๒-๔ เม็ด ยาแก้คัน ๔ เม็ด ยาแก้ปวดกล้ามเนื้อ ฮอริโมนเอสโตรเจน ยาต้านซึมเศร้า และอื่น ๆ อีกมากมาย

ขอแสดงความนับถือ
(นางพิมพ์มณี ฉัตรนันทเวช)

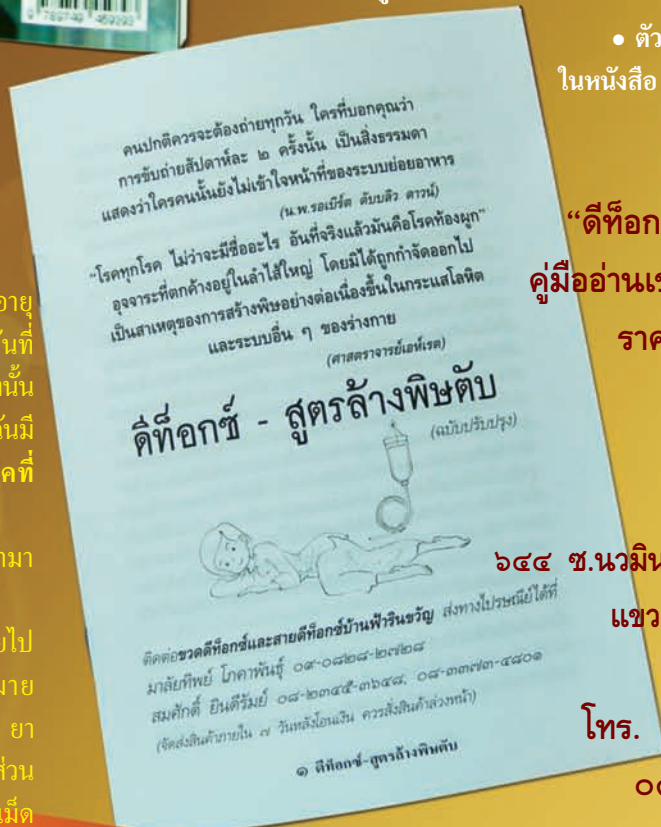
ตัวเลขโดยเฉลี่ย หมอจะให้เวลาคนไข้คนละไม่เกิน ๗ นาที !!!

สถานการณ์หมอน้อย คนไข้มีล้นโรงพยาบาล
ใครรู้จักวิธีดูแลตนเอง ถ้าพึ่งตนเองมากขึ้น
น่าจะเป็นทางออกที่ควรหันมาไตร่ตรองเพิ่มขึ้นในยุคนี้

สุขภาพพึ่งตน

คุณอัจฉราเล่าถึง “โรคเบเซ็ด...ภูมิคุ้มกันกัดกินเนื้อเยื่อ” ที่เกิดขึ้นกับเธอว่า “..ถ้าใครเห็นรูปร่างหน้าตา จะไม่นึกเลยว่าเป็นคนป่วย เพราะไม่มีแววของคนป่วย เหมือนโรคมายา... หมอบางท่านถึงกับพูดเลยว่าเป็นโรคอุปาทานหรือเปล่า เพราะตรวจแล้วตรวจเล่าหมอก็ก็น่าจะบอกได้ว่าเป็นโรคอะไร แต่ในที่สุดก็พบจนได้ว่าเป็นโรคเบเซ็ด ซึ่งไม่พบบ่อยนัก ไม่มียารักษา... โรคนี้ไม่ทำให้เสียชีวิตเหมือนกับ SLE แต่จะทรมาณเป็นที่สุด เพราะภูมิคุ้มกันกัดกินเนื้อเยื่อตัวเอง ไม่รู้ว่ามันจะกินตรงไหน โรคนี้มันจะกินไปเรื่อยๆ กลัวขึ้นตาอยู่เหมือนกัน ถ้ากินตา ตาจะบอด ถ้ากินสมอง จะเป็นอัมพาตอัมพฤกษ์ กินตามตัวจะปวดเมื่อยเนื้อตัว เพราะฉะนั้นเป็นอะไรตรงไหน ต้องรีบไปหาหมอ...ได้ทำดีที่อกซ์ก็รู้สึกดีขึ้น ตั้งแต่ทำดีที่อกซ์นี้ก็ไม่บวมแล้ว...ทำดีที่อกซ์ครั้งแรก เหมือนมาก ๆ เหมือนหิน เหมือนตลบอบอวล ขนาดออกมาจากห้องน้ำเป็นชั้วโมง กลับเข้าไปห้องน้ำอีกยังมีกลิ่นอยู่เลย ตั้งแต่ทำดีที่อกซ์มาไม่เป็นแผลร้อนในอีกเลย...”

• ตัวอย่างประสบการณ์
ในหนังสือ “ประสบการณ์ดีที่อกซ์”

“ดีที่อกซ์-สูตรล้างพิษตับ”

คู่มืออ่านเข้าใจง่าย ๓๒ หน้า

ราคาบุญนิยม ๕ บาท

สั่งซื้อหนังสือที่

สำนักพิมพ์ก้านแก่น

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม

กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,

๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗,

๐๘-๒๓๔๕-๓๖๔๘

โอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์ ธ.กสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิธา น้อยอินตะ
บัญชีเลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓

ฟ้าฝน

- พอทุกข์เข้าเฝ้ารอฟ้าบันดาล
ฟ้าแฉะเชิญประทานบุญหนุนช่วยอวยผล
อ้อนฟ้าของจรง่ายมนต์
เสกคนให้พ้นทุกข์เป็นเรจรีน

ยอยกให้ใหญ่ปานฟ้าใดเทียม
ฟ้าเหนียมอายใจทนคนหนอข่มใจขึ้น
แกล้งซ้ำฟ้าจ่ากล้ำกลืน
ใหญ่ยืนฝืนตามน้ำคำคนพรัายยกยอ

หากฟ้าพาดคนพันกรรม
สมดังคำยกใดใหญ่พอ
แน่แท้คงได้ตามคำขอ
โดยไม่รอให้ใครต้องรำพัน

ยามฟ้าเศร้าก็เราหรือใครดล
ฟ้าฝนเอาฤาคนที่หลงกันแต่ฝัน
ถ้าฟ้าฝนพลันได้พลัน
ต่างคนฝันกัน แล้วใครจะสร้างสรรค์จริง.

เพลงนี้ แต่งเมื่อ ๒๙ ก.ค. ๒๕๓๐ เดิมเป็นเพลง “ผู้รอคอย” ซึ่งแต่งไว้ตั้งแต่ ๑๒ มี.ค. ๒๕๐๐ ตอนนั้นอาตมาก็ยังเป็นแบบโลกๆอยู่ เนื้อหาของเพลง ตอนนั้นจึงเป็นโลกๆ ต่อเมื่อมาบวชแล้ว อาตมาก็จึงเอาทำนองนั้นมาได้ เนื้อร้องให้เป็นเพลงที่มีคุณค่าขึ้นจากโลกีย์สามัญ เป็นเพลงสาระ เป็นเพลง มีธรรมะขึ้นมา ปรับปรุงทำนองเล็กน้อย เสร็จเมื่อ ๒๙ ก.ค. ๒๕๓๐ และอัด แผ่นเสียง ทำอัลบั้มชุด “ฟ้าฟ้าสังคัมภ์” โดยมี..สุเทพ วงศ์กำแหง ขับร้อง คนแรก มีปราจีน ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน เวิร์ชชั่นแรก วางตลาดตั้งแต่ ธ.ค. ๒๕๓๐ ต่อมาก็มี The Hot Pepper Singers บ้าง นักร้องอื่นอีกบ้างนำมา ร้องบรรเลงกันอีกหลายเวอร์ชัน เนื้อหาของเพลงมีผู้บอกว่าเข้าใจยาก ก็จริง เพราะเป็นนามธรรม ขึ้นปรഥัตถ์ ที่เจตนาสื่อให้รู้ว่า “ฟ้า” ที่หมายถึงพลัง วิเศษที่ช่วยมนุษย์อยู่นั้น ไม่ใช่พลังศักดิ์สิทธิ์ของสิ่งวิเศษใดอยู่ที่ไหนเลยที่จะ ช่วยเราแต่เป็นของเราเองที่ต้องสั่งสมกรรมเป็น “วิบากกุศล” ของตนนั่นแหละ คือ “ฟ้า” ของตนที่ช่วยเจ้าของ “วิบากเอง” ถ้าใครไม่มี “กุศลวิบาก” ของตน ก็ไม่มีพลังพิเศษใดช่วยผู้นั้น เดียวนี้ชาวพุทธเข้าใจเป็น “พลังศักดิ์สิทธิ์” ที่ บันดาลบันดาลเหมือนศาสนาเทวนิยมกันไปหมดแล้ว ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ถ้า “ฟ้า” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์พาดคนพันกรรม พันทุกข์ได้จริงอย่างที่คนหลงยกยอให้ ทุกคนก็ต้องได้ตามคำขอทั้งหมดนั่นแล้ว ฟ้าลำเอียงไม่ได้แน่ ไช้มัย? ถ้าแม้ เองแต่มีพลังกันแต่ว่า “ฟ้า” จะบันดาลให้ดังฝันกันอยู่ละก็อ คนจะต้องไป ทำอะไรกันทำไม ก็อ่อนวอนร้องขอเอา ผากความฝันไว้กับฟ้า ก็ไม่ต้องมีใคร สร้างสรรขยันเพียร อุทิศงานวิริยะทำ “กุศลกรรม” ไล่ให้เหนียวกับพอดี พุทธนั่นทั้ง “กรรมของตน” และ “กรรม” ที่ทำแล้วก็สั่งสมเป็น “วิบาก” ให้ ผลคือตน “วิบากกุศล” ที่มากพอเท่านั้นแหละคือ “ฟ้า” ที่จะช่วยตนแต่ละคน ของใครของมัน อย่างละเกิดฝันต่อไปจาก “กัมมัตถะ-กัมมเทยาท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรณะ” (จึงตน-จึงกรรมของตน) อันเป็นคำสอนของ พระพุทธเจ้าเป็นอันขาด...ชาวพุทธเอ๋ย

“สมณะโพธิรักษ์”
๑๗ ธ.ค. ๒๕๕๗

ดาวน์โหลดเพลง “ฟ้าฝน” ได้ฟรีที่

www.asoke.info - connect to www.bunniyom.com